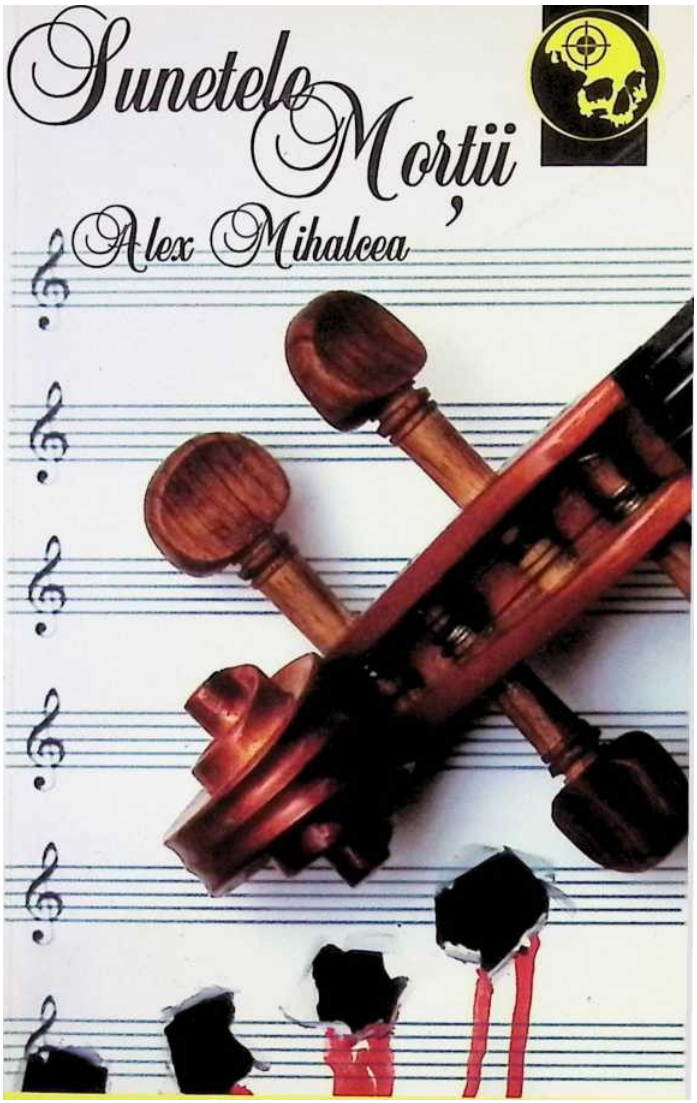

Un crime-story ca în vremurile bune: femei frumoase, revolvere şi trabucuri, FBI şi NYC
.

Sunetele morţi
iSUNETELE MORTII
crime scen
eAlex Mihalcea
Sunetele morţii

CRIME SCENE PUBUSHING – imprint al grupurilor FLACÂRA şi TRITONIC Editor-coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MIHALCEA, ALEXANDRU
Sunetele morţii / Alexandru Mihalcea – Bucureşti: Tritonic, 2010
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustraţia copertei: © Miodrag Gajic | Dreamstime.com
© Milan Kopcok | Dreamstime.com
Redactor: MIRELA NECULCEA
Tehnoredactor: OFEUA C0ŞMAN
Comanda nr. T 499 / iunie 2010
Bun de tipar: iunie 2010
Tipărit în România
Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform legii

.SUNETELE MORTII
crime scen

eJucătorul *I...I* nu se mărgineşte cîtuşi de puţin la propriul său joc, cu toate că acesta e adevăratul scop, şi nu dispreţuieşte tot ce poate deduce şi din lucruri în afara jocului. El examinează fizionomia partenerului şi o compară atent cu a fiecărui potrivnic. Ia seama la felul cum fiecare îşi potriveşte cărţile. Adesea poate socoti cîte „atuuri" şi cîte „onoruri" are fiecare partener după privirile pe care şi le aruncă unii altora. Pe măsură ce se desfăşoară jocul, el îşi înseamnă în minte fiece schimbare de fizionomie şi îşi alcătuieşte un capital de gînduri din feluritele expresii de siguranţă sau de uimire, de triumf sau de supărare ale jucătorilor *I...I.* Un cuvînt rostit întîmplător sau din nebăgare de seamă *I...I,* şovăiala, încurcătura, înfrigurarea sau neastîmpărul, totul e pentru percepţia lui – intuitivă în aparenţă – un semn ce-i dezvăluie adevărata stare a lucrurilor. După ce s-au făcut cele dintîi două sau trei „tururi", el ştie foarte bine ce anume se află în mîna fiecărui jucător şi îşi urmăreşte jocul cu o siguranţă atît de deplină, de parcă ceilalţi parteneri şi-ar fi dat cărţile, pe faţă.

E.A.Poe, *Crimele din Rue Morgu*

elubiţii mei cititori,

Constanţii mei prieteni anonimi,

De la început doresc să vă avertizez – nu de alta, dar să nu aud vorbe mai tîrziu, cînd poate veţi da semne de plictiseală – că întâmplările neobişnuite declanşate şi dirijate de o vioară – da, o vioară, ce vă miraţi! – dornică de aventuri şi aducătoare de moarte vi le voi povesti timp de patru seri. De ce patru seri? Răspunsul este simplu: orice autor de romane poliţiste, de pe oricare meridian al binecuvîntatei noastre planete, îşi organizează cărţile scrise în momentele de inspiraţie (ori de lipsă de inspiraţie) aşa cum crede că este mai bine. Consider argumentul suficient, iar tăcerea dumneavoastră o interpretez ca pe un consimţământ – voit sau nevoit – pe care mi l-aţi dat. Am încercat să stabilesc cît mai sugestiv, folosind cuvinte puţine, titlurile capitolelor, inienţionînd ca de la simpla lor citire să înţelegeţi cît mai mult posibil din modul în care am conceput desfăşurarea acţiunii. Nu ştiu dacă am procedat bine; chiar mă întreb dacă – în condiţiile menţionate – mai are rost să citiţi cartea. Riscul nu este al meu, aşa încît să nu-mi reproşaţi faptul că nu v-am avertizat din timp. Mai mult, din raţiuni pe care numai eu le ştiu (deci, nu are sens să le cunoaşteţi şi domniile voastre), nu am indicat numărul paginii la care se încheie un capitol, pentru ca – în mod evident – să înceapă altul. La fiecare sfîrşit de capitol mă voi opri fără nici un avertisment – fonic, luminos sau de altă natură –, intenţionînd astfel să protejez somnul ce vă va cuprinde. Apoi, voi relua povestirea fără preaviz, sperînd din toată inima ca, imediat ce apune soarele, unii dintre dumneavoastră să înceteze orice activitate, numai din dorinţa de a mă urmări cu toată atenţia.

A sosit însă vremea să fiu mai concret. Aşadar,

PRIMA SEARĂ

-De pe strunele unei viori răzbat acordurile unui marş funebru;

- Un violonist îşi termină definitiv partitura;

- ***7****Un cadavru tulbură această atmosferă, potrivi^ mai degrabă unor melomani.*

A DOUA SEARĂ

- *Un barman ştie ceva şi spune tot;*
- *Un coţcar ştie multe, dar nu spune tot;*

- *O cameră de luat vederi îşi dezvăluie tainele.*

A TREIA SEARĂ

- *Un club de noapte mai puţin obişnuit;*
- *Un ucigaş de profesie care ştie (sau se face că nu ştie) multe;*
- *Un revolver care, din motive întemeiate, îşi schimbă stăpînul.*

A PATRA SEARĂ

- *O secretară îşi dă demisia fără să se justifice prea mult;*
- *Două vizite intempestive;*
- *Trei chei pentru acelaşi lacăt.*

Iar acum, în final, ţin să precizez fără prea multă vorbărie că personajele pe care le veţi întîlni sînt absolut imaginare. Orice asemănare cu vreo persoană care a existat, există sau ar trebui să existe nu este decît o pură coincidenţă.

Al dumneavoastră,

Nick Tempes

tîn funcţie de locul pe care l-aţi ales pentru a vă duce traiul, vă spun cu multă plăcere bună ziua sau bună seara, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor.

Cred că nu mai este nevoie să mă prezint, deoarece cine altul v-ar deranja aşa, pe nepusă masă, dacă nu vechiul şi consecventul dumneavoastră prieten, Nick Tempest, de profesie detectiv particular.

Sînt bucuros, ca întotdeauna, să mai schimb o vorbă, două cu dumneavoastră, deoarece aici, în jungla în care vieţuiesc, cu greu dacă poţi vorbi cu cineva, iar atunci – în cele mai multe cazuri – toată discuţia se rezumă la întrebări şi răspunsuri. Eu întreb şi mi se răspunde. Cînd nu, îmi răspund tot eu.

De data aceasta, vă voi relata povestea unei viori care îşi schimba stăpînii şi a unui cîine ce a trecut prin viaţa mea ca un meteor, fără a mai pomeni de secretară, a cărei plecare – după cum veţi constata – mi-a înseninat viaţa.

Aşadar, am avut odată un cîine, care mi-a fost dăruit – consecinţa unui acces de umor sec – de către singurul meu bun prieten de la FBI. Asta s-a întîmplat după ce la mine acasă avusese loc o spargere de ... veselă în chi- cinetă. Ambii, adică prietenul meu şi cu mine, eram foarte ocupaţi în salonul-bibliotecă sau biblioteca-salon, cum vreţi să-i spuneţi. în afară de cîteva cărţi şi de cîteva bibelouri – ultimele cîştigate în tinereţe, la puţinele concursuri de tir cu arcul la care am participat –, încăperea nu prea aducea nici a bibliotecă, dar nici a salon. 9

Noi aşa îi ziceam, adică el şi cu mine, căci pe altcineva nu am mai auzit. . .

. . a

Amîndoi eram cufundaţi, mai bine zis prăbuşiţi, în două fotolii – de altfel singurele, în afară de cîteva scaune tapiţate – din cauza unei melancolii adinei, care ne cuprinsese din motive obiective. Secaserăm pînă la fund două sticle de *White Horse,* un afurisit de whisky tare ca un trăscău, mai puţin în ce priveşte mirosul.

Deci, cum eram noi cufundaţi în acea melancolie creatoare, un zgomot asurzitor venit din chicinetă ne-a făcut să sărim ca arşi, cu pistoalele în mîini, şi să alergăm – cam exagerat spus să alerge cineva după ce a făcut gargară cu atîta whisky — la faţa locului. Toată vesela – farfurii, ceşti, pahare – zăcea pe podea, făcută fărîme. Scăpase o singură farfurie ciobită, ce constituise baza unuia din cele două turnuri ale Babilonului, pe care le-am construit cu migală în acea după-amiază, rămî- nînd ca prin minune pe masă.

Atunci, pentru a curma definitiv disputa, precum şi interogatoriile încrucişate ce nu

dăduseră nici un rezultat, prietenul meu luă o hotărîre magistrală. Pe scurt, deoarece nu intenţionez să mai lungesc vorba, cel despre care vă vorbesc mi-a promis, cu multe menajamente, o despăgubii-e. În cele din urmă, despăgubirea s-a concretizat într-un cîine, care – după spusele lui – era mai ceva decît unul poliţist, deoarece mai avea capacitatea de a descoperi unele lucruri ascunse ori îngi'opate, nu numai oase. Cît priveşte menajamentele, ele erau absolut necesare – socotea –, cunoscută fiind aversiunea mea pentru cîinii care nu erau poliţişti. Cum-necum, s-a ţinut de cuvînt şi mi l-a adus.

Să nu credeţi că am căzut pe spate cînd l-am văzut. Ştiţi, asta s-a datorat capacităţii mele de a putea face faţă oricărei agresiuni fizice, psihice sau vizuale; da, da, chiar vizuale. Vă veţi convinge fără întîrziere.

Imediat, la prima vedere, i-am confecţionat un pedigree, cu care nu se puteau lăuda multe asemenea podoabe ale naturii. După mamă, am stabilit eu, aparţinea 10 celei mai curate şi aristocratice rase-şanţ, iar după tată -
ca orice element pur – se trăgea din mai mulţi patrupezi; era un amalgam de lup, de ciobănesc, de buldog şi de alte rase mai mult sau mai puţin cunoscute, dar nobile.

Avea înălţimea lupului, blana aparţinea unui cîine ciobănesc, iar ceva din ferocitatea buldogului îi era familiară mai ales cînd îşi arăta colţii. Mai mult decît atît, o ureche o ţinea dreaptă, asemănător lupului, iar cealaltă apărea ca frîntă de la mijloc.

Această fantezie a naturii, în pofida taliei sale impresionante, a ţinutei mîndre, ce amintea de modul în care capra rîioasă îşi ţine coada, îi da un aer hilar;_de fapt, te determina să nu îl iei în serios, şi te înşelai. în general, era un cîine liniştit, cînd nu avea draci – şi avea de multe ori – sau cînd nu îţi cîrpea ciorapii, ori nu îţi rodea taman pantofii cei noi.

Ce-i drept, ce era al lui, era al lui. Nu-ţi uda covorul din dormitor, ferite-ar Sfîntul, ci numai carpeta de la uşa din hol, nu şi covoraşul de afară. Nu avea prostul obicei de a lătra oricînd şi fără rost, ci numai noaptea, spre deliciul meu şi al vecinilor. Ei, vecinii mi-au mărturisit cu lacrimi în ochi, şi nu o dată, dar spre nedume- rirea mea, fără prea mult entuziasm, că începuseră chiar să nu se mai culce. Această hotărîre salutară o luaseră pentru a nu scăpa ocazia de a nu se trezi şi a nu putea înregistra de cîte ori îşi exersa el noaptea coardele vocale la tensiune maximă.

Eu, cred că bănuiţi, de cînd îl aveam nu mai foloseam anacronicul ceas deşteptător, deoarece, dacă aţipeam, mă trezea cu lătratul la fiecare jumătate de oră, astfel încît, în fiecare zi, eram odihnit, plin de voie bună şi chef de lucru. Pentru a nu-l deranja din exerciţiile lui menite să-i dezvolte capacitatea pulmonară şi pentru a evita saluturile prieteneşti ale vecinilor recunoscători, luasem de la un timp obiceiul să dorm, cînd nu eram obosit, la hotel.

L-am botezat Bang, desigur, fără nici o legătură cu clopotele unei biserici, ci aşa, între noi, adică el aflîndu-se aşezat între prietenul meu şi mine, amîndoi ţinînd solemn în mînă paharul cu *Horse's Necke,* acel amestec de 11
bere caramel cu alcool, zeamă de lămîie şi apă, după gust – apa, nu şi restul. .. .

Asa plin de calităţi, după cum am avut prilejul sa vă relatez deşi pe unele mai puţin evidente nu le-am amintit Bang a jucat de cîteva ori roluri nu lipsite de importantă în diferite cazuri pe care a trebuit să le elucidez. Despre unul dintre ele, cel mai recent, puteţi să speraţi că vă voi povesti începînd cu seara aceasta. Cred că voi contribui astfel din plin ca pleoapele să vi se închidă într-un somn adînc şi recuperator. Dacă va

fi invers, vă rog să fiţi siguri că nu am nici o vină. , t j

Trebuie să mai ştiţi că astăzi sînt trist şi am şi de ce. Am împlinit treizeci şi ceva de primăveri înflorite, amintind de grădina rîvnită a raiului.

Este 1 aprilie, ziua păcălelilor. Culmea ghinionului, eu m-am născut într-o zi ca aceasta. Vă rog să mă credeţi că nu am ales-o eu. Nici nu se poate o păcăleală mai năstruşnică decît să te naşti la 1 aprilie.)

De obicei, în ziua aceasta stau în casă. Nu vreau să fiu păcălit de vreun sticlete pe motiv că am depăşit viteza regulamentară ori nu am respectat trecerea de pietoni, riscînd să stric somnul şoferilor de pe maşinile Salvării. Cît despre medicii acestei instituţii atît de utile, nu era nici un pericol. Acesta, pericolul, îi păştea pe ei, care se deplasau cu maşina proprie la locul accidentului, după două ore de la decesul cauzat de infarct i al decanului de vîrstă al ologilor. Dacă este depăşită, viteza a făcut şi face numeroase victime. Deci, cei care aveau rolul de a preveni astfel de accidente erau mai zeloşi tocmai în ziua respectivă. îmi cereau satisfăcuţi, dar Pollticoşi pînă în vîrful colţilor, să trec o parte din puţinii mei bani, cu care am ce face, în contul statului nostru suveran şi democrat, contra unei chitanţe, cu care nu am ce face.

n ?6 ^ ,intîmPlă ca de 1 aprilie să întîlnesti în *Central Park* un cunoscut pe care nu l-ai mai văzut de mult, nici el pe tine, iar el, foarte îndatoritor, să te invite „ • ^^ de pe care a luat anuntul care-i

avertiza şi pe chiori că este proaspăt vopsită.

Ori, este drept, mai rar, un alt cunoscut, de care ai şi uitat, dar el nu, vrînd să-ţi facă sincer o bucurie în această binecuvîntată zi, îţi trimite o telegramă din care rezultă că iubita-ţi mamă a decedat într-un tragic accident provocat de ciocnirea dintre două farfurii zburătoare. Pînă să realizezi că mama ţi-ai pierdut-o de mulţi ani, încă din fragedă copilărie, cazi din picioare şi te trezeşti – dacă te mai trezeşti – pe covor, cu tensiunea arterială mărită şi cu cîinele care te linge de zor pe obraz. Dacă ai un cîine. Eu am, mulţumesc cerului şi prietenului meu, dar să nu mă invidiaţi.

Pentru a evita asemenea situaţii care te fac să mori de rîs, stai acasă. Eu aşa procedez şi nu fac altceva decît să dorm sau să încerc să dorm. Nu răspund la telefon şi nici măcar nu catadicsesc să deschid uşa dacă sună cineva.

Seara, cînd nu mai este nici un pericol de a mă distra într-un mod atît de plăcut, mă duc la vreun bar, unde am cunoscuţi cărora nu le arde de păcăleli cînd mă văd. Dacă am norocul şi plăcerea să nu-mi simtă prezenţa, respectivii fiind reţinuţi din motive personale în nişte instituţii de retragere temporară din activitate, special create pentru ei, atunci – în lipsă de ceva mai bun – port discuţii instructive cu barmanii, în special cu Fred Device.

Conform bunului obicei pe care mi l-am impus, în seara aceasta, ca şi în alţi ani, ca şi în alte zile ori seri în cai’e nu sărbătoream nimic, după ce am hoinărit fără grijă şi fără ţintă aproape o oră în jurul elegantului parc situat în centrul oraşului, întovărăşit de Bang, m-am hotărît să mă duc la *Black Book,* unde a fost şi este încă bai'man Fred Device.

Printre altele, intenţionam să-l întreb dacă nu are un prieten atît de bun, încît să-l fericească dăruindu-i un cîine. Cred că vă imaginaţi: mă refer la credinciosul meu Bang, de care doream să scap cît mai repede, folosind în acest scop serviciile amicului meu.

Venind timpul să mă duc la Fred, m-am îndreptat, cu Bang alături de mine, spre

locul unde pai-casem maşina. 13

Nu departe de maşina mea staţiona o alta, pe care nu o remarcasem la sosire. ,. ~ .

Se înserase, dar nu atît cît să nu pot deosebi fizio- nomia oamenilor. Lîngă automobilul cu pricina, o tînără şi un bărbat ceva mai în vîrstă (aflat la maturitate, sena a doua) purtau o discuţie aprinsă, după cît puteam să-mi dau seama. La apropierea mea, tăcură. Bărbatul insistase probabil ca femeia să se urce în maşină şi ea refuza, deoarece se sprijinea cu o mînă de portiera deschisă, iar el, cu mîna dreaptă, încerca să-i înlăture mîna de pe portieră, în vreme ce cu stînga tocmai intenţiona să o împingă în maşină.

în acel moment, spiritul meu cavaleresc trezindu-se (mi se întîmplă uneori şi aşa ceva), m-am repezit în ajutorul fetei. Tînăra mă zărise şi-mi ghicise intenţia, dar bărbatul, aflîndu-se cu spatele la mine, nu dădea semne c-ar înţelege că aveam de gînd să intervin. Cînd mai aveam un salt pînă să-mi materializez intenţia, tînăra făcu ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat: luă mîna pe de portieră şi sări în maşină.

Eu nu am mai apucat s-o opresc ori să-l înşfac pe băi-bat, deoarece m-am rostogolit pe trotuar. Ceva, ori cineva, mă fixase la sol. Cum stăm lungit, m-am uitat în urmă. Bang mă trăgea cu toate puterile de cracul stîng al pantalonilor, mîi'îind cu înverşunare. O doamnă, tînă- ră după aparenţe, tocmai se îndepărta zorită, întorcînd mereu capul spre această scenă ce i se părea probabil cel puţin curioasă, dacă nu hazlie.

Cu toată delicateţea de care eram în stare, îi dădui lui Bang una peste bot, folosind în acest scop talpa pantofului drept, acţiune ce l-a convins să-mi elibereze pantalonul. Cînd am reuşit să mă ridic, maşina cu ciudata pereche se îndepărtase. Am mai apucat să-i înregistrez mental numărul şi dispăru după colţ.

L-am privit pe Bang fluierînd a'pagubă. Cîinele se apropie de mine, mişcîndu-şi coada plin de satisfacţie şi , S ° n TJUCăU?ă în ochL Urechea Pe jumătate clă- **14** pauga flutura mai poznaşă ca oricînd.

Nu i-am spus nimic, nu am arătat prin nici un gest că îi dezaprobam intervenţia care se dovedise salutară pentru ciudata pereche, nici măcar nu i-am dat una cu lesa peste ceafă. Ştiam că îl dezamăgeam cumplit – asta îi era pedeapsa, după principiile mele în materie de pedagogie; l-am pus în ham şi, cu gîndul la ratatul meu gest de gentleman, m-am dus la barul *Black Book,* aşa cum intenţionasem iniţial.

După ce i-am cerut lui Fred un *stinger,* adică un rachiu cu cremă de mentă şi gheaţă, am dat un telefon, comunicînd interlocutorului meu numărul maşinii cu care dispăruse perechea şi solicitîndu-i, în cel mult jumătate de oră, numele proprietarului. Apoi i-am dat numărul de telefon de la bar şi m-am întors la Fi’ed. Amicul meu mă aştepta cu două pahare, conform unui protocol stabilit prin consens de cîţiva ani buni. Am ciocnit, am băut şi am înfiripat o discuţie în care am adus din nou – a cîta oară! – vorba despre schimbarea stăpînului lui Bang.

Fred mi-a răspuns, politicos ca totdeauna, că nu are duşmani atît de înrăiţi cărora, ca răzbunare, să le ofere în dar nepreţuita mea podoabă canină, începînd apoi să pregătească alte două pahare de tărie.

M-am uitat prin sală, dar privirea nu mi-a fost reţinută de vreun chip care să mă intereseze în mod deosebit. Datorită a încă două pahare de *stinger,* seara mi s-a părut

mai plăcută. Fred mi-a spus cîteva bancuri, pe care nu le mai auzisem de la el decît de cinci ori, astfel încît am rîs cu poftă, aşa cum ar fi rîs oricine, chiar mai puţin politicos decît mine.

După ce nepreţuitul meu dulău şi-a încheiat numărul favorit, udînd cu generozitate vasul în care se chinuia să crească, fără prea mare reuşită, o nu ştiu ce plantă exotică – la botanică nu am excelat niciodată –, am părăsit localul, amîndoi satisfăcuţi, eu cu plinul asigurat, el uşurat de grijile nopţii.

A doua zi – mare mirare! – am găsit secretara la birou. Era prima dată după nu ştiu cîte luni cînd ea sosise înaintea mea. Să vă spun că praful era şters de pe 1
5birou şi do pe restul mobilierului, că scrumierele erau curăţate şi încăperile aerisite, ar însemna să mint. Nimic din toate acestea nu făcuse. Ordinea firească, adică dezordinea, domnea ca şi mai înainte în ceea ce ar fi- trebuit să fie biroul şi anticamera unui detectiv particular care se respectă cît de cît.

Surprins de hărnicia ei, am întrebat-o cărui fapt îi datorez plăcerea de a o vedea la post atît de matinală – erau orele unsprezece; mi-a răspuns indiferentă că avusese insomnie şi spera, adăugase ea, că nu se va repeta. Nu mi-am mărturisit nedumerirea că nu înţelesesem în ce consta nerepetarea, în insomnie sau în prezenţa neobişnuit de matinală la serviciu.

Nu m-am aşezat bine la masa de lucru – nici eu nu ştiu de ce, fiindcă, pentru a spune adevărul, nu prea aveam ce face – şi abia îmi aprinsesem prima ţigaretă din ziua aceea, cînd secretara mă anunţă protocolar că doamna Etta Gardner s-ar simţi fericită să fie primită.

Era prima dată cînd o femeie, o doamnă, mă căuta la birou, declarîndu-se fericită dacă va fi primită.

I-am spus secretarei să lase vizitatoarea să intre peste cinci minute şi, după ce a părăsit biroul, m-am uitat în oglinda pe care o aveam în sertarul mesei de lucru.

M-am asigurat că eu mă priveam cuceritor din ciobul de cristal, mi-am surîs fericit, ca o vedetă ratată cînd nu i se mai prelungeşte contractul şi am început să aştept sosirea doamnei.... (v-am spus cum o cheamă, eu
uitasem).

După o jumătate de oră, văzînd că nu se întîmplă nimic, m-am ridicat de pe scaun, am traversat încăperea, m-am întors şi am pus oglinda în sertar, deoarece plecasem cu ea în mînă, m-am dus la uşă, am deschis-o şi am rămas ţintuit în prag. Doamna cutare tocmai îi explica secretarei mele, interesată la culme – întîia oară o vedeam interesată de altceva decît de fotografiile unor actori –, ceva ce părea o tehnică de croşetat. „Unul pe faţă, unul pe dos, două pe faţă, două pe dos”, atît am putut rezista explicaţiilor profesoarei de lucru de mînă. 16 Am tuşit cu toată discreţia, astfel încît le-am trezit pe
ambele la cruda realitate, după care am invitat vizitatoarea să intre în birou.

După ce şi-a desfăşurat fără grabă sfoara sau odgonul acela de pe degetul arătător al nu ştiu cărei mîini, după ce şi-a pus ghemul şi cîrligul sau cîrligele de prins peşte în geanta încăpătoare ca valiza unui voiajor comercial, doamna a binevoit să intre înaintea mea – îi făcusem loc, altfel mă dobora – în sanctuarul meu şi, firesc, s-a aşezat în fotoliul din faţa biroului.

La rîndul meu, am luat loc şi am aşteptat răbdător să-şi scoată lucrul de mînă, ceea ce, spre dezamăgirea mea, nu a făcut. În schimb, a întins mîna şi s-a servit cu una din

ţigaretele aflate în cutia deschisă. Avea gust, mărturisesc, deoarece a luat una dintre cele mai bune. Desigur, politicos, i-am oferit foc de la bricheta mea şi, după un „mersi" spus din vîrful buzelor, începu să tragă fum după fum, cu înverşunarea unui fumător experimentat, dîndu-mi astfel răgazul să o observ mai bine.

Ai' fi fost imposibil să nu o remarci, chiar dacă s-ar fi aflat în sala de aşteptare a unui aeroport internaţional. Avea în jur de un metru .şi şaptezeci de centimetri, roşcată şi uşor pistruiată, avea gene false, sprîncene total epilate şi desenate artistic, ruj de buze de bună calitate, faţa lipsită de cute, cu trăsături plăcute, fără a fi excesiv de frumoase. Corpul era plinuţ, dar bine proporţionat, iar mîinile fine, bine îngrijite. Era îmbrăcată elegant, fără ostentaţie, cu distincţie chiar, şi nu arăta decît vîrsta pe care o avea, după părerea mea, nu mai mult de 45 de ani. Lăsa impresia unei femei sigure de sine sau care, sub acest paravan, ascundea o mare doză de naivitate, de credulitate, un mod de a trata viaţa cu destul de mare uşurinţă.

- Sînt Etta Gardner, doamna Etta Gardner, stimate domnule Tempest... Vă mărturisesc de la bun început că la dumneavoastră mă aduce o problemă de cea mai mare importanţă pentru mine. Aş fi nespus de bucuroasă dacă m-aţi asigura că veţi găsi interesante spusele mele şi că îmi veţi confirma aşteptările, acceptînd să-mi apăraţi interesele. 17

Dincolo de siguranţa unei femei care ™ ™°X” nu recunoaşte nici o opoziţie, dincolo • tiozitate cam căutată a frazei, simţeam o nelinişte ascunsă, o stare ®’.f”[ate]J viata ei, trăda pierderea unui „„^Ta o uşoară ciar cel puţin sufletesc. Mi-au atras atenţia o uşoara tremurătură a degetelor, dar şi ochu ei frumoşi, puţin a[P]Z care trădau faptul că interlocutoarea mea nu era adversara unui păhărel, nu de ceai, fireşte. ,

- Stimată doamnă Gardner, începui eu cînd uni dădu răgaz, vă mărturisesc *de la bun început* am ci- tat-o eu – că, deşi nu cunosc motivele care v-au determinat să apelaţi la serviciile mele, va stau cu totul la dispoziţie. , [r] ,

- Nici nu mă aşteptam la altceva din partea dumneavoastră. Ştiţi, eu am acea însuşire rară de a ghici, uneori fără să cunosc persoana, numai după nume, caiacteiul, calităţile şi manierele oricărui bărbat cu care soaita a hotărît să mă pună în legătură. Numai citindu-vă numele în cartea de telefon, v-am apreciat şi am ştiut, de la bun început, că voi fi primită cu toată amabilitatea. Vă mărturisesc că atunci cînd fetiţa mea, Selina – este adevărat, am un îngeraş de fată – mi-a mărturisit că-l iubeşte pe domnul Arnold Woodrow, am simţit o bucurie neţărmurită. Numai numele tînărului, deşi – trebuie să recunosc – nu sînt tocmai apropiaţi ca vîrstă, mi-a dat o senzaţie de siguranţă, dublată de satisfacţia că fiica mea îl întîlnise pe cel predestinat de pronia cerească. Cînd l-am cunoscut, căci trebuie să ştiţi că la sugestia mea l-a invitat la noi acasă, am fost de-a dreptul cucerită de manierele lui, de educaţia aleasă şi delicateţea sentimentelor sale faţă de fetiţa mea şi de viitoarea lui soacră, adică faţă de mine. Pe scurt, domnule Tempest, după a patra vizită mi-a cerut-o pe Selina în căsătorie şi dacă îi imput ceva, este doar graba cu care şi-a formulat dorinţa. Putea să mai aştepte să treacă încă opt-nouă vizite, că răposatul — este vorba de soţul meu —, după ce îs mi-a declarat dragostea-i mistuitoare pentru mine, a
lăsat să se scurgă doi ani şi trei luni pînă să mă ceară în căsătorie...

- Mult stimată doamnă Gardner – o întrerupsei eu –, apreciez, vă rog să mă credeţi, sinceritatea şi nobleţea sentimentelor domnului Arnold Woodrow faţă de fiica dumneavoastră. Totodată, vă felicit că Selina a găsit în el un ginere ideal pentru o

mamă atît de iubitoare. Aş vrea, dacă nu vă supăraţi, să-mi expuneţi totuşi scopul vizitei dumneavoastră, deoarece nu doresc să vă răpesc prea mult din timpul de care dispuneţi.

- Ajung şi acolo, domnule Tempest, vă asigur. Dai- am vrut să ştiţi, de la bun început, cine sîntem noi, adică eu, fiica mea şi viitorul meu ginere. Mai am de adăugat faptul că eu lucrez la un institut de înfrumuseţare. Fetiţa mea nu are deocamdată serviciu, iar viitorul meu ginere este un apreciat dirijor şi compozitor. Pentru moment, nu are vreun angajament şi, dezgustat de viaţa asta în care aspectele de ordin material sînt predominante, nici nu mai compune. Ştiţi, azi talentele adevărate au de luptat cu...

- Doamnă Gardner, am intervenit eu de teamă să nu se sufoce, acum sînt pe deplin informat asupra vieţii dumneavoastră de familie, mai puţin de scopul vizitei, pe care îl apreciez la justa lui importanţă, vă rog să mă credeţi.

Mă miram şi eu cum de puteam să rostesc asemenea inepţie: să apreciez scopul venirii cuiva la mine şi încă la justa-i importanţă, fără să am habar în ce consta respectivul scop.

- Asta nu-i totul, domnule Tempest, trebuie să-l fi cunoscut pe răposatul şi neuitatul meu soţ, mort de timpuriu, în plină tinereţe, înainte de a-şi fi etalat calităţile şi darurile cu care îl covîrşise natura. Este bine s'ă ştiţi, de la bun început, că regretatul meu soţ a fost un violonist talentat, care, din cauza timpurilor vitrege, şi-a irosit existenţa într-o modestă orchestră ce cînta într-un oarecare local de noapte. S-a stins din viaţă în plină tinereţe creatoare – abia împlinise 50 de ani –, datorită unui glonţ rătăcit, care l-a lovit în inimă, în timpul unei 19
încăierări în localul respectiv. în sfîrşit, lata şi scopul întrevederii noastre, continuă doamna Etta Gardner, după ce reuşi să-şi tragă puţin sufletul. La moaitea sa, acum doi ani, soţul meu nu ne-a lăsat altă avere decît o vioară, la care – din respect pentru memoiia lui – am ţinut ca la ochii din cap. Mare a fost mirarea noastră — a Selinei şi a mea – cînd Arnold, vreau să spun domnul Woodrow, viitorul meu ginere, în timpul uneia din vizi- j tele sale, a remarcat vioai'a care se afla, ca de obicei, în cutia ei, capacul acesteia fiind întîmplător ridicat. A scos instrumentul din cutie, i-a ciupit coardele de cîteva ori, s-a uitat îndelung la el, l-a ciocănit uşor, a luat ai’cuşul în mină şi a încercat cîteva acorduri. Apoi l-a aşezat cu multă gi'ijă la loc, spunînd că este o vioară deosebit de bună. De altfel, această vizită îmi rămîne de neuitat, deoarece, spre sfîrşitul ei, Arnold – adică domnul Woodrow – mi-a cerut-o în căsătorie pe Selina. Trăim decent, fără prea multe lipsuri. După cum v-am mărturisit de la bun început, numai eu lucrez; scumpa mea Selina – atît de fină, de delicată şi de sensibilă – nu poate primi [1] orice slujbă. Pentru a face faţă unor cheltuieli neprevăzute necesare toaletelor de nuntă ale fetiţei şi, fireşte, ale mele, din lipsă de alte resurse, am hotărît să dau vioara la o casă de amanet, iar cu banii astfel obţinuţi să încercăm să depăşim această situaţie destul de delicată, în prealabil, ne-am sfătuit toţi patru, adică eu, Arnold, sora mea vitregă şi Selina. Hotărîrea de a înstrăina vioara a fost facilitată şi de recentul faliment al societăţii *Safety,* care ne-a înghiţit economiile noastre de o viaţă. Ginerele meu s-a interesat unde poate fi găsit un asemenea oficiu, sau întreprindere, care se ocupă cu... cu...

- Amaneturi, i-am venit eu în ajutor.

-Da, amaneturi, mulţumesc. Asa că, însoţită de Arnold şi de Selina, m-am deplasat pe Moon Street, la o ’ casa de amanet. Proprietarul acesteia, Nathan Mayer – parcă aşa

se numeşte –, după ce a aflat obiectul vizitei

V^erut 7 flre?te ~ să vadă vioara- După ce ª mont* ° •ᵉ P^ă nu mai văzuse un asemenea instrument în viaţa lui, i-a făcut unele măsurători, ca şi cum ar fi urmat să o plătească după lungime sau lăţime, iar apoi m-a întrebat pentru ce sumă doream să i-o încredinţăm spre păstrare şi pentru cît timp. De la bun început, Arnold, ginerele meu, a fixat o sumă oarecum exagerată, ce depăşea cu mult speranţele mele. La auzul acesteia, domnul Mayer şi-a lovit obrajii cu palmele – este drept, nu prea tare –, după care s-a lăsat să cadă, lipsit de puteri, pe un scaun.

- Şi *de unde să iau, mă rog, aşa o sumă, scumpe domn,* a reuşit el să spună, aproape fără glas şi cu o asemenea mină, încît mi-a provocat un sentiment de milă.

- Domnule Mayer, noi am cerut, dumneata eşti cel care dă. Dacă nu ne oferi suma solicitată, ne adresăm în altă parte, a ripostat viitorul meu ginere, cu un ton de parcă ar fi făcut afaceri toată viaţa.

- Domnule dragă, aşa să am eu bine dacă nu vrei să mă aduci la sapă de lemn. Poate doreşti să mă omori! Mata crezi că ai nimerit, aşa, la un Rotschild, în persoană? De unde să iau atîţia bani? Dar de ce te întreb? Parcă poţi să-mi spui? Să n-am parte de ce văd în faţa ochilor, dacă pot să-ţi dau mai mult de jumătate şi tot eu sînt în pierdere. Şi numai pentru mult stimata doamnă şi îngeraşul de care sînteţi însoţiţi fac aşa un gest de filantrop. V-o spun cu toată stima şi cu mina pe inimă, aşa să am eu bine...

După discuţii purtate cu deosebită abilitate încă de la bun început de ambele părţi – continuă doamna Gardner, renunţînd la monologul lui Mayer –, discuţii care au durat cel puţin o oră, patronul ne-a avansat exact jumătate din suma cerută, pe un termen de şase luni, el reţinînd dobînda cuvenită. După două săptămîni, ginerele meu a venit la noi şi ne-a spus foarte bucuros că a primit de la o rudă de-a lui o sumă de bani, care-i permite – dacă sîntem de acord – să scoată vioara de la amanet. Am acceptat numai cu condiţia să îi înapoiez banii cînd voi avea posibilitatea. Chiar în ziua aceea – mai precis ieri, 1 aprilie –, pe la orele 11:30, l-am vizitat pe domnul Mayer. După ce a primit banii, fără să pară 21

mirat de graba cu care i-am înapoiat, a scos vioara din Z în cm o păstrase şi ne-a dat-o, fără ca ol sau no, sa oscoâtemdin cutie Odată ajunşi acasă, am pus cutia cu pian şi « – '„ ˢ” ^ ^

ginerele meu, adică <-^g*J £ velit la noi şi după puţin timp a plecat cu Selina ia cine- matograf. Pe la orele 19:30 – nu cred ca era mai mult – s-a întors numai el, spunîndu-mi că fetiţa mea a ramaş în oraş să facă nişte cumpărături. Arnold trebuia sa meargă să o ia de acolo peste două ore

în sfîrsit, a dat Dumnezeu şi mult stimata doamna Etta Gardner s-a oprit. Era şi momentul, am socotit eu, întrucît tocmai mă pregăteam să cer secretarei sa cheme o salvare, deoarece clienta mea se afla în pragul epuizării fizice. . . . .

După ce s-a mai întremat cu nicotină unei ţigarete, m-am încumetat să îi ofer un păhărel de *White Horse,* propunere acceptată fără opoziţia la care recurg unele femei, numai pentru a salva aparenţele.

Cînd am văzut-o pusă pe picioare – îmi permit să folosesc totuşi această expresie, deşi doamna Gardner continua să stea în fotoliu, rezemată comod de spătarul acestuia –, i-am mai oferit un păhărel din generoasa sticlă, deoarece clienta mea rămăsese cu. ochii la ea. Se înţelege că i-am ţinut tovărăşie; nu de alta, dar nu se face să laşi – gazdă fiind – o doamnă să bea singură. Doar nu se afla la *Black Book,* unde este

barman vechea noastră cunoştinţă, Pred Device.

- Vai, să nu crezi, domnule Tempest, reluă distinsa doamnă, că am un astfel de obicei. Nu-mi place alcoolul, mai ales că ştiu cît este de periculos pentru ten. Detest persoanele care abuzează de un asemenea stimulent, dar ca să pot relata cele ce urmează, numai un întăritor mă poate ajuta. Or, din cîte presupun, la dumneata nu se găseşte altceva.

M-am grăbit să o asigur că avea dreptate în ceea ce priveşte ravagiile abuzului de alcool asupra tenului, 22 adăugind că în lipsa altui stimulent ori întăritor, i-aş
mai recomanda un păhărel de *White Horse,* pe care femeia îl acceptă pe dată.

- Aşadar, stimată doamnă Gardner, spuneaţi că vă vine nespus de greu să continuaţi interesantele relatări asupra motivelor care v-au determinat să mă vizitaţi. Am remarcat *de la bun început* că numai şi numai ceva cu totul deosebit, ceva care a clătinat echilibrul vieţii dumneavoastră, care v-a scos din ritmul obişnuit v-a îndemnat să-mi cereţi sfatul şi, eventual, sprijinul. Vă rog să aveţi toată încrederea şi să încercaţi să continuaţi, dacă nu vă cer prea mult, captivanta dumneavoastră poveste.

Eram obraznic, îmi dădeam seama, dar începusem să-mi pierd nădejdea că doamna Gardner va ajunge în următoarele 48 de ore la sfirşitul relatării sale.

- Ştiam de la bun început, domnule Tempest, că mă pot încrede în dumneata. V-am spus că am un dar deosebit de a cunoaşte oamenii. Răposatul meu soţ îmi spunea adeseori...

- Mult stimată doamnă, o întrerupsei mieros, încît cuvintele se lipeau unul de altul, mi-aţi spus *de la bun început,* aşa că prin repetare mă simt nu numai flatat, dar ştiţi – cuvintele mi se urneau din ce în ce mai greu, se împotmoleau în masa de melasă ce-mi încleia gura – încerc un sentiment de vinovăţie, întrucît nu merit bunăvoinţa de care daţi dovadă faţă de neînsemnata mea persoană.

- Vai, domnule Tempest, un bărbat ca dumneata, atît de ales, atît de...

- Doamnă Gardner, am rostit eu la capătul puterilor, mă simt vinovat că, influenţat de prezenţa dumneavoastră atît de distinsă, precum şi de cuvintele atît de nobile privitoare la adorata dumneavoastră familie, am uitat de un lucru important.

M-am oprit şi am privit ca din întîmplare la ceas. Era să sar de pe scaun. Se făcuse ora 14:00, iar Bang era închis în casă. Cu perspectiva unei inundaţii catastrofale la vecinii care locuiau cu un etaj mai jos, sub aparta- 23

mentul meu, am reuşit să continui grăbit, fara a-i da posibilitatea clientei mele să ia din nou cuvin tul.

- îmi dau seama, scumpă doamnă, şi îmi cer mu de scuze că v-am retinut atît de mult; este ora prinzului şi nu m-am gîndit la fetiţa dumneavoastră. Cred ca este neliniştită datorită absenţei îndelungate a adoratei sale

luauic. j

Nu am terminat bine ceea ce aveam de spus, ca doamna Etta Gardner se lăsă într-o parte în fotoliu, fund gata să se prăbuşească. în consecinţă, am făcut un salt disperat, susţinînd-o cu o fracţiune de secundă înainte de a se produce catastrofa.

Şi-a revenit imediat, după ce i-am dat – mă tem, cu prea puţină delicateţe – cîte o palmă pe ambii obraji, înainte de a deschide bine ochii, ţineam deja în mînă un păhărel ce conţinea stimulentul aflat în sticlă, pe care, cu o vlagă neaşteptată, l-a dat pe gît, rămînînd gi’ăitor cu mîna întinsă. Am dat curs poruncii tacite, după care doamna Gardner îmi mulţumi călduros, aruncîndu-mi o privire atît de nu ştiu cum, încît am

regretat că nu avea 20 de ani. Regreta şi ea, pesemne, fiindcă glasul îi reveni cît se poate de cuceritor.

- Vai, Doamne, cît de distrată pot să fiu! Scuză-mă, domnule Tempest, dar cu fiica mea trebuia să încep. Nu am să mi-o iert niciodată. Eu stau aici la taclale despre o vioară veche, care are mai mult o valoare sentimentală, în timp ce fetiţa mea, Selina, a dispărut! Mi-a fost răpită! strigă distinsa doamnă şi izbucni în plîns. Vă- zînd-o că începe să scotocească în valiza care îi ţinea loc de poşetă, de teamă să nu scoată un revolver cu care să se sinucidă ori, mai rău, andrelele şi lucrul de mînă, i-am oferit galant batista mea.

- V-aş ruga să fiţi cumva mai explicită, dacă nu vă este prea greu. Cînd s-a petrecut această întîmplare regi etabilă şi ce vă face să credeţi că este vorba de o dispariţie sau de o răpire? Care putea să fi fost scopul răpim?

" p™ nul,e Te”Pest, ştiu tot atît ca şi dumneata. Lmd a dispărut domnişoara Selina?

- Aseară. V-am spus, cred, că Selina a rămas la un magazin, *Lady's Fancy,* de pe Rainbow Street, ca să facă unele cumpărături, urmînd ca logodnicul ei să o ia de acolo în jurul orei 21:30. Ei bine, cînd domnul Arnold Woodrow, ştiţi, viitorul meu ginere, s-a dus cu maşina pentru a o conduce acasă, ea, din spusele personalului magazinului, plecase de cîteva minute de acolo. Domnul Woodrow, după ce a mai căutat-o şi în alte locuri, a revenit la mine foarte neliniştit. Am stat de vorbă şi am hotărît să nu anunţăm poliţia decît după ce voi veni la dumneavoastră ca să vă spun necazul, solicitîndu-vă ajutorul. Deşi nu vă cunoşteam personal, am înţeles că numai dumneavoastră puteţi să elucidaţi enigma dispariţiei sau răpirii copilului meu. Ştiţi, eu am darul să...

- Ştiu, stimată doamnă, mi-aţi mărturisit despre acest rar dar al dumneavoastră încă *de la bun început.* (Hotărît lucru, domna Gardner mă molipsise de acest „de la bun început", de care nu mă mai puteam debarasa.) Acum$_2$ vă sfătuiesc prieteneşte să vă duceţi liniştită acasă. În jurul orei 19 voi căuta să fiu la dumneavoastră, desigur, dacă îmi veţi comunica adresa. Vă voi pune la curent cu rezultatul primelor cercetări pe care intenţionez să le întreprind. Vă rog, totodată, să-i transmiteţi domnului Woodrow că aş fi bucuros să îl cunosc.

- Lăsăm, ginerele meu şi cu mine, soarta scumpei mele fetiţe în seama dumitale, domnule Tempest, spuse doamna Etta Gai'dner, după ce-mi înmînă o cochetă carte de vizită.

Nu este frumos ce am făcut, dar după plecarea distinsei doamne am răsuflat uşurat.

Am reflectat un timp – toţi detectivii gîndesc uneori, chiar şi cei particulari, iar eu nu făceam excepţie – şi iată la ce concluzii am ajuns.

M-am angajat în lămurirea acestei dispariţii! Nu îmi era clar decît faptul că am făcut nişte promisiuni, fără a fixa termenii financiari care să-mi răsplătească riscul pe care mi-l asumam.

25

Trebuia să mă duc la magazinul de pe Rainbow Street, parcă *Lady's Fancy* îi spune, să văd daca dau de vreo urmă a Selinei. Trebuia, mai mtu de toate, sa dau o fugă pînă acasă, să-l eliberez pe Bang de orice stres Trebuia să fac o vizită doamnei Etta Gardner, ca să îl cunosc pe ginerică, cel atît de lipicios.

Aşadar, mi-am încuiat biroul şi, fara sa dau liber secretarei, deoarece plecase fără să-mi spună, m-am urcat în maşină, îndreptîndu-mă cu viteza legală spre propriul meu domiciliu.

Acasă, mare mi-a fost mirarea găsind totul m ordine. Asta în ceea ce priveşte gradul

de umiditate al covoare- lor. Că o vază mare pusă de frumuseţe pe parchet, lîngă fereastră, era plină ochi dovedea că Bang se emancipase. Asta însemna că era cazul să las de acum încolo uşa de la WC deschisă, fiind sigur că la întoarcere nu voi mai avea nici o surpriză.

Asigurat din acest punct de vedere, l-am trezit pe Bang dintr-un somn binecuvîntat şi l-am dus la plimbare. După ce am dat o raită prin *Central Park,* l-am lăsat să mă însoţească pînă la maşină, în care am urcat, fireşte, amîndoi. Am condus fără grabă şi, mai cu gîn- duri, dar mai ales fără ele, vigilent însă la fluxul autovehiculelor şi al pietonilor imprudenţi, am sosit teferi pe Rainbow Street, oprind pentru mai multă siguranţă în faţa magazinului *Lady's Fancy,* deşi semnul de circulaţie – parcă indicator se numeşte –, vizibil inclusiv de pe planeta Marte, mă avertiza că o fac pe propria-mi piele.

Am intrat în marele magazin cu cîinele încorsetat în lesă şi m-am făcut că nu observ privirile admirative aruncate ca mingiile de ping-pong de la o vînzătoare la alta, fără a mai vorbi de clientela obişnuită sau ocazională. Desigur, nu vă pot spune cu mîna pe inimă dacă îmi erau adresate mie sau lui Bang, care în ziua aceea era mai prezentabil şi mai cuceritor ca oricînd, punîn- du-mă în inferioritate. Aşa era el întotdeauna cînd se gasea în apele lui, adică în anturajele în care predomina elementul feminin. Norocul sau nenorocul lui era că eu $_{26}$ cu o bogata experienţă în materie, nu l-am slăbit din lesă nici chiar atunci cînd şi-a manifestat vădit interesul faţă de o doamnă micuţă şi zveltă, de vreo 95 de kilograme, în floarea vîi'stei, este drept, cam scuturată, o tînără bunicuţă de vreo 75 de ani. „Tinerica" a trecut pe lîngă noi, fluturîndu-şi zulufii perucii blonde-vişinii şi sprijinindu-se într-un baston pe care, dacă l-ai fi pus pe foc, ai fi văduvit-o de o sumă neînsemnată pentru ea, dar care mie mi-ar fi ajuns timp de trei luni, acoperindu-mi absolut toate cheltuielile.

Cînd Bang şi-a manifestat zgomotos admiraţia pentru opera de artă din mîna doamnei, aceasta a scos un strigăt sfîşietor de admiraţie şi, dacă nu o prindeam galant de braţe – aşa mă comport eu totdeauna cu femeile –, fără îndoială că aş fi vizitat-o la spital, cu un buchet de flori, pentru a mă convinge dacă eventuala fractură a bazei craniului nu i se dovedise fatală.

Plăcutul incident a fost închis după aproape jumătate de oră de scuze şi parlamentări, noi trei bucurîn- du-ne de atenţia şi admii'aţia generală, mai ales Bang. Cînd subsemnatul, spre mîrîita dezaprobare a cîinelui, am prezentat scuze amabilei doamne şi, totodată, cartea mea de vizită, în eventualitatea că scuzele nu mi-ar fi fost primite, femeia a rămas, pentru moment, mută. în sfîrşit, cînd a înţeles despre ce este vorba, doamna s-a luminat la faţă şi mi-a mărturisit paşnica intenţie de a-şi consulta avocatul, acesta urmînd să-mi anunţe în scris hotărîrea luată, după care ne-am despărţit cu multe zîmbete şi alte dovezi de amiciţie.

Nu mai rămăsese mult pînă la programata întrevedere cu doamna Etta Gardner şi cu viitorul ei ginere, aşa că după ce m-am convins în scurt timp că nimeni nu auzise niciodată de o anumită Selina, pe motiv că atît cumpărătorii, cît şi vizitatorii nu-şi declină identitatea sau nu sînt personalităţi cunoscute, m-am grăbit să părăsesc arena în care Bang şi cu mine evoluasem ca nişte adevărate vedete.

Mai aveam cîţiva metri pînă la maşină, cînd Bang se smulse din mîna mea şi o rupse la fugă. Eu după el. După vreo 50 de metri, cînd condiţia mea fizică începea 27
Să se dovedească necorespunzătoare pentru uni astfel1 de o dinele se opri şi se uită la nune triumfător. Vă-

Su-mă interesat, începu să mearga normal ca sa zic a a ba să se mai şi oprească din and în cînd, sfirşind prin a rămîne nemişcat, parcă în aşteptare la marginea trotuarului. Brusc m-am luminat şi am avut o revelaţie.

Bunul meu Bang, nepreţuit la justa-i valoare, mult contestat de mine şi de alţii, se dovedise mai util ca niciodată. în ajun înregistrase mirosurile perechii în faţa căreia mă dărîmase, iar acum, în magazin, în timp , ce toată lumea se agita, el singur îşi păstrase, dacă pot spune aşa, sîngele rece şi îşi văzuse de treabă. Simţise, fără doar şi poate, în acel loc aglomerat, aceleaşi mirosuri şi mă dusese în goană la locul incidentului care avusese loc cu o zi în urmă. i

Ce dovedea acest lucru? Nimic sau, mă rog, aproape nimic... Avea vreo legătură cu dispariţia ori răpirea Selinei Gardner? Şansele ca între cele două evenimente să existe cît de cît o apropiere erau minore, aproape neglijabile. Eu, unul, nu mă puteam hazarda în necunoscut, bazîndu-mă pe toana unui cîine. Bang nici nu cunoştea persoana dispărută şi nici nu îi fusese prezentat vreun obiect care îi aparţinuse domnişoarei în cauză, pentru a-i reţine mirosul specific.

Totuşi, mi-a venit ideea fericită de a telefona din nou persoanei ştiute de la FBI, în legătură cu proprietarul maşinii al cărei număr i-l comunicasem în ajun. Mi-a răspuns robotul – ceea ce însemna că amicul meu nu era acasă –, solicitîndu-mi să mă adresez lui Fred Device, barmanul de la *Black Book.*

Am trecut pe acasă să mă schimb şi să-i telefonez lui Fred. Acesta mi-a transmis imediat că proprietarul maşinii cu pricina se numeşte Arnold Woodrow, fost dirijor al unei orchestre de cabaret. Deşi fără nici un angajament, trăia destul de comod, fără a se cunoaşte cu precizie din ce venituri. Se bănuia că ar fi un fel de logodnic de meserie, cunoscute fiind unele reiatii ale lui cu citeva femei mai coapte sau foarte tinere,' fără ca 28 împotriva lui să fi fost depusă vreo reclamaţie.

Acum ştiam destul pentru a-mi face o idee mai puţin vagă asupra afacerii în care eram hotărît să intru.

Ştiţi, v-am mai mărturisit în cîteva rînduri, în ciuda meseriei pe care o practic şi care ar fi trebuit să mă lecuiască de o anumită boală dispărută la marea majoritate a muritorilor încă din timpuri străvechi, nu am pregetat să merg pe drumul meu, deşi satisfacţiile nu s-au ţinut mereu scai de mine.

Maladia la care mă refer – o ştiţi şi dumneavoastră, o simt şi eu – se numeşte sentimentalism. Da, stimate doamne şi onoraţi domni, am fost, sînt, şi socot că voi rămîne un mare şi iremediabil sentimental.

începuse să-mi fie milă de această credulă, naivă şi mult prea iubitoare mamă, de doamna Etta Gardner. După ce cunoscuse o viaţă fără prea multe probleme, cu un soţ care murise fără glorie într-o speluncă oarecare, după ce-şi închinase viaţa creşterii unei fiice, avusese nenorocul să fie „fericită" cu un escroc de meserie, pe post de ginere.

Pe fată o văzusem în ajun. Era aidoma mamei ei, dar cu 20 de ani mai tînără. Cred că din punctul de vedere al naivităţii şi credulităţii semănau ca două picături de apă.

Pe el, pe domnul Arnold Woodrow, logodnicul de meserie, nu îl cunoşteam, dar – fără nici o îndoială – aveam să ştiu ce hram poartă.

Cu aceste gînduri nu tocmai optimiste, însoţit de credinciosul meu Bang, am sosit în Rockies Street nr.184, am coborît din maşină, am aruncat o privire fugitivă limuzinei lui

ginerică, parcată în faţa imobilului, mi-am şters tălpile pantofilor la intrare şi, urmînd întocmai delicata invitaţie gravată pe o placă de alamă, am sunat. Am aşteptat cam mult, după părerea mea, avînd timpul necesar să-mi dau seama că imobilul cu un singur etaj în faţa căruia mă aflam era o fostă podoabă a unuia dintre cele mai vechi cartiere ale oraşului, cu case solide, în diferite stiluri, unele mai pompoase şi mai preţioase decît altele, cu coloane, colonade, foişoare mici, cum era moda anilor 1900 şi ceva sau fără ceva, pentru a fi mai precis. 29

Tocmai cînd meditam că mai aveam tot timpul sa mă bărbieresc din nou, minunea s-a înfăptuit, uşa a fost deschisă de o persoană de sex feminin care ar fi putut fi orice judecind după costumaţie – de la bucatareasa, la fata în casă şi invers. Pe cap avea o bonetă, iar şorţul era dantelat, scurt, puţin ros pe la margini, asemanator cu cel al subretelor, sau cum le mai zice. Deşi nu mai avea mult pînă la apogeul virstei de 25 de ani, nu m-am putut opri să nu-i admir mersul şi eleganţa mişcărilor, în timp ce mă conducea spre camera de zi a gazdei. La chip semăna cu puicuţa aia fără braţ, parcă Venus din Milo se numeşte, şi cu asta cred că am spus aproape totul. Nu ştiu cum, dar aveam un chef nebun să-i spun bancul ală cu pinguinii. M-am temut însă că nu voi avea succes, aşa încît am renunţat. Pentru a vă astîmpăra curiozitatea care, desigur, vă încearcă, am să vi-l spun dumneavoastră. Ei bine, doi pinguini se aflau pe o banchiză ce plutea în voie, minată de valurile oceanului. La un moment dat, unul dintre pinguini îi spune celuilalt: „Parcă ai fi îmbrăcat în frac". Replica interlocutorului nu întîrzie să vină: „Parcă". Nu-i aşa că vă prăpădiţi de rîs?

în fine, să nu ne pierdem în prea multe amănunte care să vă pună răbdarea la încercare.

La uşă, fata se opri, se întoarse spre mine şi, cu un surîs de giocondă, îmi ceru cartea de vizită. Dacă nu mi-ar fi luat pălăria la intrarea în hol, atunci cu siguranţă mi-ar fi sărit de pe cap, într-atît am fost de mirat, mai ales cînd a scos nu ştiu de unde o tăviţă pe care mi-a întins-o. Era plină de graţie, zîmbea cochet şi făcea gropiţe în obraji ca o fetişcană.

Am ciupit-o părinteşte de obrajii proaspeţi, de cu- oarea piersicilor în pîrg, rugînd-o să repete şmecheria cu taviţa; trebuie să recunosc că eu, care mă'socoteam maestru m toate trucurile, eram cu adevărat uimit.

Mi-a răspuns cu un glas de divă din corul îngerilor că ™ e ?Une \ fr"™ 0336 se fac numai o dată, după •U ^^ prin spaţiul foarte îngust ce 30 cupXTrn^ " UŞă' eVÎtînd gestd meu de "^

Să nu mă consideraţi un fustangiu, un om neserios, care se aprinde ca un pensionar ce a depăşit limita de vîrstă la vederea unei femei frumoase şi cu mult farmec. Nu, domnilor, vă asigur, şi dumneavoastră aţi fi procedat aşa, după ce v-aţi fi uitat în dreapta şi în stînga. Eu nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stînga, pentru că aveam ce să văd în faţa mea.

Cine ar putea fi, mă întrebam, deoarece nu părea nici bucătăreasă, nici subretă. înainte de a găsi un răspuns care să mă pună într-o lumină mai favorabilă faţă de dumneavoastră, stimate doamne, uşa s-a deschis şi zîna casei m-a poftit să intru, strecurîndu-se ca o zvîr- lugă între mine şi uşă, ori eu nu sînt un pirpiriu. Curios, domnul Bang mă urmărise tot timpul, fără a protesta în felul lui caracteristic şi se uitase la minunea de femeie cu o adoraţie de mag. Fusese cucerit şi el. Ca şi mine, de altfel.

• Doamna Etta Gardner mă aştepta, stînd în picioare, cu o mînă rezemată neglijent de spătarul fotoliului din care tocmai se ridicase. în faţa ei, tot în picioare, întors către uşă, mă privea cercetător un tip mai matur decît mine, cu trăsături frumoase, masculine, îmbrăcat elegant şi cu gust. Era, fără îndoială, domnul Arnold Woodrow.

- Fiţi binevenit în casa noastră, domnule Tempest, şi – înainte de a lua loc – vă rog să vă cunoaşteţi, mă în- tîmpină gazda, cu chipul luminat de un surîs.

Am parcurs cei cîţiva paşi trebuitori, pentru a strînge cu delicateţe mîna ei fină. îmi spusei numele, întorcîn- du-mă spre domnul Woodrow, ceea ce făcu şi acesta, ros- tindu-l pe al său cu un plăcut ton de soprană în schimbare de voce. în fine, după cîteva secunde, ne găseam toţi trei instalaţi în fotolii, în faţa unei măsuţe ca pentru pitici, plină cu tot felul de uscături necesare la ceaiul săptămînal al Bisericii tuturor sfinţilor. Erau tot atît de potrivite ca dulceaţa pentru babalîcii care, dacă nu mai pot juca şah, fiindcă nu îi mai ajută mintea, joacă cu disperare dame, numai din pricina numelui acestui nevinovat joc. .

ce mi-a dat sentimentul că pina la urmă totul va de ie normal a fost o sticlă de *Sherry Cobbler,* acel ImesSe vin de Xeres cu lămue şi zahar, pe care – deşi nu mă omor după el – îl accept în lipsa de ceva mai ^VăS^ă doamna Gardner nu abordează problema centru care venisem, cu atît mai puţin domnul Woodrow, ci discută fel de fel de nimicuri, m-am hotant să iau taurul de coarne şi să trec la atac.

-Mult stimată doamnă Gardner şi stimate domnule Woodrow, mă aflu aici datorită unui eveniment care a zguduit profund, după cum am remarcat – nu remarcasem nimic deosebit la această întîlnire tripartită –, echilibrul vieţii fiecăruia dintre dumneavoastră. Socot...

Aici a trebuit să mă întrerup, deoarece în cameră intră – cred că aţi ghicit, dacă nu, vă mărturisesc eu, nu fac nici un secret – acel înger sau zeiţă, care mă în- tîmpinase la sosire.

Desigur, noi, bărbaţii ne-am ridicat în picioare, în timp ce doamna Gardner luă cuvîntul, folosind un ton oarecum protocolar.

-Sibyl, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Tempest, prietenul nostru de nădejde. Domnule Tempest, miss Sibyl Arden este sora mea mai mică, după tată. Locuieşte împreună cu mine şi ne împăcăm ca două surori bune. Dacă eu am o meserie atît de prozaică, Sibyl trăieşte şi activează în lumea teatrului. Faptul că la sosirea dumitale a jucat rolul unei fete în casă nu reprezintă decît rodul bogatei sale imaginaţii. Acum, că ne cunoaştem cu toţii, socot nimerit, de la bun început, să închinăm un pahar în cinstea reuniunii noastre, mani- festîndu-ne totodată încrederea că biata Selina se va odihni în curînd în braţele noastre iubitoare, toastă simpatica gazdă, noi, se înţelege, grăbindu-ne să ciocnim şi să golim paharele.

Abia aşezasem paharul la locul lui, că am simtit ceva straniu, care răsturna parcă echilibrul stabilit'iniţial m re ang şi mine. L-am privit atent şi mai să cad de pe 32 scaun, omnul Bang se descotorosise de lesă, se ridicas

ede lîngă mine şi se dusese să se instaleze lîngă miss Arden, rezemîndu-şi capul de genunchii ei. II ştiam eu cu o slăbiciune nativă pentru sexul opus, dar o astfel de capitulare totală nu mai arătase. Culmea este că îşi plimba privirile provocatoare de la mine la noua stăpînă a inimii sale, manifestînd o adoraţie cît se poate de elocventă. Eu puteam să merg la pescuit rechini cu mîna, să vînez elefanţi cu praştia, să am orice fel

de alt hobby nevinovat, dumnealui nu îi mai păsa. Ce trist sentiment să te vezi aruncat în groapa de gunoi din pricina unei tinere, pe care abia o cunoscusem. Adevărul este că mi-o luase înainte, în sensul că îndrăznise să concretizeze – aşa, în văzul lumii – ceea ce eu abia încercam să-mi imaginez.

După ce m-am jurat – desigur, nu cu voce tare – să mă răzbun pe Bang pentru că mă trădase, şi încă de la prima vedere, am revenit la calmul meu obişnuit. Am admirat plăcuta societate, inclusiv pe miss Arden, doar atît cît să nu încalc regulile politeţii, după care mi-am amintit de scopul prezenţei mele în acea casă.

- Doamnă Gardner, începui eu, aveţi vreo ştire de la miss Selina, ori poate de la acel sau aceia care au sechestrat-o ori au răpit-o?

Se observa că nefericita mamă îşi revenise după primele momente de deznădejde, deoarece nu intenţiona să se prăbuşească de pe scaun şi nici nu îşi căuta andrelele ca să ne ţină o lecţie de croşetat. Nu m-a surprins defel această rapidă revenire, cunoscînd din practica profesională firea de neînţeles, ori greu de înţeles, a majorităţii femeilor.

- Din nefericire, nu ştiu nimic mai mult decît v-am mărturisit şi vă rog să mă credeţi că sînt disperată. Nici domnul Woodi’ow nu a avut mai mult noroc în cercetările sale. S-a interesat la toate rudele noastre, prieteni sau cunoscuţi din oraş şi din împrejurimi, dar rezultatele sînt nule. Cît despre Sibyl, ea are o teorie, conform căreia fetiţa mea scumpă este pe undeva pe aproape şi va reveni în curînd în mijlocul nostru.

îndurerau .«J

Sta-3” păhăreleie eu acel lichid plăcut din „3* de vedere, gest care aproape ea mt-a strat "” ÎS Scut porţia mea de *Sh'rry OMler,* aruSd aproape instantaneu o privire profesională către Sibyl Ce teorie putea să aibă şi ce indicii care să o îndreptăţească să fie atît de sigură de revenirea tinerei dispărute?„ . . .

Si după părerea mea, Selina trebuia sa apara nu după mult timp, dar eu mă bazam pe unele fapte şi pe deducţii. Pentru a avea siguranţă deplină, trebuia să văd vioara.

> > • n

- Domnule Woodrow – mă adresai bărbatului aliat pe post de viitor ginere, ce nu scosese nici o vorbă pînă atunci, studiindu-mă însă cu multă atenţie –, dumneavoastră ca specialist, prin pregătirea şi practica pe care le aveţi, o ştiu din spusele stimatei doamne (m-am înclinat în faţa gazdei), aţi remarcat şi studiat vioara, amintire scumpă de la regretatul domn Gardner. Desigur, aţi constatat că are o valoare mult peste cea obişnuită, dacă la depunerea ei la casa de amanet aţi cerut o sumă foarte mare şi aţi şi obţinut jumătate din preţul pe care l-aţi fixat. Vă întreb numai din curiozitate, ca un neavizat în domeniu, cam la ce sumă aţi preţui-o, în caz că ar fi a dumneavoastră şi aţi intenţiona să o vindeţi?

- Domnule, hm, Tempest, de la bun început (hotărît lucru, toată lumea se molipsise de la doamna Gardner) ţin să precizez că nu sînt un specialist în viori, dar dată fiind pregătirea mea în domeniul muzicii, pot să-mi dau seama cît de cît de valoarea unui asemenea instrument. În cazul de faţă, consider că a vinde cu, să zicem, 200 000 de dolari o astfel de vioară ar însemna să ieşi în mare pagubă. După umila mea părere, vioara cu pricina este una din cele cîteva Stradivarius care s-au mai păstrat. Aş cuteza să zic că, după sunet şi dimensiuni, a fost construită între anii 1690 şi 1730. De altfel,

pentru mai **34** multa siguranţă, am apelat la firma *Hoffman & Hubert,*
cunoscută pentru expertizele în materie de instrumente muzicale. Răspunsul lor, fără rezerve, a fost pozitiv. Vioara este un Stradivarius veritabil, unul dintre rarele exemplare cunoscute astăzi.

Ginerică se opri şi ne privi cu un aer de superioritate, de parcă toată modestia o pierduse fără a băga de seamă pe drumul de la domiciliul său pînă aici.

Doamnele l-au ascultat cu o mare uimire, amestecată cu o doză firească de neîncredere. Prea ar fi fost totul frumos. Mai mult, pe chipul doamnei Gardner se citea şi o nereţinută admiraţie pentru documentatul bărbat. Eu şi Bang aveam anumite rezerve, nu în privinţa autenticităţii viorii, ci referitoare la cel care ne reţinuse atenţia cu elocvenţa sa.

- Doamnă Gardner, v-aş ruga, din pură curiozitate, să ne arâtaţi şi nouă giuvaerul în cauză. Mărturisesc, spre ruşinea mea, că nu am văzut niciodată o vioară Stradivarius, spusei eu plin de modestie.

- Domnule Tempest, nu pot să îmi vin în fire, atît de neaşteptată şi de frumoasă a fost surpriza pe care ne-a făcut-o dragul nostru Ai'nold. Desigur, puteţi vedea vioara, este pe pian, în cutia ei. De la bun început ţin să vă spun că nu a văzut-o şi nu a atins-o nimeni de cînd am scos-o de la casa de amanet. Arnold, se întoarse doamna spre ginerele ei, fii te rog amabil şi adu vioara să o vadă şi domnul Tempest.

Fără o vorbă, Woodrow se ridică grăbit, se duse la pian, luă cutia cu vioara şi mi-o puse în braţe. Noroc că am întins mîinile la timp, altfel cine ştie ce se alegea de valorosul instrument muzical. M-am uitat în ochii lui şi nu am citit decît o indiferenţă totală.

Am deschis cutia, am prins vioara de gîtul ei delicat şi am pus cutia pe măsuţă. Am privit vioara cu competenţa viţelului la poarta nouă. Nu-mi spuneau nimic nici forma, nici culoarea, nici liniile delicate, nici finele striaţiuni ale lemnului de brad, dacă nu mă înşel.

Am cîntărit-o, am întors-o pe toate părţile, am privit în interiorul ei, ca şi cînd aş fi
căutat un lucru rătăcit cu ceva vreme în urmă şi am aşezat-o cu evlavie la locul ei, 3
5în cutie Nu am mirosit-o, deoarece socoteam că nu ar 5 contribuit cu nimic la informarea mea, de$_{Şi}$ Bang aşa ar $^{S\ P}$Cei din jur mă urmăriseră cu atenţie; doamnele erau fascinate, parcă nu mai văzuseră un nepriceput apre „ comoară cum nu mai întilnise m viaţa lui. Cmd mă uitai la domnul Woodrow m-am speriat, atit era de schimbat. Se făcuse palid, avea privirea fixa, ca şi cum ar fi fost îngrozit de ceva. Broboane fine de sudoare îi apăruseră la tîmple. ,

Fără să spună o vorbă, se ridică brusc de pe scaun. Clătinindu-se, se apropie de măsuţă, scoase cu mîini tremurinde vioara, o privi fascinat, se întoaise la locul lui şi căzu pe scaun, ţinind mîinile întinse cu preţiosul instrument muzical, ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze de sine.

întreaga asistenţă rămăsese încremenită ca la teatru, în momentul în care eroul îşi împuşcă soţia adulteră, după care se sinucide împlîntîndu-şi un pumnal în inimă, ca şi cînd nu ar fi putut ajunge la acelaşi rezultat împuşcîndu-se cu pistolul cu care îşi ucisese soţia.

- Ce vi s-a întîmplat, domnule Woodrow, ce vă doare? întrebă miss Sibyl Arden, fără să arate totuşi prea mare îngrijorare. Doamna Gardner, neputînd articula nici un cuvînt, îşi turnă o nouă porţie de întăritor, pe care o dădu de duşcă, fără să-i pese de

influenţa nefastă a acestuia asupra tenului. Am procedat la fel, dar nu maşinal, ci conştient de dezastrul pe care mi-l va pricinui mie şi frumosului meu chip. Am făcut-o numai din mîndrie, pentru a nu rămîne mai prejos de o distinsă doamnă.

- Nu este vioara noastră! strigă ginerele de profesie, cu glasul gîtuit de o dureroasă surpriză.

Remarcînd imediat acest pluralism în privinţa proprietăţii, i-am luat vioara din mîini şi am pus-o în cutie.

- Acum, domnule Woodrow – am rostit eu, după ce ’am atenţionat printr-un semn discret pe Bang, care, ascultător, se duse şi se lungi de-a lungul pragului uşii a " V a? ruga sa ne °^' unele explicaţii, uste, cred, necesar – am precizat eu cît se poate de ferm

.- Cum de vă permiteţi? strigă el cu o indignare bine trucată. Cu ce drept vă arogaţi acest rol?

înainte de a răspunde, mi-am îndreptat privirea către cele două femei, ca şi cum le-aş fi cerut permisiunea de a-i răspunde lui Arnold. Doamna Gai'dner era palidă şi, cu mîna tremurîndă, îşi turnă un pahar de licoare. Se auzi clar zgomotul sticlei ciocnind sacadat paharul. Nu am văzut cînd i-a dat conţinutul pe gît, întrucît privirea mea se mutase rapid la Sibyl, care – la rîndu-i – se uită acum cu o indignare nedisimulată la cel care ar fi trebuit să-i devină rudă.

- Domnul Tempest este îndreptăţit să-ţi pună orice întrebare crede de cuviinţă. Socot că Etta te-a informat că domnul Tempest este detectiv particular, că a fost solicitat de ea, iar eu am fost de acord, să lămurească pricina şi condiţiile dispariţiei Selinei. Sînt sigură că domnul Tempest ştie mai multe despre dumneata, decît putem să ştim noi şi că are asemenea împuterniciri legale, în baza cărora să-ţi ceară să-i dai toate, absolut toate lămuririle pe care le socoate necesare. Domnule Tempest, puteţi începe, spuse ea, adresîndu-mi – o dată cu îndemnul – un surîs care ar fi putut însenina întregul nostru oraş în cea mai ceţoasă zi din istoria lui.

Drept să vă spun, îmi venea să o săi’ut pe sora mai tînără a amfitrioanei noastre şi aş fi mîncat-o din ochi dacă nu m-aş fi întrebat imediat ce m-aş fi făcut fără ea, în condiţiile în care această manifestare de canibalism s-ar fi materializat.

- Woodrow! (îl lăsasem pe *domnule* de o parte). Nu ştiu cum, cînd şi în ce circumstanţe ai cunoscut-o pe miss Selina Gardner. Pentru un om cu antecedentele tale – căci trebuie să ştiţi, doamnelor, acest individ este un aventurier şi un escroc notoriu – nu ţi-a fost greu să te prezinţi.

Cînd am rostit cuvintele *aventurier* şi *escroc notoriu,* Woodrow a sărit de pe scaun şi, dintr-un salt, a fost la uşă, unde a fost stopat de Bang, care-l urmărise şi îi pîndise fiecare gest. Acum îi sărise în faţă şi îi pusese 37 labele uriaşe pe piept, în vreme ce din gîtlej îi răzbatea ^q^nSea lui Bang, logodnicul de meserie se . s b Saunul pe care îl părăsise atit de precipitat ^ urmă şi se lăsă să cadă facă vlagă. Bang Îitîndu-şi cu satisfacţie coada stufoasă şi mer- ?nd ţŞs, în pas de defilare, se instala din nou la P°St U Cu U1 pe d r l Siunea dumneavostră, doamnelor, să continuăm de acolo de unde am fost întrerupt! de încercarea neîndemînatică a prietenului nostru de a ieşi dm scenă. Woodrow – fost component al unei orchestre de cabaret – este în realitate logodnic de profesie şi vinător de zestre el obtinînd venituri frumoase de pe urma credulităţii femeilor dezamăgite ori fără prea mare expe- rienţă de viată.

Cum ai cunoscut-o pe miss Selina. mă adresai apoi escrocului sentimental.

- Un bărbat a acostat-o pe o stradă laterală, nu prea circulată, la ieşirea dintr-o videodiscotecă. Am intervenit şi l-am izgonit.

îmi era familiar trucul, folosit în 90% din cazuri, cînd indivizi certaţi cu legea tocmesc „figuranţi care să le netezească astfel calea spre a cunoaşte în chip „onorabil" viitoarele victime. Odată scopul atins, depindea de tactica şi dibăcia respectivului cîştigarea cît mai rapidă a încrederii victimelor recunoscătoare.

- Ce a urmat? Te întreb pentru lămurirea distinselor doamne, deoarece eu cunosc scenariul.

- Fata, pai-don, miss Selina, mi-a plăcut din prima clipă şi – mă credeţi, nu mă credeţi – am îndrăgit-o. Au urmat cîteva întîlniri nevinovate, după care i-am mărturisit sentimentul nobil de care eram animat. Mi-a mărturisit şi ea ce simte faţă de mine. Am invitat-o la mine; chiar a venit, dar văzînd-o cît era de încrezătoare, de pură şi de nevinovată, am respectat-o ca pe o soră, vă rog să mă credeţi. I-am făcut cunoscute intenţiile mele serioase şi atunci m-a invitat acasă la ea, adică aici, unde am avut deosebita cinste şi neaşteptata plăcere de **38** a o cunoaşte pe mult stimata doamnă Gardner, în care,
din prima clipă, am văzut-o pe cea de a doua mea mamă, pe cea bună pierzînd-o la o vîrstă fragedă.

Tipul termină pe un ton patetic şi îşi şterse cu batista o lacrimă inexistentă.

- Ginerele meu – pardon, domnul Woodrow – spune, cred, adevărul, interveni Etta Gardner cu ochii umezi şi glasul uşor nesigur. A fost tot timpul de o delicateţe rar întîlnită.

Mă uitai la sticlă, la ea, apoi din nou la sticlă şi pahare. Toate erau goale, cu excepţia celui din care se servise o singură dată Sibyl Arden. Am umplut din nou paharul doamnei Gardner, iar apoi pe al meu.Văzînd că mai rămăsese ceva în sticlă, am umplut şi paharul mirelui. O făcusem atît din altruism, cît şi pentru a nu o mai supune tentaţiei pe scumpa noastră amfitrioană, care mai avea puţin şi o lua razna.

- Cînd ai cerut-o în căsătorie pe miss Selina?

- Dacă îmi amintesc bine, la a patra vizită.

- Cînd ai văzut pentru prima oară vioara?

- Tot atunci.

- Deci, ai văzut vioara în timpul celei de a patra vizite. Cînd, înainte, sau după cererea în căsătorie?

- După, sună imediat răspunsul celui întrebat.

- Vai, Arnold, nu ştiu ce ai azi, dar le cam încurci, interveni Etta Gardner cu reproş. Ai remarcat şi ai cercetat vioara înainte de a o cere în căsătorie pe Selina. Nu văd ce importanţă ar avea acest aspect pentru elucidarea cazului de faţă, se întoarse doamna spre mine.

- Are, şi încă foarte mare, stimată doamnă. Aşa se explică cererea în căsătorie. Woodrow a văzut vioara, şi-a dat seama de valoarea ei şi, ca atare, de venitul care i-ar fi picat plocon, luînd-o în căsătorie pe fiica dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi dacă fără să vreau rănesc, poate, orgoliul dumneavoastră, dar profitînd de marea doză de credulitate atît a mamei, cît şi a fiicei, sînt sigur că, într-un termen foarte scurt, poate

la solicitarea lui, i-aţi fi dat vioara, şi... pe aici i-ar fi fost drumul. 39

- Toate bune şi frumoase, spuse Woodrow care, se pare, îşi venise în fire, dar cum puteţi dovedi toate aceste intenţii care, pe moment, mă discreditează.

- Nu este nevoie; cele ce urmează te vor pune în situaţia să-ţi recunoşti vina, am răspuns, trebuind totuşi să mă stăpînesc, fiindcă insolenţa individului întrecea orice măsură. Aşadar, s-a stabilit fără putinţă de tăgadă că abia după ce ai văzut vioara te-ai hotărît să te însori Ai fi procedat astfel dacă vioara ar fi fost una obişnuită?

- Desigur, de îndată ce vă puteţi da seama de unul singur că ceea ce aveţi în faţă este un instrument mu-

zical de duzină.

- Ai uitat, se vede, reacţia pe care ai avut-o cînd ai înţeles faptul că vioara din faţa noastră nu este aceea pe care intenţionai să pui mîna. Ai uitat şi de faptul că ai dus-o la nişte experţi, care să-i confii’me valoarea reală, vechimea şi numele celebrului lutier care a construit-o.

- După părerea mea, toate acestea nu dovedesc lipsa sentimentelor mele curate, care m-au determinat să cer

în căsătorie fata pe care o iubesc.

Avea tupeu şi o oarecare logică – trebuie să recunosc –, dar el nu ştia ceea ce eu cunoşteam de puţină

vreme.

- Să zicem că ai dreptate, Woodrow. Dar în planurile tale a intervenit o schimbare pe care nu ai prevăzut-o. Încercînd să te cunoască – fără îndoială, ai grăbit ritmul normal al acestei aventuri –, miss Selina nu a mai vrut să se mărite cu tine. Atunci, pentru a precipita sfîrşitul, ai hotărît să o răpeşti. Ar fi urmat o scrisoare, prin care ai fi cerut o anume sumă de bani sau vioara, în schimbul căreia miss Selina ar fi fost redată familiei. Dacă nu ai făcut-o încă, aveai de gînd să o faci în cazul în care logodnica răpită şi sechestrată nu ar fi fost de acord să te ia de băi'bat.

- Cum puteţi dovedi această însăilare de acţiuni şi intenţii, rod al imaginaţiei debordante a unui detectiv particular falimentar? întrebă plin de insolenţă domnul Arnold Woodrow.

- Atunci cum explici răpirea Selinei chiar de către logodnicul ei, aseară, şi cu maşina lui?

întrebarea pusă de Sibyl Arden m-a uns la inimă, aşa incit m-am jurat că dacă nu avea vreo încurcătură sentimentală, să îi ofer eu, cu totul şi cu totul dezinteresat, această plăcută experienţă.

Acum mi-a picat fisa. Ea era deci femeia care a surprins răpirea, dar şi pe mine în postură de rimă, cu Bang trăgîndu-mă de pantaloni, ca pe un beţiv. De aceea se tot uita înapoi, deşi maşina cu cei doi plecase.

- Este o realitate, am intervenit eu. Aseară, în parcarea cea mai apropiată de magazinul *Lady’s Fancy,* după ce ai avut o discuţie aprinsă cu miss Selina, la cai'e – de la o oarecare distanţă – am asistat, tînăra domnişoară opunîndu-se în ultimul moment planului tău, ai încercat să o împingi cu de-a sila în maşină. Văzîndu-mă gata de intervenţie, tînăra s-a speriat, a sărit în maşină şi, într-o clipă, aţi dispărut. Am reţinut totuşi numărul de înmatriculare al autoturismului, deşi eram lungit la pămînt, trîntit de cîinele meu, care tocmai atunci înţelesese că era momentul cel mai potrivit să îşi

manifeste o toană jucăuşă. La răpire deci, au fost doi martori – miss Sibyl şi cu mine –, cu toate că este suficient şi unul singur. Comunicat acolo unde trebuie, numărul maşinii a dus la identificarea proprietarului – domnul Arnold Woodi'ow. Restul, adică biografia ta şi tot tacîmul referitor la performanţele tale, mi-au fost furnizate dintr-un bogat material faptic aflat în posesia unui anumit serviciu de investigaţii. Ei, ce mai ai de spus? l-am întrebat, mai mult pentru a provoca riposta aventurierului, urmînd apoi să-l chestionez asupra altor aspecte ale cazului.

- Ar fi numai o chestiune de amănunt, reluă el cu un aer neglijent. Unde este miss Selina Gardner? Din cîte ştiu, pentru a fi acuzat de crimă trebuie găsit cadavrul. Pentru a dovedi răpirea trebuie găsită persoana ultragiată prin privare intenţionată de libertate. Parcă aşa se argumentează cauza în speţă la casele de copii, de către curcani pensionaţi înainte de termen. **41**

Era de o obrăznicie fenomenală, dar necazul consta în aceea că tipul avea dreptate. îmi venea să-l pun l_a Xt zdruncinîndu-l puţin, dar destul ca să constate ca prin ceată ora locală. Aveam eu o metoda ce nu a dat eres niciodată, dar m-am reţinut pnntr-un efort apre- ciabil. Erau două doamne de faţă, motiv din care nu doream să-l determin să-şi plîngă singur de milă.

Numai Bang – din fire, mai colţos decit mine –, ca şi cînd ar fi înţeles discuţia ce se purta, sau poate sesizînd insolenţa din tonul lui ginerică, îşi înfipse colţii în gamba lui stingă, nu prea tare, dar destul ca individul să scoată un geamăt de durere.

După aplicarea acestei metode eficiente pentru a-l pune la punct, cîinele îi dădu drumul, se uită triumfător la doamnele căzute în extaz, îşi flutură coada plin de sine, după care se aşeză din nou pe carpeta de la uşă. Căscă apoi plictisit şi se prefăcu adormit. Deschidea din cînd în cînd un ochi, se uita bănuitor la logodnicul de profesie şi îl închidea din nou.

- Aşadar, rămîne neelucidată dispariţia Selinei, re- luai discuţia cînd am considerat că doamnele au revenit

cu picioarele pe pămînt.

- Aveţi o memorie de invidiat, mă provocă Woodrow, lăsîndu-mâ pe moment cu gura căscată.

Mi-am impus să nu mă enervez, aşa încît am numărat în gînd de la unu pînă la zece şi apoi de la zece pînă la unu. Auzisem că această metodă este eficientă, dai' în ceea ce mă priveşte nu şi-a dovedit oportunitatea. De la şase, cînd număram în sens invers, am sărit la patru, după care totul a mers perfect. Numai că, în acele clipe tensionate, nu am ştiut dacă trebuie să-l amintesc şi pe zero. Nu ştiu nici acum, cînd am deosebita plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. De altfel, niciodată nu m-am împăcat cu matematica şi nici ea cu mine, mai ales la şcoală. Dacă stau şi mă gîndesc, nici nu mi-a fost atît de necesară, întrucît bani atît de mulţi ca să-i număr nu am avut de cînd mă ştiu, adică de mai bine de **42** trei decerni.

Dar să revin la ceea ce vă povesteam, deoarece bănuiesc că aşteptaţi cu sufletul la gură. Dacă nu mai aveţi timp de acum încolo, nu vă pierdeţi speranţa!

- Fiindcă tocmai ai adus vorba despre memoria mea, este cazul să ne dovedeşti că nu ai uitat-o pe a ta acasă, încuiată în garaj. Deci, exersează-ţi puţin creierul obosit, înviorează-l dacă este nevoie şi adu-ţi aminte unde ai lăsat-o ultima dată pe Selina. Dacă nu îmi vei răspunde, mă voi vedea nevoit să rog distinsele noastre amfitrioane să

se lipsească de plăcerea de a-ţi admira profilul de medalie feniciană şi să ne lase pentru scurt timp să ne ţinem unul altuia de urît. Vom avea, sînt sigur, o neuitată şi interesantă discuţie între patru ochi, ba nu, între şase, deoarece trebuie să-l socotim şi pe Bang, cu care ai făcut cunoştinţă acum cîteva minute. Unde este miss Selina Gardner?

- Fata este atuul meu şi, ca să renunţ la el, am nevoie de unele garanţii. Fac apel la doamne, martore la interesantul nostru dialog, să dovedească mai multă înţelegere decît dumneata. Aş dori ca doamna Gardner, dar şi domnişoara Arden să fie de acord ca între dumneata şi mine să se încheie un gentleman’s agreement, pe care...

- Să nu uiţi, interveni Sibyl Arden, că noi sîntem cei care punem condiţiile.

îmi venea să o sărut, dar ceea ce m-a reţinut a fost faptul că nu ştiam cum ar fi primit ea această manifestare sinceră de entuziasm. în locul ei, eu aş fi căutat să încurajez o astfel de iniţiativă.

7 Ca atare, continuă tînăra mea asociată, dată fiind claritatea întrebării domnului Tempest, aşteptăm un răspuns, nu o tîrguială.

- Cred că Sibyl şi dumneata, domnule Tempest, spuse şovăielnic doamna Gardner, servindu-se generos din păhărelul cu un conţinut atît de nociv pentru ten, trebuie să daţi dovadă de o mai multă înţelegere. Este totuşi vorba despre soarta acestui tînăr, care a apucat, tără îndoială, pe căi greşite. Cît despre mine, de la bun început...
Etta nu uita că se află în joc libertatea şi poate 4 fiicei tale. Sînt de părere sa il lasam pe chiar viaţa tu datoria, cu atît mai mult cu
dîpă c^îmi.»« un suria, apa cum nu nu-a mai „'coXi^imediat în braţe şi nu m-am dus c« ea S pe cea mai pustie insula ta Pa unde să numai noi doi, s-a datorat faptului, deloc neglijabil, ei nu ii cerusem şi ei părerea. Nu doream ca, anchetlnd un caz de răpire de persoană, să cad şi eu intr-o culpă asemănătoare.

- Ce părere ai, domnule Woodrow? Nu crezi ca acum ar trebui să dovedeşti că înţelegi mai bine situaţia precară în care te găsesti şi să renunţi la atuul tău? Dar te previn că, indiferent ce vei spune, voi alerta de îndată poliţia, invitîndu-i pe cei în drept să aibă plăcerea de a te cunoaşte şi deosebita satisfacţie de a te leţine în „vastele lor apartamente".

După părerea mea, i-am vorbit destul de convingător, deoarece ştiam că insolenţa face o impresie proastă organelor penale, dar şi asupra juriului, mai ales cînd este vorba despre răpirea unor tinere. Cazul este considerat foarte grav dacă în juriu domină bărbaţii tomnatici, iar fetele răpite sînt frumoase şi inocente.

- Vă atrag atenţia că sînt un cetăţean liber al unui stat democratic. Vă previn totodată că nu voi admite să se facă presiuni asupra mea. Din acest moment nu voi mai răspunde la nici o întrebare, solicitînd totodată asistenţa unui avocat.

Era monumental, nu altceva, şi gata-gata să-mi stîr- nească entuziasmul. Pe ce oare se baza curajul său aproape disperat, pentru că – încolţit fiind din toate părţile – despre curaj era vorba.

Brusc îmi veni o idee, care îmi aduse broboane de sudoare la rădăcina părului. Trebuia neapărat să o găsesc rapid pe logodnica răpită şi să o aduc la domiciliul părintesc. Aveam nevoie ca de aer de o declaraţie a ei.

44 Altfel, în lipsa unei reclamaţii din partea iubitoarei
soacre, domnul logodnic de profesie putea să ne rîdă în nas. După cele întîmplate pînă

atunci, îmi dădeam seama că doamna Gardner nu prea înclina să depună o plîn- gere, fapt regretabil dacă ţinem seama că persoana lezată era majoră.

Dacă „logodnicul[11] era atît de sigur şi netulburat, fără îndoială că avea motivele lui bine întemeiate. Care puteau fi acelea? După părerea mea, toate se reduceau la unul singur, acesta fiind şi cel mai grav.

M-am ridicat, am întrebat unde este telefonul şi, cînd Sibyl mi-a indicat camera cealaltă, m-am dus acolo. Am închis uşa şi m-am apropiat de aparatul aşezat pe o măsuţă. Nu mă temeam că Woodrow ar fi putut fugi, deoarece Bang îl păzea cu un interes nedisimulat. Am ridicat receptorul din furcă şi am format numărul special al prietenului meu. De această dată, nu mi-a răspuns robotul, ci tocmai cel căutat. Sunasem la FBI.

- Eu sînt, cine altul să te bată la cap la această oră. Uite despre ce este vorba, dar să ştii că este urgent. Ce căsătorie s-a încheiat, unde şi de către cine, în ultimele 24 de ore? Pe ce nume? Arnold Woodrow şi Selina Gardner. Odată cu răspunsul, trimite-mi doi agenţi cu un mandat de reţinere pentru individul numit Ai’nold Woodrow. Repet, este foai’te urgent! Iată adresa, am spus eu, dictîndu-i apoi datele necesare.

Ca de obicei, prietenul meu ţinu să aibă ultimul cuvînt.

- Dacă individul este sub paza lui Bang, te sfătuiesc ca pînă ce primeşti răspunsul meu să vizionezi pe canalul 16 ultimele secvenţe ale finalei meciului de base- ball dintre *Lupii turbaţi* şi *Oile negre,* pentru titlul suprem.

Iubitul meu amic, aţi ghicit, era un mare microbist şi un fanatic admirator al celor două echipe din elita sportului preferat de americani. Neputîndu-se hotărî cu care echipă să ţină, era suporter al amîndurora, aşa încît indiferent cine învingea, el era în egală măsură supărat şi bucuros. Numai în caz de egalitate era derutat.

n _ o în camera de zi, mi-am cerut scuze doam- Stavoi părăsi pen» t,mP’ „„Wu-le £ vor ri ta W™» „Im care ţ^y18 să>« S o rudi iubitoare. Garanţia păstrării limta m„. Se din partea lui Woodrow era credinciosul meu Sce nu cunoştea compromisuri şl nici nu le admi. tea Poate pentru câ nu se lovise încă e e e.

Dună ce cu toate menajamentele de care eram capa- bil l-am percheziţionat pe fostul logodnic nu de alta, dai- să nu aibă un revolver asupra sa, cu care să se apuce, în lipsa mea, să facă unele giumbuşlucuri ca sa distreze asistenţa pînă la leşin –, mi-am luat rămas bun de la gazde, l-am lăsat pe Bang să le ţină tovărăşie şi am Ple Aveam adresa locuinţei lui Woodrow şi cunoşteam oraşul ca pe buzunai'ul meu cînd eia gol. În puţine minute am fost în faţa imobilului în care se găsea apartamentul ocupat de escrocul sentimental.

După ce m-am legitimat, i-am solicitat administratorului cîteva referinţe despre ginerică. Am procedat astfel numai pentru a îndeplini o formalitate, întrucît – după cum mă aşteptam – referinţele erau deosebit de bune. N-am înţeles niciodată de ce este nevoie de referinţe în majoritatea cazurilor cînd este vorba de oameni, în cariera mea destul de zbuciumată, legată în special de activitatea văzută şi nevăzută a multor indivizi, referinţele căpătate au fost întotdeauna excelente, chiar dacă, în cele din urmă, consecinţele pentru aceştia au fost dintre cele mai nefericite.

Am urcat la etajul patru, am căutat apartamentul 63, am sunat şi nici nu am numărat pînă la zece, că uşa mi-a fost deschisă de proaspăta doamnă Woodrow, fosta miss Selina Gardner.

- Miss Selina, pardon, doamnă Woodrow, îi spusei după ce i-am comunicat protocolar numele pe care îl port, iertaţi-mă că vă deranjez din preocupările dumnea-voastră, dar prezenţa vă este legitim aşteptată, cu firească nerăbdare, la vechea adresă de persoanele pe 46 care le iubiţi.

_ Domnule Tempest, veni răspunsul, dublat de un zîmbet, nu înţeleg de ce se face atîta tevatura în jurul unui fapt firesc. Nu vă invit înăuntru, daca spuneţi ca de prezenta mea depinde poate lămurirea unei situaţii ambieue. Plecăm îndată, numai sa-mi las şorţul, sa-mi schimb rochia şi să-mi iau poşeta. Intr-o clipă sint gata, mai adăugă dintr-o suflare şi, fără să închidă uşa, dis- păru ca un meteor.

Apăru după puţine minute, ca un tren de maria astmatic, care urcă o pantă abruptă, pusă la punct din cap pînă la picioare şi invers, încît am fost nevoit să mă întreb cînd a avut timp să meargă la coafor şi pe unde s-a dus şi s-a întors, dacă eu nu mă mişcasem din uşă.

Apoi, totul s-a schimbat. Este vorba de precipitarea evenimentelor.

A trebuit să alerg pentru a o ajunge din urmă. Odată urcată în maşină, nerăbdarea ei a devenit şi mai mare. Este adevărat, manifestasem şi eu o anumită grabă, dar nu mă puteam compara cu Selina. Nu am reuşit să o întreb nimic din ceea ce mă interesa, înţelegînd că tînăra femeie era preocupată de cu totul altceva. Astfel încît am lăsat-o cu gîndurile ei.

Cînd am sosit la adresa din Rockies Street, totul era aparent în ordine: doamna Etta Gardner, la locul ei, puţin mai îmbujorată la faţă, iar miss Sibyl Arden, cu un revolver micuţ şi cochet în mînă. La femei pînă şi revolverele sînt cochete atunci cînd le au la îndemînă, dar fără să ştie la ce folosesc. Cred că recursese la revolver doar aşa, dintr-o simplă pornire caritabilă, deoai'ece nu o amenințe nici un pericol. Nepreţuitul meu Bang se afla în spatele scaunului pe care era pironit domnul Arnold Woodrow, cu picioarele din faţă pe umerii acestuia şi cu botul atît de aproape de el, încît te întrebai dacă nu cumva capetele celor doi nu fuseseră sudate de vreun fenomen natural – de pildă, un fulger.

Aproape imediat, scena s-a completat, după ce, în prealabil, o sonerie stridentă a precedat apariţia intempestivă a sergentului Chuck Fawner de la Poliţia districtuală.

Probabil că din anumite raţiuni prietenul meu Pa. cazul la această cunoscută instituţie de binefacere.

Ce e drept, e drept: Fawner se adapta imediat reali- tatii înconjurătoare. La vederea scenei paşnice, noul sosit îşi introduse tunul în ham, se apleca galant, cu gratia unui mastodont în faţa unui cuib de colibri şi salută curtenitor doamnele, după care se îndreptă surîzător spre mine.

închipuiţi-vă un buldozer care incearca sa traverseze o încăpere în pas de menuet. Pentru a nu fi zdiobit, mi-am luat în ultima clipă ceva măsuri de protecţie, interpunînd între el şi mine scaunul pe care se afla fixat onorabilul Woodrow.

A fost destul ca Bang să-i etaleze noului venit colţii şi să-şi manifeste prezenţa activă printr-un mîrîit amical, care ar fi oprit din elan şi un rinocer, pentru ca sergentul Fawner să se oprească la o distanţă ce ne avantaja, în egală măsură, pe amîndoi.

- Bună, fiule! spuse el cu atîta amiciţie, încît geamurile zbîrnîiră, iar lampadarul de deasupra lui se clătină primejdios, fiind aproape gata să-i lase o amintire în creştet.

Zîmbetul lui prietenos ar fi îngheţat şi lava unui vulcan aflat în plină erupţie. Cînd îmi întinse mîna, norocul meu a constat în faptul că nu m-a ajuns. V-am mai spus că între el şi mine se afla încremenit pe scaun cel care constituia motivul întrunirii noastre.

- Bună, tăticule! i-am răspuns pentru a fi în ton cu el, dar – cu toată silinţa mea – cu o intensitate mai scăzută a vocii.

Ţi-am adus un bilet de dragoste de la ştab, ştii tu de unde şi de la cine. Uite-l, mai spuse el, ai'uncîndu-mi un plic albastru, pe care l-am prins din zbor. Căpitanul Reed mi-a comunicat că ai prins un porumbel alb, pe care trebuie sâ îl duc plocon la poliţie. Am primit prin curier, ştii de unde, şi mandatul de reţinere. Nu ştiam că-ţi ştergi nasul cu batista ălora de la FBI. Nu te felicit, făcu el dispreţuitor, ţuguindu-şi buzele, dar îşi opri scuipatul la timp, spre beneficiul covorului. Ăsta-i? în- 48 trebă el domol, încît blana lui Bang deveni precum ţepi

imui ariei aflat în plină poaiţie de apărare, arătind spre ^Sftonsem intre timp plicul şi citisem cele citeva de meserie fără. îl acuz de răpire şi sechestrare de per S<TNU am răpit şi nu am sechestrat pe nimeni, mă întrerupse cu insolenţa de totdeauna cel incriminat.

-Dacă doamna Etta Gardner sau miss Selma nu reclamă această fărădelege, îl acuz pe sus-numitul de abuz de încredere şi de încheierea unei căsătorii false, în scopul însuşirii ulterioare a unui obiect de mare preţ.

- Nu ai nici o dovadă, bolborosi de data aceasta, fără a mai brava, falsul soţ.

- Uite, ultima informare sosită de la FBI atestă că numitul Ai'nold Woodrow, escroc sentimental, logodnic de meserie, a contractat o căsătorie nelegală cu numita Selina Gardner, la data de 1 aprilie anul curent. Pastorul Andi'ew Bitbrace, care a celebrat căsătoria, nu avea dreptul să exercite asemenea oficii, deoarece i s-a retras licenţa de peste cinci ani. Pastorul a fost arestat. Miss Selina, recunoaşteţi că aţi contractat această căsătorie? am întrebat-o pe tînăra ce devenise dintr-o dată palidă.

- Da! rosti ea cu glas tremurător.

- Aţi fost silită să contractaţi o astfel de căsătorie de către numitul Woodrow?

-Nu!

-Aţi fost determinată să contractaţi căsătoria de către sentimentele dumneavoastră de afecţiune, ori de anumite promisiuni din partea incriminatuîui?

- Numai de afecţiune.

- Miss Selina, am continuat eu, deoarece acum sîn- teţi convinsă de nulitatea căsătoriei dumneavoastră vă denii'-?7aSPUnde-I CU tOată sinceritatea la o întrebare ueosebit de importantă.

şi nu/ăsPunde decît ^ prezenţa unui avocat Şi la statul acestuia! strigă escrocul

- Miss Selina nu este acuzată de nimeni şi de nimic Ca persoană liberă de orice acuzaţie sau bănuială poate răspunde, dacă doreşte, fără a fi sfătuită de un avocat detună vocea sergentului Fawner. Te rog să vorbeşti numai cînd eşti întrebat, adăugă el, punînd o mînă uri. aşă pe umărul lui Woodrow.

Am privit întreaga asistenţă. Toată lumea se ridi- case în picioare, în afară de falsul soţ, imobilizat în scaun ca urmare a gestului protector al sergentului.

Sibyl Arden, care îşi păstrase sîngele rece, depunea eforturi vizibile pentru a le

susţine pe celelalte două femei, ajunse la capătul puterilor. I-am adresat un zîm- bet încurajator, făcîndu-i totodată semn să pună ceva în pahare, cu speranţa că mai există vreo sticlă de tărie în casă. Fata a înţeles pe dată şi a procedat întocmai cum îi sugerasem prin gesturi şi mimică. în cîteva clipe, doamnele şi-au mai recăpătat din puteri, mie mi-a revenit optimismul robust ce mă caracterizează în mo- mentele-cheie, iar aventurierul (îl servisem şi pe el, sub privirea indignată a lui Fawner) păru să se înalţe din nou în scaun. Fiind în exerciţiul funcţiunii, sergentul nu bău, spre marele lui regret.

în ceea ce-l priveşte pe Bang, el se uita oarecum dezorientat la cei doi bărbaţi, neputîndu-se hotărî cui să-i încerce tăria pantalonilor. L-am liniştit cu un gest şi atunci se lungi la podea, fără însă a-i scăpa din ochi pe potenţialii săi clienţi.

- Miss Selina, am reluat firul discuţiei ce începuse să lîncezeaşcă, vă rog să vă amintiţi şi să-mi spuneţi, oricît v-ar veni de greu, dacă în afara sentimentelor există şi alte motive care l-au determinat pe Woodrow să vă ia în căsătorie.

- .7 Dacă mă gîndesc bine, de fiecare dată cînd ne intilneam după ce m-a cerut în căsătorie, amintea ce ar msemna pentru noi dacă mama ne-ar da vioara ca dar de nunta. Pentru a grăbi derularea evenimentelor, Arnold a în ocmi un plan care, după părerea lui, trebuia să dea

[a e] P?[2^1]/[6]- P[e] scurt, eu urma să dispar, adică să u impresia că am fost răpită, iar mama să primească

O scrisoare de la mine şi un telefon de la răpitor, prin care urma să i se solicite cedarea viorii în schimbul eliberării mele. M-am opus iniţial, apoi am cedat fnndca îl iubeam şi credeam că mă iubeşte şi el. _

- V-aţi dat seama că, odată căsătorită, răpirea dumneavoastră nu avea nici un rost?

Vocea suavă a sergentului Fawner suna aşa cum răsunaseră probabil glasurile miilor de oameni în sutane negre la anul 1000, cînd anunţau sfîrşitul lumii.

- Nu înţeleg întrebarea, răspunse încurcată miss Selina. .

- Sergentul Fawner, într-un chip nu prea clar pentru cei care nu îi cunosc mintea sclipitoare, vrea să spună că Woodi'ow, luîndu-vă în căsătorie, se asigura că niciodată nu aţi fi putut depune mărturie împotriva lui. Prin celebrarea unei căsătorii de către un pastor căruia i s-a anulat licenţa, această taină devenea nulă, deci nu mai exista o legătură legală între ambele părţi. în rezumat, dacă Arnold Woodrow nu poate fi acuzat de răpirea şi sechestrarea unei persoane, deşi eu am asistat la această răpire, ba, mai mult, mătuşa dumneavoastră – miss Sibyl – a fost şi ea martoră, puteţi totuşi depune plîn- gere că numitul domn a încheiat prin fraudă o căsătorie nelegală.

Mi-am dat seama cît de încîlcită era toată această explicaţie şi asta numai din cauza neclarităţii cu care Fawner pusese problema.

- Depuneţi sau nu această plîngere? am întrebat-o cu toată seriozitatea, privind-o în acelaşi timp pe Sibyl Arden, ce părea să-mi spună că pierdeam timpul de pomană.

-Domnule Tempest, luă cuvîntul doamna Etta Gardner, daţi-mi voie ca mamă să răspund în numele fiicei mele. Desigur, domnul Woodrow are marea vină de a fi exploatat la maximum sentimentele cele mai sfinte ale unei mame şi ale unei tinere fete nevinovate. Fără doar şi poate, el a încălcat legile scrise şi nescrise ale

? [S]?[cletăţu] noastre. [N°]i însă, Selina şi cu mine animate de cele mai pure sentimente creştine, nu voiri 51

depune plîngere împotriva lui. Nu dorim ca numele nostru să ajungă în ziare, în gura

clevetitorilor ori a calomniatorilor. . . a

Sergentul Fawner, părînd că-şi pierde întreaga răb. dare cu care-l înzestrase natura, şi natura nu fusese deloc darnică cu el, cel puţin în această privinţă, intţer. veni în stilu-i caracteristic:

-Doamnele mele, cu voia dumneavoastră permi- teţi-mi să-l umflu pe individ, deoarece – animat din fra- gedă copilărie de aceleaşi idioţenii creştine – nu-mi pot permite să devin sentimental în dauna legii. Mi-a părut bine de cunoştiţă, adaugă sergentul Fawner, săltîndu-l de pe scaun pe Woodrow, dezumflat ca vezica unui peste scos din adîncul mării. Scuzaţi de deranj, încheie el politicos pînă în vîrful unghiilor. Glasul lui, coborît pînă la limita de care era capabil, făcu să vibreze zgomotos

geamurile.

- Un moment, Fawner, am intervenit eu, oprindu-l pe sergent din drumul său spre uşă, însoţit de prada sa. Sînt de părere să-i arăţi mandatul şi să-i comunici faptul că are dreptul să fie asistat de un avocat.

- Lasă Tempest, fiule, toate aceste amănunte în grija noastră. Cunoaştem şi noi legile. Doar sînt pîinea noastră

cea de toate zilele.

îl urmăream plin de admiraţie cu cîtă dibăcie se strecura printre scaune şi mobilă, fără să zdrobească în trecere decît un taburet firav, ce i se ivise cu tot dinadinsul în cale. Totodată, agilitatea cu care Bang sări fără un mîrîit cu o fracţiune de secundă înainte de a fi făcut terci de bocancul numărul 45 al reprezentantului forţei publice m-a lăsat cu gura căscată.

Cînd puse mîna pe clanţă, dînd să iasă cu Woodrow încătuşat de braţul său, l-am oprit din nou.

- Ar mai fi o chestiune, sergent. Nu ai văzut vioara de care s-a pomenit în cadrul discuţiilor noastre. Aş vrea cu tot dinadinsul să o vezi şi să-l întrebi pe prietenul dumitale, pe care îl duci de braţ, ce părere are despre **52** valoarea ei. Cred de asemenea că trebuie să consemnezi

şi opinia doamnei Etta Gardner, proprietara de drept a acesteia.

- Ce mai este şi cu asta? Iar ai scos un as din mînecă Tempest?

- Domnule sergent, interveni Sibyl Arden, dumnealui – şi-l arătă cu capul pe individul prins cu brăţară de poliţist –, văzînd vioara pe care sora mea a moştenit-o de la soţul ei, ne-a declarat că este un instrument de mare preţ. Mai mult, a amanetat-o unui evreu, în schimbul unei mari sume de bani. Ciudăţenia constă în comportamentul lui Woodrow, care, acum, după răscumpărarea instrumentului, ne-a declarat că vioara nu este decît una obişnuită. Ce trebuie să înţelegem din această schimbare de opinie?

- Doamnă, iertaţi-mă, domnişoară, eu la viori şi, în general, la instrumente muzicale nu mă pricep. Vreau să zic că nu sînt calificat să-mi exprim părerea. Aceasta este treaba experţilor. Ce ai mai inventat şi cu vioara asta? îl întrebă el pe prizonier. Ce urmăreşti? Spune drept şi nu umbla cu ascunzişuri. Cu mine nu îţi merge, să-ţi intre bine în cap, de la bun început.

Hait! Se molipsise şi el de la biata doamnă Gardner, de care îmi părea mai râu decît de fiica ei.

Intuiam prăbuşirea ce se produsese în sufletul ei, văzîndu-şi toate visele spulberate. Totodată, îmi dădeam seama ce eforturi trebuia să depună pentru ca fiica ei să o

creadă tare şi aptă de a o susţine pînă la sfirşit.

Cît despre Selina, avea într-adevăi- ceea ce merita, pentru că nu este posibil ca în fericitele noastre zile să te bazezi, atunci cînd îţi organizezi viaţa, numai pe eroi şi eroine desprinşi din lecturi facile, din filme sau de pe micul ecran.

Sibyl Arden era croită din altă stofă. Realistă fiind, ştia de mult că nu tot ce zboară se mănîncă. Poate,că şi în activitatea ei de la teatru se lovise de multe ori de pragul de sus, ca să-l vadă acum, în orice ocazie, pe cel de jos. Ea nu îşi făcea vise şi nici idoli; Lua viaţa aşa cum este, cu bucuriile şi supărările ei. Acest mod de a privi 53

lumea, dacă nu aducea satisfacţii cu carul, atunci nici nu provoca deziluzii cu vagonul.

Despre mine, ce să vă mai spun. Eram invaţat cu astfel de situatii. De cele mai multe ori încercam să gin. dese aşa cum gîndesc cei din jurul meu. Daca atingeam această performanţă, atunci totul era altfel. Ştiam, totodată că trebuie să-mi ţin duşmanii aproape, iar prietenii – este adevărat, nu aveam prea mulţi – şi mai aproape. în general, viaţa m-a învăţat să nu-mi urăsc niciodată duşmanii, altfel situaţia în sine îmi afecta judecata.

în ceea ce-l priveşte, Arnold Woodrow, care pînă atunci dovedise o anumită detaşare şi chiar superioritate, îşi dădea seama că i se înfundase.

întrebarea sergentului Fawner nu l-a găsit nepregătit. De cînd am adus vorba despre vioară, avusese probabil timp să-şi croiască un răspuns. Acum, regretam că nu i-am pus eu întrebarea. O consideram necesară în cazul în care el singur sau în înţelegere cu Nathan Mayer, proprietarul casei de amanet, înlocuise vioara Stradivarius cu una de duzină, pentru a o comercializa apoi la un preţ corespunzător. Oare cînd avusese loc substituirea preţiosului instrument muzical cu unul lipsit de valoare? Dacă aşa ceva s-a întîmplat înainte ca vioara să fie amanetată, însemna că Woodrow îl informase pe Mayer despre planul său, altfel acesta nu i-ar fi avansat doamnei Gardner o sumă de bani atît de mare.

Dar, în egală măsură, se putea întîmpla ca Mayer, dîndu-şi seama de valoarea viorii şi de totala inocenţă a aducătorilor ei, să fi procedat el însuşi la substituirea valorosului obiect. într-o asemenea ipoteză, suma achitată – evident, după o tocmeală formală – nu mai putea mira pe nimeni. în acelaşi timp, devenea explicabilă dureroasa surpriză pe care a avut-o escrocul sentimental atunci cînd şi-a dat seama de farsa ce i-a fost jucată.

Se impunea cu precădere să îi fac o vizită evreului, **54** pentru a vedea în ce ape se scaldă.

M-am întors către sergentul Fawner, care se uita tot mai stăruitor la prizonierul său, vrînd parcă să-i citească gîndurile.

- Întrucît nici dumneata şi nici eu nu sîntem specialişti pentru a aprecia just valoarea unui astfel de instrument, propun, sergent, să încercăm elucidarea acestei probleme mai tîrziu, cînd cercetările se vor găsi într-un stadiu mai avansat.

- Tempest, te ştiu de cîţiva ani buni, nu am fost şi nici nu sîntem prieteni. De cîte ori ne-am întîlnit, ai născocit cîte ceva, astfel încît mai tot timpul ai ieşit la suprafaţă. Eşti alunecos ca un tipar, din care motiv nu prea am izbutit să-ţi aflu trucurile. Sînt sigur că şi acum ai ceva în cap, un lucru care mie îmi scapă. Mai devreme sau mai tîrziu, de-mi

spui, de nu-mi spui, tot o să ghicesc. Şi dacă încerci să mă duci cumva cu zăhărelul, vom avea de furcă împreună.

Acestea fiind zise, se înclină în faţa doamnelor, îl împinse pe Woodrow înainte şi părăsi furios încăperea.

Se înţelege că nu am mai rămas nici eu, avînd însă surpriza ca la plecare să fiu condus de Sibyl Arden. Mai mult decît atît: cînd să ies în stradă, înainte de a deschide uşa, fără a mă preveni, fata mă ciupi de amîndoi obrajii, după care două buze calde se lipiră de gura mea, în vreme ce eu rămăsesem ţeapăn ca o mumie egipteană în sarcofag. Cînd mi-am revenit şi am dat să o cuprind în braţe, Sibyl se îndepărtase de mine şi îmi impuse tăcerea, ducînd degetul arătător la buze, după care, înainte de a dispărea, o muzică divină umplu holul: *lucrurile bune şi frumoase se fac numai o dată.*
Pînă la maşină, am mers ca un drogat. Apoi, mi-a trebuit ceva timp ca să pricep că nu avea nici un sens să caut cheia, deoarece o lăsasem în locaşul ei de la volan, fiind necesar numai să fac contactul. Cînd am demarat, a trebuit să opresc imediat, deoarece Bang, pe trotuar, se uita la mine de parcă atunci mă vedea pentru prima dată. Cu scuzele de rigoare, i-am deschis portiera şi, după ce a urcat, cu deplina sa aprobare, am pornit în trombă. Ca şi multor oameni, îi plăcea viteza. 5

5Ştiam unde erau Moon Street şi casa de amanet a] cărei proprietar era Nathan Mayer. Mai ştiam că el locuia tot acolo, într-un apartament de doua camere, situat la etajul întîi, la care se ajungea prin magazin. Nu avea soţie şi nici copii sau alte rude apropiate. Ducea o viată retrasă. Ieşea rai-, de obicei în zilele de sărbătoare, cînd se deplasa la sinagogă. De acolo se întorcea direct acasă. Uneori însă, prefera atmosfera plina de viaţă a barurilor, unde nu se făcea simţită prezenţa lui lehova. Nu ştiam să aibă prieteni, ci numai legături de afaceri cu colegii de breaslă. Participa rar la licitaţu de branşă. Nu citisem în ziare să fi achiziţionat ceva de o valoare deosebită. în schimb, a vîndut unele obiecte depuse şi nerăscumpărate de clienţi la termenul legal, cîştigînd astfel sume substanţiale.

în mare, acesta era omul la care doream să ajung. Deoarece magazinul era închis, am sunat îndelung la uşă. M-a întîmpinat însă o linişte ce nu era de bun augur. Strada necirculată la ora aceea, cartierul oarecum izojat îmi ofereau condiţii ideale de a folosi nelipsitul meu şperaclu.

în doi timpi şi nu ştiu cîte mişcări, am pătruns în interiorul magazinului, protejat la ferestre de uriaşe obloane metalice. Am aprins liniştit lumina şi am urcat treptele care duceau la camerele de sus. Am bătut la uşile ambelor încăperi, fără ca din interiorul lor să vină vreun răspuns. Pe rînd, am pătruns în cele două camere, aprinzînd în fiecare lumina. Nici urmă de proprietar. în camere domnea o ordine exemplară, nimic nu era clintit de la locul lui. în încăperea care părea că este dormitor, am simţit o adiere ce venea de afară, pe fereastra larg deschisă, agitînd uşor perdelele şi draperia.

Am coborît la parter şi abia acum am zărit ceea ce nu putusem să observ cînd am urcat scara.

în dosul unui dulap de înălţime medie, care ocupa aproape toată lungimea peretelui din fundul magazinului pînă la scară, lîngă un scaun dărîmat, zăcea încovoiat pe podea trupul unui bărbat în vîrstă, îmbrăcat în haină de zi. După ce mi-am pus mănuşile, făcîndu-i apoi semn
lui Bang să supravegheze scara, m-am apropiat de corpul nemişcat şi l-am studiat cu atenţie, convin- gîndu-mâ în final că bărbatul era mort de-a binelea. Sîngele ce se scursese prin îmbrăcăminte era deja coagulat, ochii rămăseseră larg deschişi, cu

fixitatea specifică celor care s-au împăcat definitiv cu lumea asta, tenul era pămîntiu, iar membrele rigide. Fără îndoială, trecuseră opt-zece ore de cînd fusese asasinat. De ce asasinat? Pentru că, în apropierea lui, nu se vedea arma care-i provocase moartea.

Cu multe precauţii, pentru a nu clinti cadavrul, i-am scos portofelul. Fotografia, precum şi datele înscrise în actul de identitate îmi confirmau faptul că victima era Nathan Mayer.

După ce am cercetat cu atenţie toate compartimentele portofelului, i l-am pus la loc. Nu am găsit nimic care să mă intereseze. Am cercetat apoi buzunarele, rezultatul fiind negativ. Pe dulap, în afară de unele obiecte expuse spre vînzare, nu am observat la prima vedere nimic interesant. Zic la prima vedere, deoarece privirea mi-a fost atrasă imediat de un registru jerpelit, aruncat neglijent lîngă altul mai nou. Aşa, cu mîinile înmănu- şate, l-am deschis pe cel uzat şi am întors filele pînă cînd am ajuns la consemnările din data de 16 martie.

Pe pagina corespunzătoare zilei respective, în coloana *primiri şi descrierea obiectului,* la numărul de ordine trei, tot ceea ce fusese scris iniţial era şters cu grijă, prin haşurare deasă, pe verticală, orizontală şi oblic, încît nu se mai putea descifra nimic. La rubrica *obser- uaţii,* sta scris cu roşu „tranzacţia nu s-a mai efectuat'[1].

Am întors foile registrului pînă am gâsit-o pe aceea corespunzătoare zilei de 1 aprilie. Şi aici, descifrarea datelor consemnate era imposibilă. Numai la rubrica observaţii apărea scris „îni’egistrare eronată".

Prin ştergerea grosolană a înscrisurilor respective nu mai erau evidenţiate în registru nici primirea şi nici eliberarea viorii Stradivarius. în mod cert, persoana care procedase atît de stîngaci în ideea de a înlătura orice urmă a existenţei instrumentului muzical îşi dăduse 5

7seama că la o cercetare mai atentă şi cu o tehnică adec- vată se putea uşor restabili adevărul. Dovada o oferea cel de-al doilea registru, în care erau reproduse, poziţie cu poziţie, datele înscrise în primul. Autorul ajunsese cu transcrierea la data de 17 martie. Ei bme, la 16 martie, nu era consemnat absolut nimic referitor la vioara Stradivarius. în schimb, era înregistrată o vioară Con- servatory, cu precizarea „veche, uzura 40%”, depusă de doamna Etta Gardner.

Fără îndoială, în noul registru, la data de 1 aprilie, s-ar fi operat restituirea viorii către persoana care a amanetat-o. Dacă aş fi căutat cu atenţie, fără doar şi poate aş fi găsit şi chitanţa emisă de Mayer, înapoiată ulterior de către doamna Gardner, atunci cînd – returnînd suma primită – a intrat în posesia obiectului amanetat.

Tocmai mă gîndeam să caut vioara însuşită probabil de Mayer, cînd m-am oprit. Dacă Mayer pusese mîna pe vioara Stradivarius, era puţin probabil să o găsesc în vreun dulap ori în seif. Eram aproape convins că o scosese din casă şi o ascunsese în vreun loc sigur, de unde urma să o ridice cînd apele s-ar mai fi limpezit.

Atunci de ce fusese asasinat bătrînul evreu? Nu iei viaţa unui om numai din plăcerea de a omorî. De cele mai multe ori, este nevoie de un motiv puternic. Dar dacă Mayer fusese asasinat pentru a i se lua vioara? în acest caz, de unde ştia asasinul de existenţa instrumentului? Şi, mai ales, de valoarea lui, pentru că altfel nu avea sens să-şi rişte capul.

întrebări şi iarăşi întrebări. Dar numai una putea duce la dezlegarea tainei.

Enigma semăna cu aceea a unui lacăt încuiat, a cărui cheie, dintr-un anumit motiv, s-a rătăcit. Chiar dacă încercai sute de chei, rezultatul nu ar fi fost cel aşteptat. Numai una – cheia lui – putea produce minunea. Dacă o ^.[s]^’ [reu]?eai, dacă nu, atunci puteai să astepti mult şi bine. ’ '

* Aj'uns în acest punct cu raţionamentul şi pentru că sa începuse să miroasă a creier ars, mi-am lăsat mintea să intre în stare de repaus. Apoi, în lipsă de altceva mai bun, ajutat fiind şi de Bang, am început să caut ceva urme de-ale ucigaşului. Nu am găsit nimic din ceea ce în mod obişnuit găseşti din abundenţă în filmele ori romanele poliţiste. În faţa maldărului de probe, eroul pozitiv îşi pierde uneori capul, neştiind pe care să o aleagă mai întîi, toate fiind concludente. Noroc de eroină – fireşte, şi ea pozitivă –, care-l descurcă din încîlceala de probe. Îl încurcă însă într-o aventură sentimentală, pe care – în afară de autor şi de cititori – nu a visat-o nici unul dintre ei pînă la momentul cu pricina.

Nu am căutat în seif şi nici în altă parte. Vroiam să-i dau şi sergentului Fawner ceva de lucru, ca să nu creadă că ia banii statului de pomană. Numai pentru reţinerea unor găinari, care – de cele mai multe ori – se predau singuri pentru că nu aveau unde dormi pe timpul iernii, era plătit cu mult prea mult.

M-am dus în dormitor; mă atrăgea acolo fereastra deschisă. M-a atras degeaba, pentru că nu am găsit nici o urmă. Nimeni nu pătrunsese pe acolo. Asta însemna că asasinul intrase pe uşă, cînd magazinul era încă deschis, îl ucisese cu sînge rece pe Mayer, furase vioara şi dispăruse după ce trăsese obloanele şi încuiase bine tot ce se putea încuia.

M-am gîndit la numeroasele mele cunoştinţe – specialişti recunoscuţi în domeniu –, care ar fi putut comite o crimă pentru a sustrage o vioară, fie ea chiar valoroasă. Nu-mi venea nimeni în minte.

Am privit din nou victima şi deoai'ece nu-mi spunea mare lucru, am început să caut tubul cartuşului. Zadarnic, însă! Suprafaţa ce trebuia investigată era oarecum redusă, deoarece – după socoteala mea – asasinul lui Mayer se aflase în apropierea acestuia. Dar, repet, am căutat în zadar. Tubul cu pricina mi-ar fi dezvăluit calibrul şi tipul revolverului, înainte ca aceleaşi date să-mi fie relevate de raportul întocmit de medicul legist, ceea ce însemna un avans de cel puţin zece ore.

M-am apropiat de telefon şi am format numărul de la biroul lui Fawner. Cînd am auzit la capătul firului un soi 59de tunete l-am invitat să vină urgent unde mă găseam şi să aducă cu el şi echipa tehnică se înţelege.

Am închis înainte ca vocea interlocutorului meu să-mi spargă timpanele şi mi-am aprins o ţigaretă; m-am aşezat pe un scaun şi am rămas pe ginduri. La cine credeţi că m-am gîndit? La Sibyl Arden, se înţelege. Tot visînd la ea şi la gestul său de acum citeva ore, închi- puirea mea a luat-o puţin razna, astfel că vremea a tre- cut mai repede. Oricum, era aproape miezul nopţii cînd sergentul Chuck Fawner bătu delicat în oblonul de la intrare. . A .

Am ştiut că era el, deoarece cei ciţiva peşti ofticoşi care pînă în acel moment agonizau într-un mic acvariu, înotau acum ca electrizaţi. Am sărit ca ars şi dintr-un salt am fost la uşă, înainte să se întîmple vreo neno- rocire mai mare decît moartea bătrînului evreu.

- Cai'e-i povestea din seara asta, Tempest, fiule? mă luă el în primire imediat ce regimentul de prinzători de muşte cu care venise de la Poliţia districtuală umplu tot spaţiul liber. Noroc că geamul de la dormitor, precum şi uşa de la capul scării erau deschise, altfel, în primele zece minute, am fi murit cu toţii din lipsă de aer.

I-am explicat pe scurt ceea ce se petrecuse, el ascul- tîndu-mă într-o tăcere deplină.

- Acum, tu stai deoparte, îmi spuse amical şi recunoscător pentru pleaşca pe care, dezinteresat, i-am oferit-o. Vezi să nu te calce cineva pe bătături; n-aş vrea să te vizitez la ortopedie. Acum intrăm noi pe fir.

Şi au intrat.

Bun organizator, dotat din fragedă pruncie cu o astfel de calitate, în cinci minute după ce declanşase acţiunea, şi cea mai infimă urmă – dacă a existat – a fost ştearsă cu desăvîrşire. în nici trei sferturi de oră, totul se terminase: corpul fusese examinat, ridicat şi transportat la morgă pentru autopsie, iar fotografii plecaseră împreună cu întreaga echipă de tehnicieni.

Am rămas numai trei persoane. Pe Bang nu l-am socotit; el, deşi prezent, nu era o persoană. Una dintre 6o cele trei – un mărunt curcan din cei care se umflă în
pene pe la periferii, după ce pune capăt unei certe dintre două precupeţe – s-a postat la intrare, pentru că aşa cerea regulamentul. Ceilalţi doi eram eu, un amărît de detectiv particular, şi Chuck Fawner, mare şef (asta era părerea lui) la Poliţia districtuală.

Aerul se mai limpezise de nicotină în expansiune, astfel încît începuserăm să ne trezim la viaţă şi să ne punem mintea la contribuţie. Ce mai încolo şi-ncoace, ecologiştii au dreptate! Dacă ar fi să-mi exprim vreodată de bună voie şi nesilit de nimeni dreptul de alegător garantat de cea mai democrată constituţie de pe glob – a noastră, fireşte –, atunci, în pofida realelor mele convingeri, vă mărturisesc cu conştiiţa împăcată că i-aş alege cu ochii închişi. Dacă aş deschide ochii, aş alege – puteţi fi siguri – o feministă care luptă pînâ la măritiş pentru drepturi egale cu cele ale bărbaţilor.

- Ţi-am ascultat basmul, mîrîi într-un tîrziu Fawner, după ce-şi supsese zgomotos o măsea, semn că gîndea intens. E bun de legat cu el orbii, ca să le dovedeşti că sînt lipsiţi de simţul văzului. Eu vreau fapte, Tempest, fapte! înţelegi?

Fapte doream şi eu, de această dată fiind în deplin consens cu foamea de ceva concret a sergentului.

- Ce ai spune, de pildă, am început eu şovăielnic, dacă răposatul Mayer ar fi fost un mare escroc. Şi, fără să mă hazardez, cred că a fost un escroc toată viaţa.

- Iar umbli cu fofirlica, Tempest. Mă aduci în miez de noapte la locul unde s-a comis un asasinat, ca să-mi spui că victima ar fi fost vinovată de nu ştiu care încălcare a legii. Vrei să mă faci să uit, totodată, că – vinovată sau nu – omorul a fost comis de cel sau cei care sapă la rădăcina societăţii. Or, rolul nostru, al forţei publice...

- Uite ce este, sergent. Gargara asta mi-a răsunat în urechi şi pe vremea de tristă amintire a căpitanului Ciril Tate, fostul tău şef. Nu te-am chemat aici ca să mai aud iar fraze sforăitoare, de demagogie ieftină. Să revenim la realitate. Trebuie să elucidezi un asasinat de zile mari, pe care toată crescătoria voastră de curcani îl aşteaptă ca pe o mană cerească. Eu mă dau la o parte şi las ca toţi 61

laurii victoriei să-ţi împodobească fruntea. Eu nu ^ ba. Eu nu am nevoie de glone. Eu vreau numai re$_{sta}$. bilkea adevărului şi pedepsirea vinovatului sau $_{a}$ ^Nuştiu ce urmăreşti, copoiule, dar pe undeva cred că ai dreptate. ,

- Nu urmăresc altceva, decit sa deschizi seiful de colo şi dulapul de lîngă mine. Aş fi putut să realizez acest lucru şi singur, dar nu am vrut să încalc legea.

- Fiindcă veni vorba de lege, ai avut mandat să te prezinţi aici, să descui prăvălia, să faci de unul singur, nestingherit, cercetările pe care le-ai crezut necesare şi, cînd ai fost în impas, să-l chemi pe bătrînu' să te scoată la liman? Crezi că dacă deschid sicriele astea, am'să găsesc testamentul lui tata Noe?

- Să facem abstracţie de toate aceste bagatele. Să zicem că, întîmplător, am descoperit un asasinat şi că îmi fac datoria de om cu o înaltă conştiinţă cetăţenească. Sergent, s-ar putea să găseşti sau să nu găseşti o vioară. Dacă o găseşti, crima are cu totul alt substrat, care trebuie căutat. Dacă nu o găseşti, atunci lucrurile se complică. Eu presupun că nu vei găsi vioara nici în seif şi nici în dulap, dar lasă să fiu eu profet mincinos. Dă-i drumul! îl îndemnai să treacă la acţiune.

- Fiule – rosti el vorba lui favorită, cu care nu mă dezmierda numai pe mine, dar nu eram gelos –, nu încerca să mă duci, pentru că sînt os bătrîn. De ce nu ai făcut-o pînă acum? De ce vrei să scoţi castanele din foc cu mîna altuia?

- Ştii bine că dacă aş fi fost un spărgător de case de bani, o făceam de mult şi nu-ţi ceream sfatul sau ajutorul. De cînd intenţionaţi voi, cei de la Poliţia districtuală, să puneţi mînuşiţa voastră fină pe mine. O fac însă acum, în faţa şi la îndemnul tău. Nu vei putea niciodată să afirmi contrariul. Un individ ca tine, printre multiplele calităţi pe care le are, este cinstit, nimic de 62 spus.

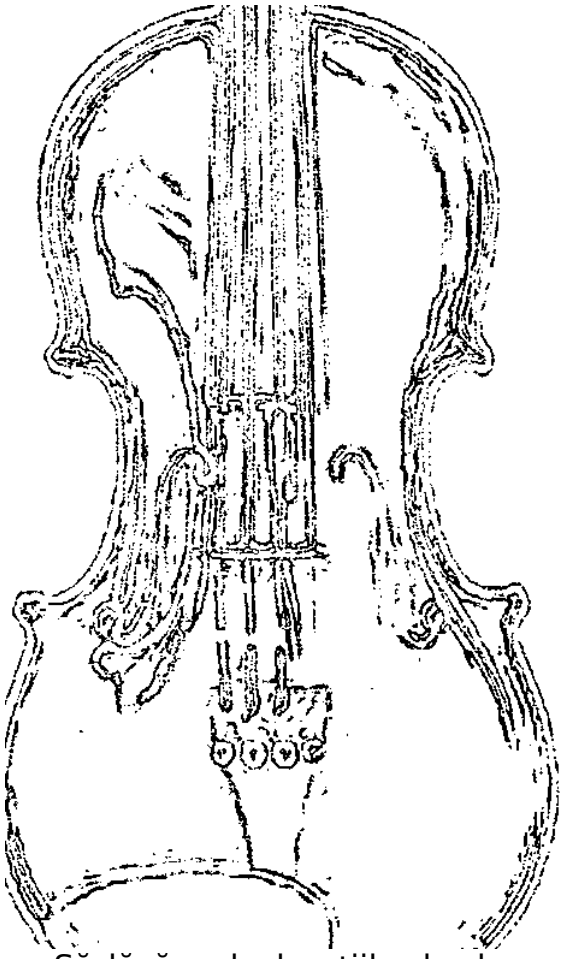

Să lăsăm declaraţiile de dragoste şi, la treabă! mă îndemnă el vădit stingherit de etalarea uneia dintre calităţile sale, argument la care apelasem fără să fi dorit.

Mi-au trebuit zece minute bune ca să deschid seiful şi numai două minute pentru ca să fac să sară uşile dulapului. Acesta din urmă era de tip vechi şi îi cunoş. team de mult secretul.

Nu am fost atît de dezamăgit ca sergentul Fawner cînd, în ambele ascunzători, nu am găsit ceva care ar fi semănat a vioară. Alte diferite lucruri fără însemnătate pentru noi erau cu duiumul. Am închis seiful şi dulapul, pentru ca hîrtiile şi diferitele obiecte să fie cercetate eventual mai tîrziu.

- Şi acum, fiule, să rezumăm ceea ce ştim.

Vocea lui Fawner părea obosită, iar el dezamăgit. Şi eu eram scos oarecum din circuit, dar nu aveam motive să fiu dezamăgit.

- în rezumat, în momentul de faţă, în afară de faptul că un om a fost asasinat şi că, aparent, nu a dispărut nimic, nu cunoşteam altceva. Este drept, ne-am fi aşteptat să găsim cel puţin o urmă a viorii Stradivarius, dacă nu chiar instrumentul în cauză. Este tot atît de drept că am găsit înregistrarea dublă a intrărilor şi ieşirilor diverselor materiale şi obiecte; este adevărat că în registrul nou nu am găsit rubricile completate identic cu cele din registrul vechi pentru datele de 16 martie şi 1 aprilie. Ce dovedeşte această inadvertenţă? Că, fără îndoială, Mayer a înlocuit vioara Stradivarius cu o alta, de duzină, bazîndu-se pe faptul că doamna Etta Gardner nu va observa substituirea.

Arnold$_A$ Woodrow este oare la curent cu această înlocuire? În caz că da, mirarea sau stupefacţia manifestată în prezenţa mea şi a celor trei doamne a fost, fără îndoială, doar un truc ieftin.

- Cine l-a omorît pe Mayer? Cine, nu ştim. Autorul rămme cel puţin deocamdată

necunoscut. Dar de ce?

ăspunsul este unul: pentru ca respectivul să-şi însuşească vioara Stradivarius. De unde a ştiut ucigaşul că **64** mstrumentul se afla în posesia bătrînului evreu? Să-l fi contactat victima în intervalul cît vioara s-a aflat depusă ca amanet? Aşa s-ar explica intrarea ucigaşului aici, fără a forţa uşa. O altă ipoteză ar fi că, văzîndu-se păcălit de Mayer, escrocul sentimental a luat legătura cu asasinul, urmărind cu orice preţ recuperarea viorii.

- Nu sînt de acord cu ultima supoziţie, întrucît cel despre care vorbeşti nu ai' fi avut timp să contacteze un individ interesat sau un ucigaş.

- Dar dacă el este asasinul? îl întrebai mai mult ca să mă conving că această supoziţie nu putea intra în calcul.

- Este cu totul altceva. Numai că va fi foarte greu de dovedit. Trebuie totuşi să o notăm ca pe o posibilă variantă. Restul întrebărilor şi planul de acţiune să le lăsăm pe mîine. Sînt foarte obosit şi mai am de întocmit raportul, după care trebuie să merg acasă să mă odihnesc.

Spusele lui nu mă mirau defel, întrucît chiar eu mă simţeam oarecum scos din circulaţie. Numai Bang îşi făcuse somnul indiferent la agitaţia ce avusese loc în încăpere. Acum căsca mulţumit şi se uita tot atît de prietenos la Chuck, după cum şi acesta privea la el. Amîndoi rînjeau într-un colţ.

Ce m-a mirat în această seară la distinsul meu interlocutor a fost mai puţin modul profesional în care a purtat discuţia cu mine. Este şi normal, deoarece îl cunoşteam ca pe un element capabil, nu prea şlefuit, puţin mărginit şi impulsiv, dar tenace şi dur.

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost atmosfera liniştită care a domnit între noi, dar mai ales tonul cu care a discutat. Nu a crăpat nici un perete despărţitor, iar eu nu am fost nevoit să mă ancorez cu ajutorul curelei de unul dintre stîlpii de susţinere ai tavanului, pentru a nu fi smuls de curentul care în mod obişnuit se crea atunci cînd el vorbea. Nici măcar nu-mi ţiuiau urechile. Nu ştiu cît l-a costat această stăpînire de sine, dar acum îl preţuiam mai mult decît înainte, cînd se sprijinea pe poziţii de forţă.

- înainte de despărţire, aş vrea, Fawner, să stabilim o înţelegere. Ţi-am făcut cadou un caz interesant din es

punct de vedere profesional, cu care nu te mtilneşti în Ere zi Fără îndoială, căpitanul Reed, şeful tau, ţnl $_{Va}$ ncredinta spre rezolvare. Eu, la rîndu-mi, înţeleg să-mi duc cercetările pe cont propriu, deşi nimeni nu m-a angajat să lămuresc acest caz. O fac aşa, de amorul artei te rog să mă crezi. Unde vreau să ajung: eu te pun la curent cu tot ce aflu, fără a dăuna intereselor mele, iar tu, fără a leza interesele onorabilei instituţii în care lucrezi, îmi comunici ceea ce crezi de cuviinţă. Să fie o încercare cinstită, ca şi înţelegerea pe care o statornicim. I

- De cînd te cunosc, mă conving tot mai mult că nu faci parte din secta atît de detestată a acelor detectivi particulari, care işi bagă nasul unde nu le fierbe oala, umblînd după ciupeli şi afaceri necurate. Fiule, ţi-o spun cu toată sinceritatea, ai crescut în ochii mei, încheie Chuck, mîndru că a rostit atîtea cuvinte de laudă, ceea ce nu era în firea lui.

începusem să nu mă simt în largul meu. Nu mi-aş fi închipuit că elefantul acesta potcovit mă vedea în asemenea culori favorabile.

-încheiem tîrgul? întrebai ca să mai schimb atmosfera. Dacă mai ţinea mult ne-am fi prins pe după umeri şi am fi vărsat tone de lacrimi, atît eram de înduioşaţi.

- S-a făcut, răspunse el imediat şi îmi întinse mîna.

I-am întins-o şi eu pe a mea cu anumite precauţii şi culmea, mi-a strîns-o, e drept, bărbăteşte, dar nu mi-a zdrobit falangele.

- Şi acum să mergem, am rostit dînd să mă ridic de pe scaun; dar abia acum am înţeles faptul că era imposibil, deoarece tot timpul stătusem în picioare. Ce ţi-e şi cu surmenajul!

- Ai dreptate.

Ieşirăm toţi trei, adică noi doi şi cu Bang, care nu mai ştia ce să creadă văzîndu-ne cît de prietenoşi eram unul cu celălalt.

Copoiul lăsat afară, la intrare, se dădu la o parte ca să putem trece şi îşi salută superiorul care, culmea, îi
66 răspunse. Cred că aşa făcea uneori, cînd era distrat.

}sje.am despărţit ca doi buni amici, fără ca totuşi să ne îmbrăţişăm sau să ne strîngem mîinile. Ar fi fost un semn de prea mare slăbiciune din partea noastră, lucru total inacceptabil. Doar Bang încercă să-i îmbrăţişeze un picior, cu intenţia vădită de a-i cîrpi cracul de la pantalon. I-am prins însă cu repeziciune lesa, salvîndu-l astfel de la pericolul de a primi un şut uşor peste bot, care i-ar fi fost fatal.

Credeţi că, după evenimentele la care am fost părtaş, nu am dormit în restul nopţii? Credeţi că întrebări chinuitoare şi fără răspuns m-au torturat în tot acest răstimp?

Ei bine, nimic din toate astea. Cum m-am întins pe pat, braţele lui Morfeu m-au cuprins atît de delicat, încît am visat-o pe Sibyl în ipostaze dintre cele mai îmbietoare.

Dimineaţa, pe deplin neodihnit, cu puţin chef de lucru, cu faţa luminată de un surîs ca o zi mohorîtă, după ce m-am bărbierit şi am făcut un duş recuperator, l-am sculat pe Bang care lătra şi mîrîia în somn. Eram sigur că îl visa pe prietenul meu, sergentul Chuck Fawner, care poate mai medita încă la aranjamentul nostru, dacă nu uitase de el imediat ce ne-am despărţit.

La birou, ca de obicei, pe masa de lucru nu mă aşteptau maldăre de corespondenţă, iar secretara – spre deplina mea mulţumire – nu-şi făcuse încă apariţia.

Am băut cîteva înghiţituri din nelipsitu-mi întăritor, am admirat pentru scurtă vreme păianjenul care-şi ţe- suse plasa într-unul din colţurile încăperii şi m-am gîndit la ceea ce aveam de făcut în continuare. Mi-am propus, în lipsă de altceva mai bun, să dau o raită pe la colecţionari, la casele de achiziţii, la licitaţii şi pe la cîţiva tăinuitori. De asemenea, intenţionam să mă întîl- nesc cu Fred Device, barmanul, şi cu amicul meu, Ken Snag, cel care îmi furniza – contra cost, fireşte – diverse informaţii. Totodată, trebuia să păstrez contactul cu sergentul Fawner, pentru a afla eventualele noutăţi în privinţa recentului asasinat şi multe, multe altele. 67

Pe Bang l-am lăsat să-mi păzească biroul. în ceea ce o priveşte pe secretară, nu aveam nici un fel de teamă, deoarece dacă îl găsea singur, nici nu mai îndrăznea să intre, astfel încît cel puţin două zile răsuflăm toţi trei uşuraţi. . , ,.

' Avînd spatele asigurat, am pornit la treaba plin de optimism, gindindu-mă că nu posedam nici un indiciu referitor la cheia cu care aş fi deschis fără nici o ezitare lacătul ce asigura secretul identităţii ucigaşului lui Nathan Mayer şi al dispariţiei viorii Stradivarius, enig. me lipite una de alta ca doi fraţi siamezi.

La căderea serii, încurajat de prezenţa unei sticle pîntecoase ce se lăfăia în faţa mea aşteptînd să fie golită, am făcut bilanţul activităţii mele din ziua aceea. La muzeul

de instrumente muzicale nu avusese loc nici o achiziţie de trei decenii, adică de la înfiinţarea onora- . bilei instituţii. Am fost asigurat pe un ton doctoral că probabil nici în următorii 30 de ani colecţia destul de numeroasă, de circa şase instrumente, nu avea vreo şansă de a se îmbogăţi, motivul constînd în lipsa de disperaţi, doritori să se descotorosească de bunuri atît de valoroase. Tipii de la muzeu au luat act cu toată răspunderea de riscurile pe care şi le asumau dacă, întîm- plător sau nu, ar fi achiziţionat o vioară Stradivarius, fără să-i anunţe pe cei de la poliţie ori FBI. Pentru a mă linişti pe deplin, custodele muzeului – un bărbat cărunt, cu fruntea inteligentă, de savant – mi-a mărturisit cu toată sinceritatea că nu auzise de un anume Stradivarius, care ar fi intenţionat să vîndă o vioară.

Pe post de gură-cască, am participat la două licitaţii, unde s-a vîndut cam tot ce-şi poate imagina un amator de asemenea distracţii – de la o măsea cariată ce a împodobit guriţa vestitei doamne Cleopatra, pînă la cupa din care Socrate a băut însetat otravă; de la batista lui Soliman Magnificul (avusese mai multe, dar numai aceasta era curată şi se mai afla încă în circulaţie), pînă la cuiul pe care şi l-a bătut în talpă primul tip care – datorită acestei geniale inovaţii – a avut ideea să sa şchiopăteze.

Plin de răbdare, muşcindu-mi pînă la singe buzele am tot aşteptat ca organizatorii — de altfel, persoane simpatice şi competente – să supună atenţiei asistenţei înlemnite de admiraţie vreo vioară, fie ea celebră sau anonimă. Dar se părea că în ziua aceea norocul nu era de partea mea. ,

L-am vizitat apoi pe Cecil Matthew, singurul colecţionar de artă din oraş. M-a primit cu amabilitate, măr- turisindu-mi cu discreţie că eram primul vizitator din ultimii zece ani. M-a invitat în bibliotecă, am luat loc în jurul unei mese rotunde, după care eu, plin de dezinvoltură, i-am explicat scopul prezenţei mele în eleganta sa locuinţă.

M-a servit cu o havană veritabilă, iar apoi mi-a prezentat cîteva albume de artă, oferindu-mi numeroase explicaţii din care nu am priceput nimic. în final, animat de cele mai bune sentimente, m-a lăsat să-i admir colec- ' ţi a sa alcătuită numai şi numai din obiecte de cult din perioada prebudistă din Tibet.

Am pierdut politicos două ore, vizitînd colecţia de oale şi alte lucruri extrem de valoroase, fără să mă aleg cu nimic din ceea ce vedeam$_A$ şi nici din explicaţiile entuziaste ale colecţionarului. În acelaşi timp, mă gîn- deam cum poate cineva să-şi arunce banii pe fereastră pentru nişte cioburi de lut, şi încă nears, care nici măcar nu arătau mai vechi decît anumite obiecte provenite din epoca de piatră.

Seara, obosit frînt, mă aflam la *Black Book,* localul lui Fred Device, un important obiectiv aflat în planul meu de lucru pentru ziua aceea. Aşa cum bine vă amintiţi, cel în cauză era unul din puţinii mei prieteni din tagma barmanilor, la care îmi făcea plăcere să stau pe un scaun înalt cît o scară de pompieri, rezemat cu coatele de tăblia de inox a barului.

Se înţelege că trecusem pe la birou ca să-l iau pe Bang, ca nu cumva planta din hîrdăul de lîngă uşa localului lui Fred să se usuce din lipsă de umezeală.

Şi de data aceasta, ca şi în alte împrejurări, l-am întrebat pe Fred – eram amîndoi la al treilea păhărel – 69
dacă nu avea vreun prieten ori duşman căruia să ij paseze pe Bang.

La fel de politicos, ca întotdeauna, mi-a răspuns că nu ştie pe nimeni pe care să-l urască atît de mult, încît să i-l cadorisească pe Bang; dîndu-mi astfel un răspuns

tranşant, începu să umple din nou paharele.

L-am întrebat aşa, ca un fapt lipsit de importanţă; dacă în localul lui nu avusese loc o tranzacţie cu o vioară. Mi-a răspuns că nu auzise de aşa ceva; în numeroasele sale afaceri, chiar dacă drogurile nu lipseau, instru- mentele muzicale nu prea aveau ce să caute.

Este drept că, deseori, după ora de închidere, îl vizitau diferiţi muzicanţi, dar aceştia nu discutau despre viori sau despre alte instrumente muzicale. Singurele discuţii oarecum tangenţiale cu arta se refereau la dansatoarele de revistă, precum şi la numeroasele prilejuri pe care acestea le aveau pentru a-şi etala anatomia.

Deodată, Fred căzu pe gînduri, îşi frecă chelia cu palma, se uită în pahare şi, văzîndu-le goale, se grăbi să le facă plinul.

- Hm, ar mai fi ceva, dar nu ştiu dacă vă interesează. Acum weo săptămînă, staţi să-mi amintesc, da, precis pe 28 sau 29, ori poate pe 27, luna trecută, a intrat şi s-a aşezat la o masă – o vezi, a doua din dreapta – un bătrîn bine îmbrăcat (se vedea că avea bani să umple şi buzunarele altora), comandînd un pepsi. Nu am băut în viaţa mea aşa ceva. Comanda era atît de neaşteptată, încît am rămas pentru un moment cu gura căscată. Să ceri o astfel de băutură într-un local onorabil, este ca şi cum ai solicita la morgă să ţi se arate un om viu sub cearşafurile albe. Am căutat să-l conving să-şi schimbe preferinţa şi am reuşit cu greu să-l determin să comande un nevinovat *Old Buccaneer,* acel whisky de care mă feresc pînă şi eu, care mă pot lăuda că am gîtul blindat. L-am observat cu atenţie. După ce l-a băut, a pus paharul pe masă cu o mînă sigură. Cunoşteam simptomul şi l-am catalogat pe client, dacă îmi permiteţi să spun aşa, printre băutorii singuratici aflaţi în pragul alcoolis- **70** mului. Era probabil un bătrîn singur, care — din lipsă de
rubedenii – nu vroia să lase nici un ban statului. îsi consuma banii atît cît îi permiteau baierele pungii, fără teamă că va da curînd de fundul sacului. Dacă i’-ar fi cerut însă un cerşetor măcar un dolar, ar fi trecut mai departe, după ce i-ar fi recomandat plin de înţelepciune să înceapă să muncească. Socotea...

- Bine, bine – l-am întrerupt de teamă să nu mă apuce ziua –, dar cine era acest client neobişnuit?

- Nu vă grăbiţi, domnule Tempest, vă înţeleg nerăbdarea. Ajungem şi la rostul prezenţei bătrînului în localul meu, că în ceea ce priveşte cine era nu ştiu. Abia sorbi băutura, că privi fix spre uşă. în prag se oprise nehotărît un client care mă vizitează foarte rar, un tip specializat în spargeri de case de bani, pe nume Ed Mingy. Nu m-a mirat atît venirea lui, cît faptul că, după ce s-a orientat stînd cîteva secunde în pragul uşii, s-a îndreptat direct spre masa de care se sprijinea noul meu client. S-a aşezat ca unul ce se ştia aşteptat, au dat din cap amîndoi, salutîndu-se fără să-şi strîngă mîna. Imediat bătrînul mi-a făcut un semn cu două degete. Ştiam ce înseamnă şi m-am grăbit să le dau două pahare cu acea băutură pe care în mod obişnuit o beau doar piraţii. După ce au golit paharele, cei doi bărbaţi au început să vorbească potolit, cu glasul coborît şi fără gesturi. Au sporovăit aproape o jumătate de oră, timp în . care bătrînul a repetat comanda, au terminat ceea ce aveau să-şi spună, după care Ed Mingy a plecat. Apoi, bătrînul a mai băut un pahar, a făcut plata şi a plecat şi el cu pas ferm. A trecut de atunci, aşa cum v-am mai spus înainte, aproape o săptămînă, dar nu i-am mai văzut nici pe unul, nici pe altul.

- Pe Mingy îl cunosc. Nu ai putea să-mi spui cum arăta bătrînul? l-am întrebat pe

Fred, agăţîndu-mă de această informaţie ca înecatul de un fir de pai.

- Păi, cum să vă spun, zise Fred după ce îşi frecă chelia cu palma aproape un minut (acesta era ticul lui cînd se concentra), să fi avut în jur de 60 de ani, umerii aduşi, ca unul care n-a muncit – fizic, vreau să spun – toată viaţa, faţa rasă, ridată. Avea doar cîteva fire de păr 71

sur în barba ca o ţăcălie de ţap, pomeţii proeminenţi, cu vinişoare vineţii, iar nasul coroiat. Era chel de tot. Avea ochi mari, negri, umezi şi sprîncene groase, bine desenate. întreaga sa fizionomie m-a făcut să cred că era evreu şi că trăia bine, fapt care nu-l deranja, după cîte am putut să constat.

- Seamănă cumva cu tipul din fotografiile acestea? l-am întrebat, punîndu-i în faţă ziarul local, pe a cărui primă pagină erau trei fotografii înfăţişîndu-l pe Nathan Mayer. Două dintre ele îl arătau mort, iar a treia – cea mai clară – era făcută cu puţini ani mai înainte. Era un portret de studio, bine executat.

Din nou, Fred Device îşi frecă chelia cu palma, îşi apropie şi-şi îndepărtă ziarul de ochi, se uită la poze şi dintr-o parte şi din alta, puse ziarul jos, apoi privi intrigat la mine.

- Nu cumva este el?
- Eu te întreb, replicai; mai bine uită-te şi spune-mi da sau ba. 0 groază de lucruri depind de răspunsul tău.
- Şefule, să nu mă bagi în vreun bucluc. Sînt om serios şi n-am stat la răcoare. Localul meu are un bun renume şi printre oamenii cinstiţi ca dumneata, dar şi printre cei care au călcat şi mai calcă pe alături. Nu am nevoie de reclamă şi nici nu vreau să îmi apară numele în ziai-e. Ar fi posibil ca, dintr-un anumit motiv, cineva să intenţioneze să se răzbune pe mine.

L-am asigurat că nu riscă nimic, că nu îi va fi pomenit numele nicăieri, în presă sau la TV, ori la radio. I-am dat chiar cuvîntul meu de cinste, după care l-am întrebat din nou.

- Recunoşti în vreuna din aceste fotografii pe clientul despre care mi-ai relatat?
- Da, sună răspunsul ferm al barmanului.
- ?ra’ ,sau nu> Mingy ce l cu care, în acea seară, a băut şi a discutat bătrînul evreu?
- Da! Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

■"j^U am Sa u^ „c*°^tă ajutorul preţios pe care mi

-ai dat, Fred, şi poţi şi de acum încolo să te bizui pe 72 mine.

Au fost cîteva situaţii în care l-am ajutat pe Fred. în chiar l-am scăpat de a face cunoştinţă mai în- r^roape cu sergentul Fawner şi ştiam că îmi purta o urne recunoştinţă pentru aceste servicii.

811 L-am asigurat din nou că nu va avea nici o neplăcere, am încredinţat că Bang îşi făcuse datoria faţă de floarea din hîrdăul de la intrare şi am părăsit în viteză barul lui Fred Device.

Paşii, mai bine zis maşina, m-a dus în altă direcţie, spre capătul opus al oraşului, în cartierul bătut de Dumnezeu, dar mai mult de edili, în Molehill. îl ştiţi, v-am mai vorbit despre el altădată. Am oprit maşina la cîţiva zeci de metri de barul *Hell,* străbătînd pe jos distanţa care mă despărţea de intrare.

în spelunca în care am pătruns, în afară de barman nu m-a întîmpinat nici un alt tartor. Cunoscîndu-mă, ce-i drept, nu numai din vedere, s-a grăbit să-mi recomande o tărie nouă, pe care plin de o înşelătoare can- doare – asta aveam s-o constat mai tîrziu – a numit-o *Pilgrim.* Ceea ce m-a mirat a fost faptul că mi-a oferit un pahar mic, dar

plin ochi, pe care – cu mii de precauţii – l-am dat peste cap. Ceva m-a ars pe gîtlej, de parcă aş fi înghiţit plumb topit, gîtul mi s-a strîns ca şi cum cineva mi-ar fi aruncat un laţ, cu intenţia de a mă sugruma, iar în stomac a început să-mi fiarbă o cisternă plină cu acid sulfuric. Noroc că mă rezemasem de bar, altfel m-aş fi năruit pe podea, deoarece ceva mă lovise pe neaşteptate în creştet. Cred că a fost numai un berbec cu care, odinioară, asediatorii spărgeau porţile cetăţilor.

Timp de cîteva secunde m-a încercat o senzaţie de prăbuşire în moarte, după care a urmat o tuse seacă de ofticos fără scăpare. în cele din urmă, după ce şi acest ultim acces a dispărut, m-am simţit uşor ca un fulg, întremat, calm şi mai optimist decît aş fi avut motiv. Barmanul mă privea cu ochi surîzători. îmi mai turnă un păhărel din aceeaşi otravă şi-mi făcu semn să-l dau peste cap.

- Nu vreau să mă sinucid în localul tău, Gib. încă nu m-am hotărît cînd, unde şi cum să o fac, i-am spus cu un 73

glas care şi mie mi se părea necunoscut. Suna ca m contrabas dezacordat.

- Domnule Tempest, veni plin de optimism răspu$_n$. sul, din băutura aceasta recomand mai bucuros al doil$_{ea}$ şi chiar al treilea păhărel. Cu primul, nu se ştie nicio. dată ce ti se poate întîmpla.

Întrucît Gib Perth era doctor în meseria lui, iar eu nu ies din cuvîntul doctorilor, am băut al doilea păhărel, iar apoi al treilea, cu rezultate neaşteptat de bune. Mă simţeam în formă de zile mari. În fine, mi-am adus aminte de motivul prezenţei mele în acel cinstit local. Ca un prim rezultat, m-am uitat după Bang, asigurîndu-mă că nobilul animal se simţea bine în compania pisicii lui Gib. Aceasta tocmai îi zgîriase urechea bleagă, refu- giindu-se pe şemineul fals din fundul încăperii, după ce cîinele o alintase cu o labă amicală, care aproape că îi demolase fizicul. Acum Bang îi zîmbea cuceritor, folo- sindu-şi ca argument întreaga dantură, în timp ce ea, în siguranţă, îl scuipa şi îl dezmierda pe limba ei.

Se înţelege că prezenţa mea în acel onorabil local era animată de cele mai paşnice intenţii. Întrucît nu doream să încarc atmosfera atît de liniştită a barului cu un număr apreciabil de decibeli, l-am calmat pe Bang cu o lovitură uşoară peste bot, după care – ca răsplată – l-am pus în lesă. L-am dus la bar şi, pentru mai multă siguranţă, l-am legat de mîna mea stingă. Dreapta trebuia să-mi fie liberă, pentru că Gib, ca semn că nu ne poartă pică pentru spectacolul oferit, m-a tratat cu un nou păhărel de *Pilgrim,* iar pe Bang cu o bucată mare de salam, pe care acesta se grăbi să pună stăpînire cu labele-i uriaşe, mulţumindu-i cu un mîrîit prietenos.

Sceneta jucată de cele două vrednice animale trecuse aproape neobservată de cele aproximativ două duzini de clienţi de pe la mese, femei cu sau fără bărbaţi şi bărbaţi cu sau fără femei. Erau prea ocupaţi ori ocupate să discute cu glasuri mai mult sau mai puţin scăzute, gesti- culînd şi agitînd de zor paharele pline sau goale. Unele dintre ţipe, amatoare de acte caritabile, depuneau efor- **74** tuii vizibile, încercînd să trezească din leşin cîţivaentanţi ai sexului aşa-zis tare, stare cauzată de [re]f[eZ]'le lui Bang printre şi peste mese, în urmărirea [S] rMui Perth. Procedau ca nişte experte, turnîndu-le ^conţinutul paharelor în doze care puteau să scoale ^morţi elefanţi animaţi de dorinţa de a părăsi în 1 ea gloriei viaţa de pe milostiva noastră planetă.

[CU] M-am grăbit să achit consumaţia şi să părăsesc 1 canta ce devenise puţin cam neîncăpătoare.

° înainte de a ieşi, uşa s-a deschis, permiţînd intrarea a doi bărbaţi faţă de care Bang a manifestat un interes deosebit. Am sesizat la timp intenţia lui de a încerca rezistenţa pantalonilor unuia dintre ei şi l-am smucit grăbit, evitînd astfel ca nobilul animal să se manifeste într-un mod nedorit.

Am ieşit din local şi m-am urcat în maşină alături de paşnicul meu însoţitor. Am aşteptat cu răbdare ca unul din cei doi bărbaţi întîlniţi la ieşire să părăsească barul şi să mă întrebe de sănătate. Cel în cauză nu era altul decît amicul meu, Ken Snag, pe care îl cunoscusem cînd- va în împrejurări despre care nu-mi face nici o plăcere să vorbesc. Pe el doream să-l întîlnesc, dar – negăsindu-l – am făcut cunoştinţă cu plăcuta băutură oferită cu atîta generozitate de Gib Perth.

însoţitorul lui Snag, cel cu care avusese intenţia să se împrietenească Bang, nu-mi era cunoscut pe deplin. Totuşi, parcă îl mai văzusem undeva. Mi-aş fi amintit, desigur, numai că nu ştiam de unde să-l iau, sau poate că memoria îmi juca un renghi. Să nu credeţi că vinovate erau păhărelele băute. încredinţat fiind că aţi sesizat acest adevăr, am renunţat să-mi chinui memoria, înţe- legînd că pînă la urmă credinciosul meu prieten, Snag, mă va lămuri pe deplin. Doar avea şi el atribuţiile sale....

Aşa cum m-am aşteptat, Ken nu a întîi'ziat.

- Bună, şefule! îmi spuse imediat ce se urcă în maşină, întinzîndu-se pe bancheta din spate. Nu te aşteptam aşa curînd. Cărui fapt îi datorez plăcerea de a te vedea?

- Bună, Ken! Plăcerea este de partea mea.

- Spune, şefule

- !Ken, vei avea bucuria să-mi faci un serviciu, p$_e$ care voi şti să-l apreciez. Îmbătrînesc, Ken, şi memoria a început să mă cam lase chiar atunci cînd am mai mare neV0'e' .

- Să intrăm în subiect, şefule. Nu ma lua cu sub- ţirelul. Ce vrei să afli de la mine?

- Să intrăm în subiect, precum zici. Uite despre ce este vorba: caut un anumit om şi îţi cer sprijinul pentru a da de urma lui. îmi este necesar precum apa celui rătăcit în pustiu.

- Ştii, şefule, conştiinţa....

- Ştiu, şefule, şi de aceea uite o diligenţă din partea papei de la Roma, pentru iertarea păcatelor, l-am întrerupt eu, strecurîndu-i obişnuita bancnotă cu care îi – adormeam scrupulele şi îi salvam onoarea.

- Despre ce vrei să ciripesc?

- Nu mă trata cu un asemenea limbaj ales, Ken; doar nu ne aflăm, din fericire, la poliţie ori la FBI. Mă interesează un anume Ed Mingy... Să nu-mi spui că nu-l ' cunoşti sau că nu ai auzit de el.

- De cînd te-am văzut la *Hell* şi te-ai încrucişat cu noi, taman cînd intram, am ştiut eu că asta te doare.

- Deci, ăsta este! am exclamat, amintindu-mi unde îl mai văzusem pe însoţitorul lui Snag. Acum vreo doi ani, mă aflam întîmplător la FBI, vizitîndu-l pe prietenul meu. Ştiţi despre cine este vorba, cel care, cu un anumit prilej, mi-l dăruise atît de dezinteresat pe Bang. La rugămintea mea, mi-a arătat albumul lui *special,* cum îl numea chiar el. Era de fapt un album cu fotografiile unor delincvenţi. Conţinea mai ales fotografii şi date de identificare ale diferiţilor criminali şi escroci care îi trecuseră sau care urmau să-i mai treacă prin mînă. Atunci am văzut fotografiile, din faţă şi din

profil, ale numitului Ed Mingy, însoţite de cîteva informaţii necesare identificării individului.

La momentul respectiv, nu am dat prea mare atenţie acestor fotografii. Individul nu mă interesa. Aşa se explică faptul că nu-mi amintisem de el atunci cînd I-am 76 văzut, la intrarea barului, însoţit de Ken Snag.

pe ce te interesează Mingy, şefule?

1 Vreau să ştiu ce face el acum şi ce hram porţi tu pe r el De ce-ţi freci coatele de el, Ken? Vezi să nu intri . knrluc Că nu te va scoate nici dracu', cu toate că Rentezi locanta lui Perth.

- Dacă-mi vorbeşti aşa, s-ai părea că e groasă,

' – Nu ştiu cît este de groasa pentru tine, căci nu-mi dau seama ce amestec ai, dar pentru el este groasă de tot Uite ce vreau de la tine. Nu mă interesează cum l-ai cunoscut sau dacă aţi lucrat vreodată împreună. în schimb, mă interesează ce aveţi voi acum de împărţit. Şi asta să mi-o spui imediat, că de nu, te iau cu mine şi cred că-ti dai seama unde vei primi casă şi masă gratuite.

- Şefule, de ce mă ameninţi? Doar n-am făcut nimic rău. Mă jur pe libertatea mea... De ce să fiu acuzat?

- Complicitate şi tăinuirea unei crime, Snag! Şi ţi-o mai spun: toţi dracii nu te mai pot scăpa, chiar dacă ar încerca; şi nici eu, cît îţi sînt de prieten.

- Nu ştiu nimic de nici o crimă, spuse Snag cu glas şovăielnic. Era speriat la culme, fapt cît se poate de vizibil.

- Ce vrea Ed Mingy de la tine?

-Nu-ţi ascund nimic! Ştii, eu am multe relaţii... Unora le fac anumite servicii. Cunosc amatori de droguri. Mai iau şi eu un ban cinstit. îţi spun cu toată sinceritatea: m-am retras definitiv din afaceri. Am fost de trei ori la pîrnaie, aşa încît îmi ajunge. Ţi-am spus că am relaţii. Cunosc lumea interlopă ca pe propriile-mi buzunare. De aceea m-a căutat Ed Mingy. Are o vioară de cai'e vrea să scape. Mi-a cerut să iau legătura cu Edwin Preston, proprietarul barului şi sălilor de joc de la *Night Club.* îl cunoşti? îl ştie amator de aşa ceva. A fost pe vremuri muzicant într-o orchestră.

Fireşte, îl cunoşteam ca pe un cal breaz. Fost traficant de droguri, îndeletnicire pe cai'e, se pare, a părăsit-o după ce a făcut o avere frumuşică, s-a reprofilat de vreo trei ani pe o meserie mai puţin riscantă. Edwin Preston era acum proprietarul unui club fandosit, în 77

care sa intra numai pa baza unei legitimaţii speciale. Clubul avea un număr limitat de membri, aproape 300, dacă nu mă înşel. Numai aceştia puteau să frecventeze atît barul, cît şi sălile de joc. Membrii clubului aveau dreptul să fie însoţiţi de cel mult doi invitaţi, aprobarea fiind dată în prealabil de un aşa-zis comitet de admi. nistraţie, care se limita de fapt la persoana lui Edwin Preston.

Proprietarul faimosului *Night Club* era un bărbat trecut de 40 de ani, cu pregătire intelectuală (poseda diploma unei şcoli sau academii de muzică). Se spunea că, atunci cînd se găsea în toane bune, obişnuia să-şi delecteze oaspeţii mai apropiaţi executînd la vioară sau la pian piese de muzică clasică ori modernă.

Din lipsă de probe, nu fusese arestat niciodată, dar înainte de a deveni proprietar de club, avusese de-a face, în cîteva ocazii, cu organele de anchetă.

- Aşadar-, ţi-ai şters tălpile de covoarele de la *Night Club.* Cum ai pătruns acolo? Pe

unde ai avut acces la biroul lui Edwin Preston? Ce ai văzut? Descrie-mi cît ■ poţi mai exact localul.

Cerîndu-i acest lucru, încercam de fapt să-mi dau seama de buna sa credinţă. Eu cunoşteam amănunte din datele existente la FBI.

Ken Snag se execută, oferindu-mi elemente interesante. Apoi interlocutorul meu dădu să mă părăsească.

- Nu pleca încă. Ceea ce este mai interesant nu mi-ai spus. Ce ai discutat cu Edwin Preston?

- Păi, i-am zis despre Ed Mingy, că doar el m-a trimis să-i spun că, dacă vrea să cumpere o vioară Stradivarius sau aşa ceva, să-l anunţe prin mine. Despre lovele urmau să discute atunci cînd se vor întîlni.

- Ce răspuns ţi-a dat?

- Apăi, Preston ăsta m-a repezit mai întîi, după care a zis să-i transmit lui Ed că el nu tratează afaceri prin intermediari şi că, dacă are ceva de vorbit cu el, îl aşteaptă mîine pe la el, dar nu mai tîrziu de nouă seara. Asta a fost tot, să n-am parte de Edna, pe onoarea mea! za încheie pe nerăsuflate Ken.

Apoi l-am lăsat să plece. El s-a strecurat, ca de fiecare dată, ca un şarpe din maşină şi numai portiera trîntită, care îl trezise pe Bang dintr-un somn adînc mă anunţă că rămăsesem singur cu gîndurile mele.

Ne-am dus să ne culcăm (Bang şi cu mine) şi, odată ajunşi în apartamentul nostru, după ce am făcut un duş _ numai eu – am servit amîndoi ceva frugal, potrivit pentru ora aceea de seară. Nu aş putea preciza cît era ceasul, deoarece, ca mai întotdeauna, eu uit să înregistrez momentele în care se petrec evenimentele cruciale.

După aceea ne-am culcat. Eu am visat-o pe Sibyl. Cum, care Sibyl? Aţi uitat-o aşa de curînd? Eu nu o voi uita prea repede. Poate niciodată, ca să zic o vorbă mare. Sibyl Arden este fata aceea şugubeaţă, artistă sau figurantă la teatru, care a îndrăznit să mă ciupească de obraji şi, parcă, m-a sărutat. Folosea o expresie pe care, pentru a fi mai convingător, vi-o reamintesc: „Lucrurile bune şi frumoase se fac numai o dată". Nu-i aşa că v-aţi adus aminte?

Aşadar, am visat-o pe Sibyl. A fost un vis frumos, de neuitat, dătător de speranţe şi de bună dispoziţie pentru cel puţin zece luni. De ce zece luni şi nu opt, sau un an, ori un an şi ceva? M-am bazat numai pe inspiraţie şi, dacă am greşit cu ceva, fac mea culpa, întrucît m-am gîndit numai la perioada de timp în care bănuiam că voi trăi sub impresia lui (a visului, desigur).

A fost atît de frumos, încît am uitat esenţialul. îmi amintesc numai de un amănunt nesemnificativ, anume că Sibyl nici nu se uita la mine. Avea ochi numai pentru Woodrow – ştiţi, logodnicul de meserie, bărbatul cu profil de medalie egipteană ori feniciană, dacă îmi aduc bine aminte.

Şi cum vă povesteam, Sibyl avea ochi numai pentru Adonis, adică pentru Woodrow. îl săruta – îl săruta, ştiţi – ca la cinematograf, cînd cu asta începe filmul şi cu asta se sfîrşeşte, iar la mijloc nu-i nimic, ba uneori tot un sărut. Şi uite-aşa, îl săruta cu patimă, iar el îi răspundea în aceeaşi măsură, aşa încît, dacă nu aş fi prins-o în braţe la timp pe nepoata ei, miss Selina, martoră oculară 79

şi sentimentală la această tragedie, ea, miss Selina, cuprinsă de disperare, s-ar fi aruncat pe fereastră, uitînd – era şi firesc – că apartamentul se afla plasat la parter. .

Bang – ei bine, nepreţuitul meu ajutor, de care amicul meu Pred Device, barmanul

de la selectul local *Black Book,* nu voia să mă scape cu nici un preţ – o visa- se pe gingaşa şi paşnica miţă de la *Hell* (era, desigur, o simplă presupunere).

Cînd m-am trezit, era cu certitudine 4 aprilie; trecuseră deci numai două zile de la evenimentele care uni produseseră atîtea dureri de cap. Am rămas cu gura căscată: Bang tocmai ieşea de la WC, lăsînd uşa deschisă ca să se audă zgomotu.1 apei trase. Mergea ţanţoş, mîn- dru nevoie mare, cu coada îmbîrligată şi cu urechea aceea, în formă de „L" întors, avînd cele două părţi componente plasate într-un unghi a cărui valoare se apropia, aş spune nefiresc, de 90°.

A mers aşa, în pas de defilare, prin faţa mea, cu un aer superior şi plin de sine, fiind conştient de performanţa cu apa. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor, consta- tînd că vaza – ştiţi, vaza aceea de pe parchet – era şi ea plină, dar nu de apă.

Hotărât mai mult ca oricînd să mă descotorosesc de el, i-am administrat o morală bună. Apoi, am căutat în cai-tea de telefon adresa Serviciului de ecarisaj. Nu am i găsit nimic de acest gen. Nu am dezarmat însă, fiindcă de felul meu sînt cam insistent. în consecinţă, am verificat – tot în cartea de telefon, fireşte – instituţii, case particulare ori societăţi de caritate, dar de prisos. Nu am sesizat prezenţa vi'eunei formaţiuni care să se ocupe cu eliberarea oamenilor de coşmarul clinilor. Mi-am pierdut timpul citind anunţurile din diferite ziare, în care văduve neconsolate, pensionare ori fete bătrîne disperate îşi etalau disponibilitatea sufletească de a umple golul unei triste singurătăţi cu un exemplar ideal din rasa canină, întrucît – eu nu eram prea convins – cîinele 80 este cel mai credincios prieten al omului.

Privind strict obiectiv calităţile, dar mai ales de- $_{f\ cte}$le lui Bang, am considerat că el nu reprezenta idealul în ceea ce priveşte acoperirea unui gol sentimental motiv pentru care am preferat să renunţ la intenţia mea de a-l înstrăina cu orice preţ.

Mi-am amintit că trebuie să trec pe la sediul poliţiei, la biroul căpitanului Reed, unde lucra sergentul Chuck Fawner. Mai întîi am dat un telefon şi, după ce mi s-a comunicat disponibilitatea acestui domn de a sta de vorbă cu mine, am pornit (alături de Bang, se înţelege) spre clădirea care adăpostea această cunoscută instituţie de ocrotire a delicvenţilor.

Mai întîi, am trecut pe la birou şi, deoarece – ca de obicei – secretara nu-şi făcuse simţită prezenţa, am luat eu primul cunoştinţă de scrisorile care-mi fuseseră expe- diate, de maldărul de reclame, horoscoape, pliante, invitaţii din partea unor congregaţii religioase de a participa la şedinţele şi corurile duminicale, cerşetorii deghizate sub forma unor cereri de împrumuturi, oferte de a participa la descoperirea unor zăcăminte sigure de uraniu şi chiar cereri în căsătorie ale unor disperate, care visau să devină şi mai disperate prin contractarea unei asemenea alianţe legalizate etc., etc., pentru a nu spune şi multe altele.

La sediul poliţiei am avut plăcerea să fiu primit de căpitanul Reed. Era un bărbat brunet, cu ten măsliniu, cu o tristeţe adîncă întipărită în ochii afundaţi în orbite, părul înspicat la tîmple, de o înălţime peste medie, impresie datorată şi slăbiciunii nefireşti a trupului drept şi ţeapăn, de parcă ar fi înghiţit un baston din dotarea numeroşilor săi subordonaţi. Arăta ca şi cum ar mînca numai miercurea şi vinerea, şi atunci numai bucate de post. îţi venea să-i plîngi de milă, dar dacă îi picai în mîna, aveai plăcuta şansă de a-l ţine minte toată viaţa.

În aparenţă calm, cu un glas baritonal plăcut, fără a ridica niciodată tonul, nu ştiai cînd îşi ieşea din pepeni. Te trezeai udat cu apă, pînă să-ţi dai seama ce catapultă te lovise. şi

Acesta era superiorul sergentului Chuck Fawner. Subalternul, cu toată deosebirea de constituţie fizică şi psihică, era demn de şeful său.

- Luaţi loc, domnule Tempest, mă invită el. (Cînd dorea, putea să fie politeţea întruchipată.) Cărui fapt îi datorăm plăcerea prezenţei dumneavoastră în onorabila noastră instituţie?

- Domnule căpitan, Fawner, sergentul Fawner, a fost de acord să ne vedem ori de cîte ori va fi nevoie , pentru a ne informa reciproc cu unele date referitoare la j un caz pe care-l cercetăm împreună.

- Din cîte ştiu, în prezent Fawner este preocupat de găsirea celui care l-a ucis pe bătrînul evreu Nathan Mayer, căruia – dacă îmi amintesc bine – i-a fost sustrasă o vioară Stradivarius. Din nefericire, prezenţa nepreţuitului meu Fawner este reclamată în altă parte. M-a rugat să vă exprim regretul lui că nu vă poate vedea şi m-a rugat – era şi firesc – să încerc să vă ţin eu tovărăşie. Dacă acceptaţi, o fac cu toată plăcerea, dacă nu, trebuie să vă mulţumiţi cu promisiunea de a aştepta momentul cînd colaboratorul meu va fi disponibil pentru dumneavoastră.

în timp ce vorbea, înţelegeam tot mai clar că Reed – ca un adevărat şef – ţinea să fie la curent cu fiecare din cazurile la care lucrau subordonaţii săi, lucru cît se poate de firesc. Mai înţelegeam că, departe de a refuza colaborarea mea, se eschiva de a mi-o oferi pe a sa. Era un mod de a acţiona care nu-mi convenea deloc. Eu să-i arăt toate atuurile, chiar asul din mînecă, iar el să nu-mi divulge decît ceea ce crede de cuviinţă.

Dar, întrucît nu puteam concura cu posibilităţile sale de investigai-e, de desfăşurare a forţelor, de analiză a datelor şi, deoarece nu dispuneam de laboratoare, de tehnicieni şi alţi numeroşi specialişti – o întreagă poiată de curcani pedeştri sau pe cai, ori cai putere – mi-am ales imediat calea de urmat.

- Domnule căpitan, sînt sigur că Fawner v-a raportat detaliat despre cazul în speţă. Din cîte ştiţi, în seara zilei de 2 aprilie, l-am găsit asasinat pe numitul Nathan
Mayer, proprietarul unei case de amanet. Nici urmă de asasin, după cum nu am găsit nici vioara Stradivarius pe care Mayer şi-o însuşise prin fraudă, profitînd de ne priceperea proprietarei de drept şi de fapt a acestui valoros instrument. Incunoştinţat de mine, segentul pawner a sosit la faţa locului şi a preluat cazul. În acel moment, am încheiat o anumită înţelegere: eu urma sâ-i comunic tot ceea ce ştiu şi ceea ce eventual voi afla, iar ej _ la rîndul său – trebuia şâ mă pună în temă cu mersul cercetărilor oficiale. Ştiu, aşa ceva, nu se prea obişnuieşte...

- Nu se obişnuieşte deloc, mă întrerupse glasul blînd, baritonal, al căpitanului Reed.

- Nu se prea obişnuieşte, este adevărat, am continuat eu fără a mă arăta impresionat. Ne-am înţeles însă ca, la terminarea cercetărilor, eu să nu am nici o pretenţie în ceea ce priveşte umila mea contribuţie la elucidarea cazului, întregul merit aparţinîndu-vă dumneavoastră, celor de la Poliţia districtuală. Nici ziarele, nici eventualele emisiuni radio sau TV nu trebuie să amintească numele meu. Cum este şi firesc – urmare a înţelegerii mele cu subordonatul dumneavoastră –, am venit să solicit aprobarea de a vizita din nou locul unde s-a comis asasinatul şi să aflu, numai atît cît este posibil, ceea ce a întreprins Fawner pînă în prezent, precum şi rezultatele anchetei

preliminare.

- Şi dumneata ce ne aduci pe tavă?

-Vă rog să aveţi încredere în mine şi să-mi acordaţi tot creditul. S-ar putea să fiu pe o urmă bună, dar confirmarea celor spuse de mine o voi avea numai după ce voi vizita din nou locul crimei. Oricum, mîine, pe la aceeaşi oră, voi fi la dumneavoastră spre a vă comunica dacă presupunerile mele s-au confirmat sau nu.

- Este drept că instituţia noastră colaborează deseori cu persoane de bună credinţă din afară, dar în condiţii cu totul diferite. Este total neobişnuit ca noi să facem cunoscute cercetările noastre şi rezultatele acestora înainte de încheierea dosarelor şi predarea lor procuraturii. Dar, avînd în vedere unele circumstanţe şi prerogativele 83

pe care le deţin, voi face de data aceasta o excepţie, acordîndu-vă întregul credit. Consider că îl meritaţi.

- Să înţeleg că aprobaţi să efectuez cercetări supli- mentare la locul crimei?
- Puteţi fi sigur, sună imediat răspunsul.

Apăsă o clapetă şi ceru prin interfon să i se prezinte spre semnare aprobarea ca numitul Nick Tempest, detectiv particular, să facă cercetări la locuinţa defunctului Nathan Mayer. Apoi continuă:

- Pînă vă vom înmîna hîrtia, vă rog să luaţi la cunoştinţă următoarele: Nathan Mayer a fost ucis cu un glonte de revolver de calibru 8 mm, un *Keen* cu amortizor, tras de la o distanţă de circa doi metri, ceea ce denotă că ucigaşul îl cunoştea pe cel asasinat. Această concluzie este întărită de faptul că asasinul nu a forţat intrarea, ci – după toate aparenţele – a fost admis înăuntru de victimă. Nu există semne sau urme care să confirme ipoteza conform căreia ar fi avut loc o luptă. Asasinul a ştiut unde este vioara..., deşi mă îndoiesc de faptul că – dată fiind valoarea ei – victima i-ar fi arătat-o. Intrusul este specialist în case de bani, deoarece nu am găsit amprente şi nici urme de forţare a mecanismului de închidere. Ancheta preliminară a conchis că Nathan Mayer a fost ucis de o persoană neidentificată, cu un foc de revolver tras în regiunea inimii. Autopsia a condus la stabilirea tipului şi calibrului revolverului, precum şi a cauzei decesului. Am întreprins şi întreprindem cercetări pentru a da de urma viorii pe la colecţionari, tăinuitori, case de amanet, case de bagaje din gări şi de la aeroport. Zilnic, oamenii noştri vor fi pre- zenţi la licitaţii, mijlocitorii notorii fiind supravegheaţi continuu. Vedeţi, de îndată ce v-aţi înţeles prieteneşte cu Fawner, noi jucăm cu cărţile pe masă şi vă promitem că, pe cît ne va sta în putinţă, şi de acum încolo vă vom pune la dispoziţie datele pe care le vom avea. Şi acum, Pitiţi, aveţi şi documentul cerut, mai spuse el ridicîndu-se şi înmînîndu-mi o hîrtie ştampilată, pe care o semnase după ce o primise de la un colaborator. Sper 84 că v-am dovedit bunele noastre intenţii şi ne aşteptăm la

acelaşi fair play din Partea dumneavoastră, încheie el întinzîndu-mimîna. .

I-am strins mina firava şi în sinea mea m-am bucurat că nu am fost luat pe neaşteptate. Pentru că de la un aparent schelet ambulant, nu te-ai fi aşteptat la atît de multă forţă- Nu am aratat în ^i un fel că aproape îmi dislocase articulaţiile, am deschis uşa şi, cînd să evacuez biroul, glasul său baritonal, liniştit şi blînd ca al unui pastor mă ajunse din urmă.

_ Cînd vă veţi aminti de năzdrăvăniile căţeluşului dumneavoastră făcute aseară la barul *Hell,* v-aş ruga să aveţi amabilitatea să ne povestiţi şi nouă. Fără îndoială, va fi nespus de instructiv şi de distractiv, în acelaşi timp. La revedere!

Am fost atît de surprins, încît nu am putut replica nimic. Am ieşit mut, l-am luat pe Bang de la locul de parcare a cîinilor, prevăzut în mod special în clădirea poliţiei, şi m-am îndreptat îngîndurat spre maşina oprită în imediata apropiere a unui semn uriaş, care amintea celor interesaţi că acest lucru este interzis. Instinctiv, am dus mîna la buzunarul în care-mi ţineam portofelul, dar am oprit gestul la jumătate. Unde putea fi mai în siguranţă o maşină, astfel încît proprietarul ei să nu fie amendat, decît în faţa sediului poliţiei?

Am ajuns acasă fără ca, din fericire, să-mi rup gîtul. Condusesem ca un ageamiu, periclitînd integi'itatea corporală a cîtorva pietoni care se încumetaseră să traverseze liniştiţi strada, şi a unui agent de circulaţie, ce a sărit în ultimul moment din calea mea, prea surprins că a scăpat cu viaţă ca să-i mai treacă prin minte să-şi noteze numărul maşinii mele.

Odată sosit la propriul meu domiciliu, m-am repezit la un dulap, din care am scos o sticlă ce conţinea un lichid de culoare incertă, că să nu zic dubioasă, dar cu eticheta arătoasă, şi am tras un gît bun, apoi încă unul. Am pus dopul şi am aşezat sticla la locul ei, iar apoi am încuiat dulapul . Nu îmi era teamă că Bang ar putea avea fantezia să încerce gustul lichidului din sticlă, deşi îl văzusem cum urmărise cu o privire curioasă tot ceea ce ss

făcusem. De mine îmi era teamă. Aşa sînt eu, fricos cîteodată. As fi putut fi ispitit să mai beau, dar asta ar fi însemnat că nu aş mai fi avut posibilitatea să urmez programul stabilit de mine însumi pentru acea zi.

Deci, nu am mai băut; poate din lipsa acestei ocupaţii reconfortante, m-am întrebat de nenumărate ori cum de ştia căpitanul Reed de prezenţa mea la barul *Hell* şi dacă numai acest episod al serii trecute îi era cunoscut. Cine să-l fi informat? Puteam să mă întreb pînă la adînci bătrîneţi şi tot nu mi-aş fi putut da, cît de cît, i un răspuns.

înţelept ca întotdeauna cînd sînt pus pe moment în faţa unor probleme de nerezolvat, am lăsat gîndurile şi întrebările şi m-am culcat, mai ales că Bang începuse să latre în somn, el care făcea acest antrenament vocal numai cînd nu dormea. Progresase.

Nu îmi era somn şi bine că nu am adormit. Am sărit ca ars, deoarece uitasem să trec pe la casa de amanet. L-am luat pe Bang la subţioară – aşa adormit cum era – am ieşit din casă şi am sărit în maşină.

Am ajuns cu bine la destinaţie, mi-am trezit însoţitorul patruped şi m-am prezentat statuii aflate în faţa uşii.

De fapt, nu era nevoie să mă legitimez, deoarece profilul meu cu atîtea nuanţe clasice era cunoscut de toţi slujbaşii poliţiei. Vorbesc de cei în viaţă. De ceilalţi nu eram sigur dacă acolo unde plecaseră aveau atîta timp liber încît să adoarmă cu poza mea în braţe.

Am fluturat aprobarea prin faţa ochilor betonului armat echipat într-o uniformă menită să sperie copiii, pe care o purta cu eleganţa unui elefant aflat în plină traversare a junglei – ştiţi, hîrtia primită cu autograf de la şeful coteţului de curcani, căpitanul Reed. Fără o vorbă şi fără să se uite la permisul de intrare, mi-a făcut semn să mă descurc singur. Mi-am propus ca la plecare să-l întreb pentru cît timp a fost plantat în acel loc plăcut, dar am renunţat, amintindu-mi că pot fi şi poli- 86 ticos cîteodată sau cînd nu am încotro.

Am descuiat oblonul şi uşa de la intrare, le-am închis după nune şi am apnns luminile. Bang, după obiceiul tuturor curiilor care se respectă, începu să adulmece zgomotos peste tot. Dindu-şi seama că este liber pentru a se convinge că nu este strunit de nimeni – eu'nu contam – ridică dezinvolt un picior de dinapoi şi boteză din belşug partea inferioară a unei înfricoşătoare armuri cavalereşti, după care începu să cutreiere încăperile

Neştiind la drept vorbind ce căutam acolo, începui să procedez ca Bang, mai puţin demonstraţia cu armura. Pe scurt, umblam încoace şi încolo, prefăcîndu-mă că gîndesc intens.

Tocmai pusesem mîinile la spate – trebuia să fac ceva cu ele –, cînd m-am ciocnit de Bang, care se holba la un tablou în ulei, înfăţişînd un bătrîn cu barba albă, ochi pătrunzători, îmbrăcat cu un caftan şi cu ceva care părea a fi o rochie de doliu. De bună seamă vreun rabin, mi-am zis, cu toate că nu văzusem nici unul pînă atunci.

Cînd Bang îşi dădu seama că îl privesc, porni ofensiva împotriva persoanei din tablou, sări pe birou şi de acolo pe perete, încercînd să ajungă la tablou. Fireşte, Bang căzu, dai' nu mai înainte de a se agăţa de rama tabloului. Urmînd legea căderii libere a corpurilor, căzu mai întîi Bang şi, la un infim interval de timp, tabloul.

Nu am fost uimit de faptul că Bang cunoştea legea fizică amintită, ci de rezultatul aplicării ei în practică. Pe perete se observau clar urma lăsată de rama tabloului, dar mai clar două cercuri lucioase, de mărimea ochilor. Am privit cu atenţie tabloul. Ochii rabinului nu aveau pupile. însoţit de Bang, am urcat scara şi, în camera de zi, pe peretele despărţitor, am văzut un alt tablou, agăţat la o înălţime corespunzătoare aceleia la care fusese prins tabloul doborît de Bang. Am dat tabloul jos şi a apărut uşa metalică a unui cofret.

Pentru mine a fost o simplă formalitate să-l deschid şi, spre marea admiraţie a lui Bang, care îmi urmărise toate mişcările, am văzut ceva la care de fapt mă aşteptam. O cameră de luat vederi construită pe principiul stereofotografiei, ultimul răcnet în domeniul tehnicii, 87

era instalată în acea cutie camuflată. Cele două mici lentile albastre corespundeau locului unde ar fi trebuit să se afle pupilele ochilor rabinului din tabloul pe care îl dărîmase Bang.

Se înţelege că am luat cu precauţule necesare filmul, după ce l-am rulat în sens invers în rola sa. Am încercat să caut şi am izbutit să găsesc modul de declanşare a filmării. Ori de cîte ori cineva deschidea uşa de la în- trare, se stabilea un contact al unui circuit de raze infraroşii; odată filmarea declanşată, erau înregistrate pe peliculă persoana care pătrunsese în încăpere, pre- cum şi întreaga sa deplasare.

Sub biroul în spatele căruia sta de obicei Mayer, se găsea butonul întrerupător, pe care bătrînul apăsa cînd dorea să oprească filmai'ea. Dacă nu o făcea, înregistrarea se oprea automat după zece minute.

Întîlnisem multe sisteme de alarmă, de siguranţă, de prevenire a unor surprize nedorite, dar aşa ceva încă nu. Se vedea cu ochiul liber că Mayer avusese multe taine de ascuns, din moment ce ţinuse să se asigure că poate proba vizitele dorite sau nedorite pe care le primea.

Dîndu-mi seama pe ce comoară pusesem mîna, i-am strîns călduros laba lui Bang, care, modest ca niciodată, departe de a se umfla în pene, doar că nu spuse: „lasă

bătrîne, am făcut şi eu ce m-am priceput'*.

Am telefonat imediat la poliţie. De fapt, imediat ce l-am pus în temă pe prietenul meu de la FBI despre noua situaţie ivită. Fireşte, l-am căutat pe sergentul Chuck Fawner, dar negăsindu-l, a trebuit să mă mulţumesc cu • compania căpitanului Reed.

Poate doriţi o informaţie mai consistentă referitoare la interlocutorul meu. Adevărul este că nu cunoşteam decît că se numeşte Reed, căpitanul Reed, dar care îi era prenumele nu ştiam şi nici nu era treaba mea. Poate că nici nu fusese botezat, ceea ce, desigur, îl privea în mod direct.

Foarte operativ, a trimis o maşină să preia filmul, sa Desigur, am trimis-o înapoi aşa cum sosise, adică fără
film. La poliţie am sosit eu şi Bang, avînd asupra noastră filmul care stîrnise un asemenea interes.

Se înţelege că, m timp ce eu relatam căpitanului Reed ceea ce se întîmplase, filmul era developat în laboratorul serviciului tehnic. Nu am fumat complet a doua ţigaretă, după cele cîteva fumate în timpul expunerii pe care o făcusem şi îngurgitarea cîtorva pahare de scotch, că filmul developat, împreună cu instalaţia necesară, ne-a fost adus şi, la încuviinţarea şefului, prezentat în faţa onorabilei noastre asistenţe.

Am fost martor, prin intermediul peliculei, la prezenţa cît se poate de cunoscută, la casa de amanet, a doamnei Etta Gardner, cu fiica sa Selina, însoţite de ginerică, adică de Arnold Woodrow; desigur, apăreau diverşi alţi clienţi fără însemnătate pentru cazul pe care-l cercetam. Deodată, inima mi-a sărit din loc, şi nu numai mie. Căpitanul Reed se foi pe scaun şi sesizai distinct zgomotul pe care un pahar îl produce atunci cînd se loveşte de un alt obiect asemănător; în consecinţă, am întins doar mîna, intrînd în posesia unei noi porţii de scotch, pe care o dădui de duşcă.

Pe ecran apăru distinct, la lumina lămpilor aflate în încăpere, un bărbat bine îmbrăcat, înalt şi zvelt, cu pălăria trasă pe ochi şi gulerul de la pardesiu ridicat. Se vedea că bătrînul evreu îl aştepta, pentru că apăru filmat din spate, ieşind în întîmpinarea oaspetelui şi întinzîndu-i mîna. Acesta, după ce i-o strînse, înaintă spre mijlocul încăperii, în vreme ce bătrînul dispăru din obiectiv.

Urmară cîteva secvenţe de film mut, în care se observa cum vizitatorul purta o convorbire însufleţită cu gazda sa. Părea că se încălzise în toiul discuţiei, căci îşi dăduse pălăria pe ceafă şi îşi lăsase în jos gulerul pai-desiului.

- Ed Mingy! exclamă căpitanul Reed, care era renumit pentru memoria sa vizuală fenomenală.

- Ed Mingy, confirmai eu, care, fără să fi fost atît de dotat ca el în privinţa memoriei, ştiam la ce să mă aştept. Vorbisem doar cu Ken Snag, vă mai amintiţi? 89

Deodată Ed începu să rîdă sardonic; cu un gest fulgerător, scoase un pistol şi trase. Scena era atît de reală încît, deşi ştiam că filmul era mut, am auzit detunătura.

Apoi, se ridică de pe scaun, dispăru din obiectiv (probabil se aplecase să culeagă tubul ars), după care apăru în faţa seifului. Am asistat la deschiderea acestuia şi la însuşirea viorii, cu cutie cu tot. Preţ de cîteva clipe, îl mai văzurăm pe Mingy îndreptîndu-se spre ieşire, iar apoi nimic.

După un timp apărui eu în colimator, urmărit pas cu pas de obiectiv în momentele în care am descoperit crima. După imortalizarea pe peliculă a persoanei mele fotogenice, au fost surprinse cît se poate de grăitor prezenţa unui trib de sălbatici din nu ştiu care junglă, îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti, conduşi de sergentul Chuck

Fawner, precum şi toate cele pe care le ştiţi, deoarece vi le-am povestit la momentul potrivit.

- Acum cînd, datorită flerului dumneavoastră, ştim cine l-a ucis pe Mayer, totul este o problemă de rutină. Vă mulţumim şi să rugăm să ne lăsaţi pe noi să facem toate cele necesare pentru a pune mîna pe asasin. Vă mulţumesc încă o dată, mai spuse căpitanul Reed, ridi- cîndu-se de pe scaun şi întinzîndu-mi mîna.

Era şi acesta un mod mai mult sau mai puţin politicos de a mi se da de înţeles că nu mai aveam ce căuta în afacere, mai ales că Reed împinsese politeţea pînă la a mă conduce la uşă, deschizîndu-mi-o cu un zîmbet fermecător.

Am părăsit încăperea, l-am eliberat pe Bang din camera în care fusese sechestrat în timpul în care avu- j sesem audienţă la căpitanul Reed, ne-am suit în maşină şi ne-am dus acasă.

Trebuia să am mîinile libere pentru ceea ce aveam de gînd să fac în noaptea aceea. în consecinţă, l-am lăsat pe I Bang să-mi păzească casa şi să tragă de cîte ori va crede necesar apa de la WC. I-am recomandat inutil să fie cuminte, să nu latre mai mult decît altădată, mai ales să 90 nu urle şi să nu mai dea atît de multă atenţie vazei de ■ pe parchet. încolo, putea să doarmă liniştit, pentru că eu $_{nU}$.l voi deranja prea curînd.

Ştiam unde îşi petrece timpul Mingy. Am ajuns în jumătate de oră, nu cred că am făcut mai mult; la ceas nu m-am uitat, cu toate că pornisem la o acţiune de cea mai mare importanţă. Ce să fac, acesta este defectul meu, deşi văzusem în filme, pe vremea cînd mergeam la cinematograf, şi mai citisem în cărţi că poliţiştii şi detectivii, mai ales cei particulari, se uită mereu îa ceas, că de aia îl au.

în Molehill, printre puţinele baruri mai curatele, dacă nu foarte curate, se afla *Tuft Hunter,* în care' printre cei cîţiva oameni cumsecade din cartier, se găseau emigranţi, cîte un hoţ de magazin ori vreun proxenet, unul sau mai mulţi obsedaţi sexual, precum şi alte persoane tot atît de onorabile. Alături de ei, defilau în toată splendoai'ea femei de stradă sau dansatoare de revistă, venite – după terminarea progi'amului – cu feciori de bani gata în căutare de atmosferă *shocking.*

Al Selkirk – barmanul – nu îmi era prieten ca majoritatea confraţilor lui. Bănuiesc că nu mă cunoştea, ceea ce nu însemna că nu intenţionam să facem cunoştinţă.

La ora aceea – nu era încă miezul nopţii –, barul nu era aglomerat, aşa încît puteam să conversez în linişte cu Selkirk. Am încălecat un scaun fără să fac apel la pompieri ca să-mi aducă o scară, am comandat o poşircă oarecare, am dat zeama de dinamită peste cap şi, cînd am achitat, am pus pe masă cîteva hîrtii colorate.

- Domnul doreşte ceva special? a întrebat el dulce, fixîndu-şi ochii bulbucaţi asupra mea. Se pare că i-am făcut o impresie favorabilă. După îmbrăcăminte, căci după faţă, n-aş crede.

- Cu ce vă pot fi de folos? mai întrebă, văzînd că răspunsul întîrzie.

- Ştii, făcui eu părînd încurcat de-a binelea. Caut pe cineva. M-a trimis altcineva. Este vorba de un pont gras. Ştie pe cineva care are de vîndut ceva, dar dacă... încheiai eu evaziv, după ce făcusem lux de atîtea date concrete. 91

— Vezi mata — nu îmi mai zicea „domnule , ceea ce însemna un punct pentru mine –, după precizările p_e care mi le-ai făcut, persoana pe care o cauţi poate fi oricare dintre clienţii din sală, dacă s-ai potiivi ca vustă.

Selkirk nu era chiar prost dacă îmi răspundea cu aceeaşi monedă.

- îl cheamă Mingy, strecurai secretos, printre dinţi.

- Pe cine? întrebă tot atît de secretos barmanul. P$_e$ăl de te-a trimis, ori pe ăl de-l cauţi?

- îl caut pe Ed Mingy. Nu pot să ţi-l spun pe ăl de m-a trimis.

- Ăla-i pasăre rară, dom'le! De ţi-aş spune şi ar afla, pielea fiului lu' tata n-ar mai face doi bani. Şi de ce-l cauţi, mă rog, matale?

- Dacă-mi spui unde-l pot găsi, mai ai două hîrtii cu un zero, dar dacă vrei să ştii de ce-l caut, trebuie să-mi dai „matale" de două ori cît ţi-am dat prima dată.

- Ştii ceva, amice,.nu facem tîrgul. Banii nu îi iei îndărăt, că nu de pomană mi-am răcit eu gura cu matale. Bună seara, mai spuse. Am crezut că îmi dă papucii, dar în realitate el se adresase unui bărbat elegant, însoţit de o pipiţă, vampă, nu alta, care tocmai trecea prin partea locului.

- Bună seara, mister Snag! repetă urarea de bun venit către noii sosiţi, dar aceştia trecură fără să-l bage în seamă. Am crezut că nici nu m-au văzut, dar mi-am dat seama mai tîrziu că m-am înşelat.

S-a ajuns amicul nostru Snag, dacă umbla înţolit ca un mire, am meditat eu în gînd, după care încercai din nou să-l fac pe barman să vorbească.

- Dar domnul acela bine şi cu vampa, cine sînt?

- Nu-i cunosc, răspunse scurt barmanul.

- Nu te prea poţi lăuda cu memoria, amice. Abia acum un minut l-ai salutat pe prietenul nostru comun, Ken Snag. Era cu tipa lui, Edna Page. Dacă susţii că nu o cunoşti nici pe ea, am să ţi-o recomand într-o zi. Să ştii că nu e mofturoasă, tocmai de aceea face parale. Acum, în loc de lacrimi la despărţire, îţi dau un sfat care nu te 92 costă nimic. Data viitoare cînd voi mai face apel la
memoria ta, vezi sâ fii mai vorbăreţ, dacă nu doreşti $_s$ă-ţi reînnoieşti proteza dentară. Pa şi puşi! i-am mai spus fără năduf. I-am suflat din faţă banii pe care nu-i cîştigase şi m-am îndepărtat alene, lăsîndu-l cu gura căscată.

M-am îndreptat către masa la care se instalaseră Snag şi jumătatea lui. De îndată ce am fost lîngă ei, Ken s-a ridicat politicos. Pe chipul lui, ca şi pe cel al Edn'ei, se citea satisfacţia că mă văd în viaţă, iar din cuvintele lor răzbătea dorul pe care mi l-au dus de cînd nu ne mai văzusem.

Pe el l-am crezut mai puţin, deoarece nu ne mai întîl- nisem din ajun, dar pe ea o credeam pînă la un anumit punct, întrucît era mare amatoare de bărbaţi, cu toate că, datorită farmecelor ei şi meseriei, nu prea ducea lipsă de ei.

Am luat împreună cîte două, trei pahare de *While Horse,* am suportat cîteva asalturi pe sub masă ale Ednei, după care ea – dîndu-şi seama că noi, bărbaţii, aveam ceva de discutat – a pretextat că merge să-şi împrospăteze machiajul şi ne-a lăsat singuri.

Ken s-a uitat după ea cum se îndepărta legănîndu-şi formele încă atrăgătoare, aruncă o privire furişă spre mine, iar apoi îşi fixă ochii asupra feţei de masă. Nu spunea nimic. Nu spuneam nici eu. Aveam mai multă ■răbdare decît el şi cunoşteam motivele.

- Spune, şefule, ce ai pe suflet în seai'a asta? rupse el tăcerea într-un tîrziu.

- Uite, Ken, mi-a venit, aşa, o toană, dar mă tem că îţi stric seara. În plus, mai eşti şi cu Edna.

- M-a turnat cineva, şefule? întrebă el cu glasul pierit. Că eu, la viaţa sufletului meu...

- Uite ce-i, prietene. Te văd îmbrăcat cu un costum costisitor, ceea ce dovedeşte că

ai o situaţie financiară înfloritoare, la care ai ajuns, bănuiesc, nu numai prin antrenament asiduu, ci şi prin agerimea minţii. În acelaşi timp, te găseşti în societatea unei doamne. Aşadar, în această ambianţă plăcută aştept de la tine să te porţi 93

ca un gentleman, cum ai fost poate cîndva, şi să vorbeşti **I** ca atare. ■ ■ • ,

— Bănuiesc că nu pentru a-mi aminti de trecut şi nici pentru a-mi da lecţii de comportament în societate am j plăcerea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Ce s-o fi întîmplat cu amicul meu Ken de-i creşteau : L colţii de la o zi la alta? Trebuia să analizez acest fe- **k** nomen. j

k – Nu, bătrîne. Ţi-am amintit toate acestea pentru că, ; **I** de la un timp, cînd te văd, începe să-mi fie greaţă. Ai dus [1] ■ şi duci o viaţă dublă, care pe unii ar putea să-i inducă în ■ eroare. Pentru moment, nu mă interesezi. Dacă tu **F** consideri că te-ai achitat de unele obligaţii faţă de mine, ' uite, din seara aceasta, îţi mărturisesc că nu voi mai j apela niciodată la tine. Dar nici tu la mine, se-nţelege... îţi cer însă un singur lucru: spune-mi ce părere ai despre Ed Mingy şi care este adevăi'ul în ceea ce-l priveşte, i . Pentru că, pînă acum, m-ai minţit, nu-i aşa?

- Domnule Tempest, deoarece aţi spus lucrurilor pe ; nume, nu are sens să mă mai prefac. De cînd ne-am : cunoscut, prietenia dintre noi a fost marcată de ceea ce ! se poate caracteriza succint prin poziţia vînătorului faţă ' de vînat. Eu, vînatul, mi-am văzut de ale mele, fiind sigur că pentru un timp voi fi liniştit în privinţa dum- : neavoastră. Pe de altă parte, cu toată prietenia pe care mi-aţi arătat-o, mi-am dat seama permanent că eu nu j reprezint în planurile dumneavoastră decît ceea ce ' reprezintă pe tabla de şah cea mai neînsemnată piesă – i un pion, pe care eşti dispus să-l sacrifici pentru a obţine un cîştig poziţional sau de piesă. Aceasta este situaţia, conchise interlocutorul meu.

- Să nu exagerăm, Ken. Mi-ai făcut şi ţi-am făcut servicii. Am închis ochii şi ţi-am deschis ochii. Nici tu, nici eu nu am procedat dezinteresat. Nu ştiu, n-am analizat cine este mai cîştigat. Mai este ceva ce nu ştiu, îl luai piin surprindere, deoarece nelămurirea mea nu [1] avea nimic de-a face cu tot ceea ce discutaserăm mai înainte: nu cunosc ce hram poartă Ed Mingy şi care este 94 legătura dintre el şi tine.

- Şefule, Ed a fost o figură în felul lui. Om cu educaţie, din cauza firii lui aventuroase şi a dispreţului faţă de tot ceea ce este încorsetat în legi a ajuns să-şi facă o situaţie în lumea asta a noastră. Ii cunoaşteţi biografia tot atit de bine ca şi mine. Nu vă pot aduce nimic nou în această privinţă. Vă rog să mă credeţi, încă nu ştiu ce vreţi de la mine. Nu cunosc activitatea lui Ed din ultimii ani, în afară de ceea ce v-am spus, ştiţi, chestia cu vioara. între noi nu au existat relaţii de dependenţă, ci de colaborare în limitele legale.

- Ken, nu trebuie să dăm lucrurilor şi faptelor decît preţul pe care îl au; orice exagerare ar însemna să sărim peste cal. Să zicem că tot ceea ce mi-ai spus mă satisface. Dar ştii cum sînt eu... Uite, la ora aceasta – am privit ceasul fără să înregistrez ora – aş dori să ştiu unde locuieşte Mingy. îmi spui, eşti liber să o aştepţi pe Edna, nu, îmi pare rău, dar trebuie să vii cu mine, de vrei ori de nu vrei.

- Şefule, joci tare! zise admirativ Snag, scoţînd un uşor şuierat printre dinţi. Atuurile sînt de partea dumi- tale. Cred, daţi-mi voie să spun aşa, că faceţi o nedreptate cu mine, vopsindu-mă cu o astfel de bidinea. Nu am jucat niciodată pe două tablouri. Socot că aparenţele sînt împotriva mea, iar viitorul va dovedi ceea ce afirm. Pentru a spulbera măcar o parte din îndoielile pe care le mai aveţi, cu toate spusele mele

sincere, vă dau adresa cerută. Ed Mingy locuieşte la hotelul *Serwick,* apartamentul 654; cel puţin acolo l-am văzut ultima dată. Dacă vă duceţi neanunţat la el, aşa, ca să-i faceţi o surpriză, este necesar să aveţi revolverul la îndemînă.

Cînd a apărut Edna, cu fardul refăcut, luminoasă ca luceafărul de seară, a fost rîndul lui Ken să se scuze că ne lasă singuri.

înainte de a începe să-mi facă avansuri, o întrebai, ca din întîmplare, dacă nu a văzut sau nu a auzit de vreo vioară, aşa, mai cu cîntec. A înţeles ce am vrut să spun, nu era o femeie proastă, mintea o ducea chiar la mai mult. [95]

Pînă să se întoarcă Ken, a avut timp să-mi şoptească plină de căldură şi promisiuni în priviri că mă aşteaptă oricînd să-i fac o vizită, numai să o anunţ din timp, pentru a pregăti terenul în privinţa actualului său iubit.

Ne-am despărţit, se înţelege, în cele mai bune raporturi, toţi sperînd cîte ceva în urma acestei întîlniri: Edna (încep cu ea, fiind femeie) că voi veni să o văd în lipsa prietenului ei, Ken, că mult timp de acum încolo îl voi lăsa în pace, iar eu, că datorită spuselor lui voi pune mîna pe asasinul bătrînului Mayer şi voi recupera vioara Stradivarius.

Iată-mă din nou la drum pe o pistă certă de astă dată. M-am urcat în maşină, fără a informa poliţia cu ceea ce aveam de gînd, deoarece căpitanul Reed mă expediase fără preaviz, ca să zic aşa. îmi spusese direct, cu alte cuvinte, să nu îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

înainte de a opri maşina în faţa hotelului *Serwick,* am simţit o strîngere de inimă, dîndu-mi seama că se petrecuse ceva.

Cum să nu te aştepţi la cele mai rele lucruri, cînd în faţa edificiului pentru care manifeşti un deosebit interes vezi la ora aceea o gorilă în uniformă. Părea abia căzută din copac; făcea trotuarul, deşi acesta fusese terminat odată cu predarea la cheie a imobilului, acum aproape un veac. Am cam încurcat-o, ca totdeauna cînd vreau să fiu subtil.

Regretînd că nu îl am cu mine pe Bang – nu de alta, dar să nu-mi ducă dorul –, am luat liftul şi am urcat la etajul şase. Imediat ce am ieşit din cutia aceea de chibrituri şi m-am îndreptat spre camera 654, a început să nu-mi miroasă a bine.

Cum altfel, cînd am zărit de departe un căpcăun echipat în uniformă de poliţist, care se uită la mine cu o curiozitate nedisimulată.

- Accesul interzis! şopti crocodilul vorbitor, arătîn- du-şi colţii, tot numai zîmbet şi poftă, cu intenţia vădită de a mă înghiţi pe nemestecate.

- Am o întîlnire, anume aici, spusei eu cu aplombul celui ce se loveşte de un iceberg.

- Aveţi permis, în cazul acesta, mister...

- Sînt Nick Tempest, detectiv particular. Nu am nevoie de nici un permis.

_ Mister Tempest, dacă vreţi să-l vedeţi pe Ed Mingy aţi cam întîrziat puţin, luaţi-vă nădejdea. Pentru lumea cealaltă vă trebuie paşaport pe care ar putea să vi-l elibereze, bucuros, orice delincvent care a avut de a face cu dumneavoastră.

- în acest caz, spusei surprins la culme, aş vrea să vorbesc cu cel care conduce cercetările.

- Vă rog să aşteptaţi pînă veţi obţine aprobarea.

Orfelinul de la Poliţia districtuală bătu la uşă. Am crezut că intenţiona să transmită un semnal fonic celui care străjuia inutil la stradă, aşa de delicat atinse uşa cu ciotul

degetelor. Curios însă, acela nu dădu fuga sus să vadă de ce este alertat, ci uşa se întredeschise după nici cinci minute şi un cap, sau eu ştiu ce, se ivi prin crăpătură.

- Ce este, Gabie?

- Sergent, mister Tempest doreşte să intre.

îl cunoşteam pe cel care deschisese uşa. Se numea Gaffe – mîna dreaptă a căpitanului Reed. Mîna stingă era sergentul Chuck Fawner, pe care îl ştiţi – fostul meu neprieten, scos pentru moment din circulaţie de către şeful său, fiindcă devenisem oarecum apropiaţi. După principiile rigide ale căpitanului Reed, un poliţist nu trebuie să aibă minte, prieteni şi soţie. Eram de acord numai cu ultima condiţie, dar cu unele rezerve. Nu ştii ce ţi se poate întîmpla. Vorbesc desigur de bărbaţii holtei, chiar dacă nu sînt poliţişti.

- Mister Tempest, ştiţi, ordinele... Mă duc să-l anunţ pe căpitanul Reed.

Nu am apucat să deschid gura ca să-i mulţumesc pentru amabilitate, deoarece bravul membru al comunităţii de la Poliţia districtuală dispăru, închizînd uşa.

Peste aproape douăzeci de minute, socotite în gînd, uşa se deschise larg şi nu-mi veni să-mi cred ochilor. Căpitanul Reed, în carne şi oase, mai mult oase – carnea o lăsase la sediu sau acasă –, îşi făcu zîmbitor apariţia, 97

ţinînd mîna întinsă, gata să o cuprindă pe a mea. Nu mi-o strînse, ci mă prinse de braţ. Şi bine a făcut. Dacă era vorba de o primire amicală, socotind după presiunea imprimată pe muşchii mei, îmi închipuiam ce aş fi simţit în situaţia în care, brusc, aş fi devenit inoportun.

Se bucură la vederea mea, faţa şi ochii mărturi- sindu-mi acest nobil sentiment. Cuvintele, ca şi tonul cu care erau pronunţate, nu lăsau nici un dubiu.

- Să nu credeţi că nu apreciez eforturile pe care le depuneţi în lupta împotriva infractorilor. V-am invidiat, v-o spun cinstit, ori de cîte ori aţi obţinut succese acolo unde noi nu am izbutit. Acum, pronia cerească a vrut ca noi să fim înaintea dumneavoastră cu o lungime, cum se spune în mod obişnuit la curse. Aţi venit prea tîrziu, domnule Tempest. Cadavrul a şi fost ridicat, iar noi...

- Vreţi să spuneţi, domnule căpitan, că Ed Mingy a dat ortul popii? întrebai mai mult ca să stăvilesc potopul de vorbe ale distinsului meu interlocutor.

- Da, domnule Tempest, cu tot regretul. După spusele medicului legist, Ed Mingy a fost asasinat acum patru sau cinci ore. A fost ucis cu un glonţ de 8 mm, tras în ceafă de la o distanţă de doi-trei metri, dintr-un revolver cu amortizor, sigur un *Handout.* Motivul nu-l cunoaştem. Nici făptaşul. Nu am găsit amprente digitale şi nici un indiciu asupra făptuitorului. Mai aveţi vreo întrebare? răsună vocea domoală, uşor voalată, a căpitanului Reed.

Nu pusesem nici o întrebare, deşi aveam cîteva, însă debitul verbal debordant al şefului poliţiei din bunul nostru oraş nu-mi dăduse prilejul.

- Spuneţi-mi, vioara aţi găsit-o? rezumai eu întrebările la una singură.

- Vioara, care vioară? Ah, da, vioara care a dispărut de la decedatul Mayer? Nu, nu a fost găsită. Ne-am spus că, de bună seamă, a fost plasată de victimă înainte de nefericitul eveniment.

Auziţi, nefericitul eveniment! Nefericit pentru Mingy, pentru muritorii cinstiţi era o adevărată fericire că au 98 scăpat de o asemenea podoabă.

_ Aşa cred şi eu, aveţi dreptate. V-aş ruga numai să fiţi de acord să mă prezint la dumneavoastră pentru a lua cunoştinţă de concluziile anchetei preliminare şi ale

medicului care a făcut autopsia. Ar fi destul de instructiv pentru mine.

- Domnule Tempest, sînt un mare admirator al dumneavoastră, vă rog să mă credeţi, şi nu singurul. Mai este, de pildă, Fawner, care momentan se află în concediu.

Cu toate acestea, ţin să vă amintesc că la ultima noastră întrevedere am hotărît că numai poliţiei, repet, numai poliţiei îi revine în mod legal, de fapt şi de drept' sarcina de a conduce cercetările în afacerea viorii Stradivarius. Orice ingerinţă din partea dumneavoastră o considerăm neavenită şi o caracterizăm ca un amestec nedorit în problemele noastre. V-am rugat încă de astăzi, cu ocazia plăcutei noastre întrevederi, să vă ţineţi de-o parte. Mi-aţi promis că vă veţi conforma, dar iată, după numai cîteva ore, ne întîlnim din nou pe aceeaşi pistă. Vă rog încă o dată, cu toată consideraţia pe care o am pentru dumneavoastră, să respectaţi dorinţa noastră. Nu am vrea să nu putem evita măsuri neplăcute pentru dumneavoastră, în cazul în care nu veţi da curs acestei rugăminţi. Noapte bună!

Nu mi-a întins mîna, dai- vocea îi era deosebit de politicoasă şi, aparent, lipsită de rigiditate.

Am făcut calea întoarsă, m-am urcat în maşină, m-am dus acasă, l-am dus pe Bang la WC, i-am dat ceva de mîncare, după care, în mare viteză, am rezolvat alte cîteva probleme gospodăreşti.

Cînd am ieşit pe uşă, păşind peste Bang, acesta sforăia. Liniştit în privinţa lui, ştiind că nu peste mult timp se va scula ca să se tolănească în patul meu, am coborît plin de elan scările, am ieşit din imobil bucuros de condiţia fizică pe care o aveam şi am sărit în maşină. După un timp, am sosit la amicul meu de la FBI

- Ce-i cu tine, la ora asta? sună întrebarea lui plină de nedumerire. [99]

- Am chef să petrec în seara aceasta şi mi-am spus că *Night Club* este locul cel mai potrivit.

Fluieră admirativ şi mă privi cu mult interes de sus pînă jos şi invers, ca şi cînd ar fi vrut să ştie cîte parale fac pe dinafară. Pe dinăuntru nu încerca, nu ştiam nici eu din care motiv.

- Nu ai gusturi proaste, bătrîne. Dar ştii tu cine este proprietarul locantei şi cum se intră acolo?

- Este motivul care m-a determinat să-mi fie dor de tine. Cunosc faptul că eşti membru al clubului lui Edwin Preston şi mai ştiu că orice membru are dreptul să aducă un invitat sau doi. Aşa că, iată-mă.

- Ia să-mi mărturiseşti tu ce urmăreşti să afli mer- gînd la localul lui Preston? Că nu de florile mărului ţi-a venit chef să-ţi pierzi timpul în văgăuna aceea.

I-am povestit amănunţit despre vioara care-şi schimba stăpînii, constituind, în plus, pînă acum, cauza a două morţi violente.

M-a ascultat cu cea mai mare atenţie.

- Nu ştiu unde vrei să ajungi, în afară de faptul că doreşti să găseşti cheia acestei afaceri.

- Uite ce, bătrîne! Dacă îmi amintesc bine, sînt cîţiva ani bătuţi pe muchie de cînd ne-au înţărcat mamele. Ajuns la vîrsta cînd din dotare ţi-a fost luat biberonul, socot că, fără a risca să-ţi frîngi gîtul, poţi dovedi fără prea mare greutate că deosebeşti ziua de noapte, negrul de alb, răul de bine şi că preferi „cedează trecerea" opririlor la intersecţie, dacă ai habar cît de cît să conduci un automobil. Nu există nimic mai bun

decît sensul regulilor de circulaţie auto. Uite, de pildă, cînd circuli grăbit sau mai puţin grăbit, la un moment dat se întrerupe alimentarea electrică a semafoarelor. Un banal accident. Ei bine, priveşte-te, admiră-i dacă poţi pe ceilalţi conducători auto. Vei vedea că toată lumea este dezorientată, chiar dacă această bîjbîială durează cîteva clipe. Apoi totul reintră în normal, odată cu restabilirea circuitului. Ce vreau să spun: numeroşi cetăţeni, unii dintre ei aflaţi la volan, sînt opriţi din activitatea lor de 100 un factor neprevăzut. Odată cauza înlăturată, totul
revine la normal. Noi, ca să revenim la umilele noastre persoane, sîntem asemenea acelor factori care izbutesc „ai devreme sau mai tirziu să aducă apele în matca lor' să restabilească fluxul normal...

, Ca să revenim cu picioarele pe pămînt, îmi întrerupse el discursul, te întreb dacă socoti că în această seară, lâsînd la o parte problema valorii deosebite a nărăvaşei viori despre care este vorba în context, merită să pui în mişcare angrenajul atît de greu de urnit alFBI?

- Nu este vorba numai despre un angrenaj. Nu avem de-a face cu noţiuni şi probleme abstracte, cu care să jonglezi de la catedră. Este vorba despre oameni, de încălcarea drepturilor lor, de ameninţarea securităţii lor. Cei care îi ameninţă sînt contemporani bipezi, care nu cunosc decît legile bunului plac şi...

- Ajunge, bătrîne, îmi curmă el potopul de vorbe. Ce crezi că vei descoperi în această seară, intrînd ca o pisică cu clopoţei în mocirla de la *Night Club?*

- Practic vorbind, nu am un plan bine stabilit. Mă bazez mai mult pe fler, dacă asta îţi spune ceva, pe un al şaselea simţ. S-ar putea, ştiind că Ed Mingy a tratat prin intermediul lui Ken Snag vînzarea viorii, ca aceasta să se afle în bîrlogul lui Edwin Preston. Dacă nu o găsim, atunci Dumnezeu cu mila.

-Crezi că este necesar ca FBI să se ocupe de • acest caz?

- De îndată ce poliţia m-a expediat fără preaviz, consider că în lipsa ajutorului tău, respectiv al FBI, nu voi putea provoca încetarea jocului de-a moartea cauzat de această vioară.

- M-ai convins, bătrîne! Te întreb însă dacă vrei să activezi ca şi pînă acum, ca un lup singuratic, sau doreşti să te reîntorci la matca pe care ai părăsit-o nesilit de nimeni, ci din propria-ţi voinţă.

-Aş vrea ca şi de acum încolo să urlu de unul singur. Modalitatea respectivă îmi oferă avantajul de a acţiona independent, acolo unde canoanele obişnuite implică multă pierdere de timp, ca şi o vădită strangulare a 101
iniţiativei personale. Lasă-mă şi pe mai departe să fiu, aşa cum ai spus, un lup singuratic.

- Bine, din partea mea ai toată libertatea. Va trebui totuşi să mai discut cu unii dintre colaboratorii mei. Dar, din cîte cunosc, atmosfera nu este favorabilă unei activităţi singulare, aşa cum doreşti tu. Insă aceasta este o problemă de viitor, iar în cazul nostru prezentul contează... Practic, ce vom face noi în această seară şi, cu atît mai mult, de acum înainte?

- Ce vom face de acum înainte depinde de ceea ce se va întîmpla în această seară. Cred că este momentul să ne plasăm pe orbită. Să începem număi'ătoarea inversă.

- M-ai convins, Nick, ţi-am spus-o. Zarurile sînt aruncate.

Aşadar, ne-am îndreptat către raiul cunoscut sub numele de *Night Club.* Am sunat,

cineva ne-a spionat printr-un vizor ca de puşcărie, ni s-a deschis şi un mareşal în ţinută de paradă, solid ca un gladiator, s-a înclinat şi a apăsat pe un buton.

A apărut o gorilă, rasă însă pe obraz, în rest căzută dintr-un arbore de cocos, dai-scăpată teafără. Gorila, vorbind omeneşte, ne-a cerut politicos legitimaţiile de intrare.

Prietenul mei i-a înmînat un mic dreptunghi din material plastic, pe care, în afară de fotografie, se afla imprimată o serie de cifre şi litere. Gorila strecură dreptunghiul în fanta unui dispozitiv electronic prins în perete, apăsă pe un buton, se uită la un mic ecran, după care dreptunghiul de plastic fu expulzat printr-o deschidere dispusă în partea inferioară a dispozitivului

respectiv.

Gorila luă legitimaţia şi o dădu prietenului meu, însoţind gestul de un rînjet care îi descoperea albeaţa danturii de canibal.

- Este în regulă pentru dumneavoastră, mister Vance (era numele pe care era eliberată legitimaţia). Consider că mister Tempest este cu dumneavoastră. 102 Petrecere frumoasă!

Ne-am uitat unul la altul, adică mister Tempest la mister Vance şi invers. Devenisem notoriu, dacă domnul frate al celor care încercau să coboare din copaci mă cunoştea. Şi eu care nu-mi dădusem seama pînă atunci că începusem să devin cineva!

Am intrat în sala restaurantului, căruia nu puteai să-i aduci nici o critică, oricît ai fi fost de pornit – de la mobilier, ornamente, zugrăveli, lumini discrete, pînă la serviciul ireproşabil, la meniurile alese şi costisitoare. Era un local superb. Dacă vă spun eu, vă rog să mă credeţi, cu toate că nu-mi plac aceste locante poleite, în care îţi îngheaţă mîncarea în farfuriile din cel mai fin porţelan, de teamă să nu pătezi cumva şerveţelul sau faţa de masă imaculate. Prefer o bombă, în care mănînci fără frică, după pofta inimii, fără teamă că un gealat în smoching, cu alură de diplomat în retragere, îţi numără dumicaţii. Intr-un asemenea loc te ridici de la masă sătul şi cu plinul de carburant la cel mai înalt nivel.

După miezul nopţii, optimişti în urma unei mese copioase, udate din belşug cu cele mai alese băuturi, am trecut în salonul alăturat. Acolo, într-o ambianţă dominată de culoarea albastră, se juca pocher sau chemin de fer. Cele două rulete din salonul verde nu mă interesau; cîştigurile prea erau dirijate de felurite trucaje ale bilei ori ale dispozitivului de stopare a rostogolirii acesteia. La pocher, ca şi la chemin de fer, totul depindea de priceperea partenerilor, stăpînirea de sine şi dibăcia mîinilor. Nu vorbesc de trucajele ieftine, cărţi înţepate sau însemnate etc. De ce mă aflam eu acolo? Aici era de mine.

într-o oră am lichidat două perechi de pocherişti, în fiecare dintre ele aflîndu-se un trişor de-al casei. Nu mi-a părut rău de ageamii pe care i-am uşurat pur şi simplu de veniturile lor, mai bine zis ale părinţilor lor, pe cîteva luni. Să vadă şi bătrînii cum le toacă banii odraslele lor iubite. Măcar de le-ar fi învăţătură de minte şi unora, şi altora, dar nu cred.

Veneam tocmai dinspre bancă, unde am depus banii contra cecuri ale casei Preston, proprietarul clubului, 103

cînd privirea îmi fu atrasă de doi bărbaţi în costume de seară, care discutau însufleţiţi.

Făcui un semn discret, cu cotul, lui Vance şi ne traserăm după o colonadă, pe care

arhitectul care renovase localul la preluarea acestuia de către noul pro- prietar, o plantase tocmai în acel loc ca să avem noi unde să ne ascundem.

I-am recunoscut imediat pe cei doi bărbaţi. Unul era informatorul meu, Ken Snag, iar celălalt nu era altul decît Rob Ruskin, secretarul lui Edwin Preston. Respectivul îi era cunoscut lui Vance ca un cal breaz, din scripte, fireşte. Rar avea prietenul meu de-a face direct cu oamenii. Era mai mult un fel de mîzgălitor de hîrtie, care – de acolo, din ungherul lui de la FBI – îi punea pe alţii să asude în urmărirea infractorilor, dădea directive, croia planuri şi capcane. Nu cunosc nici un caz în care să fi greşit vreodată, iar sugestiile lui să nu se fi dovedit utile, mai ales începătorilor, în elucidarea unor cazuri dificile.

Ce căuta Ken Snag aici, în acest mediu şi în compania lui Ruskin? De unde se cunoşteau? Cînd îi pomenisem de venirea lui oficială, ca să zic aşa, ca mesager al lui Ed Mingy, nu-mi aminteam ca el să fi pomenit de Ruskin. Dacă era ceva între ei, trebuia să cunosc şi eu. I-am spus în două cuvinte prietenului meu că am de gînd să aflu ce hram poartă cei doi, după care l-am lăsat singur în spatele coloanei protectoare.

Iniţial, nu mi-a fost gi'eu să devin umbra celor doi, Dar ei au ieşit pe o uşă, mai întîi Ruskin, apoi poama de Snag. Cînd am deschis şi eu uşa, m-am trezit într-un fel de hol, care mai avea două uşi, în afară de aceea pe care intrasem. Pe unde dispăruseră, că aici nici urmă de ei?

Am făcut, precaut, cîţiva paşi pînă la uşa din dreapta şi am ciulit urechile, cu toate că ştiu că nu este frumos să asculţi pe la uşi – aşa spunea bunica. Dar în situaţia în care mă găseam era absolut necesar să eludez sfaturile bunicii. Am ascultat deci cu atenţie, dar nu am auzit nimic. Din descrierea detaliată pe care mi-o făcuse **104** Snag, ştiam că această uşă dă în apartamentul pro-
prietarului, iar cea de-a doua, aşijderea. M-am dus la usa cealaltă, la care de asemenea am ascultat Acum mi-am adus aminte că şi mama m-a sfătuit odată, nu-mi amintesc cu ce ocazie, că nu este frumos să spionezi, mai ales pe la uşi. Totuşi, nu am ţinut seama nici de sfatul ei. Este adevărat, nu era pentru prima dată şi, bănuiesc nici pentru ultima.

Nu am auzit nimic nici aici. M-am uitat prin gaura cheii – numai copiii nu au voie, deoarece trebuie feriţi de unele experienţe nepotrivite pentru vîrsta lor; ca detectiv particular, eram dezlegat de acest păcat grav, în cazul că îl săvîrşeam în exerciţiul funcţiunii, ca să zic aşa.

Nu am regretat. În raza mea vizuală i-am zărit pe cei urmăriţi. Şi nu numai atît. Am văzut clar cum Ruskin îi puse în braţe lui Snag un pachet, acesta ducîndu-l la piept, ca pentru a-l ocroti. Cei doi şi-au dat mîna, îndreptîndu-se spre o altă uşă din interior, din care vedeam numai o parte, totuşi destul ca să-mi dau seama că pachetul ce mă interesa a părăsit încăperea, împreună cu cel care îl transporta cu atît de multă grijă.

M-am îndepărtat de locul periculos şi, în cîteva secunde, eram afară din hol, adică în salonul albastru, într-o clipă m-am aflat lîngă Vance, cai'e mi-a şoptit că tocmai avea de gînd să vină după mine, recunoscînd astfel că se lipsea cu greu de prezenţa mea reconfortantă.

Mi-a spus că am făcut bine că nu m-am luat după Snag, deoarece ştiam de unde să-l iau. Mai important era să-l vedem pe onorabilul Preston. Socoteam că ne va duce la el tot atît de onorabilul său secretar.

L-am lăsat din nou pe Vance ca acoperire, şi am pornit în căutarea lui Ruskin. L-am văzut în salonul verde, stînd de vorbă cu unul dintre crupieri. Nu după mult timp, s-a dus la bancă, de unde a ridicat un obiect asemănător unei cutii de vioară. Fără să-i treacă prin minte că este urmărit, a intrat în salonul albastru. Eu, după el, ca o umbră.

Cînd am ajuns în preajma locului în care presupuneam că se află prietenul meu, m-am aşteptat ca acesta să-i iasă înainte, dar nu s-a întîmplat nimic. Secretarul 105

lui Preston a trecut de punctul periculos, urmat de mine, tot mai intrigat de dispariţia lui Vance. Ruskin s-a făcut nevăzut, pătrunzînd în hol şi închizînd uşa după el. Abia ajuns la uşă, am auzit un zgomot nedefinit, care m-a făcut să mă opresc intrigat. Zgomotul repetîndu-se, m-am grăbit să deschid uşa cu un gest brusc şi să o închid, dîndu-i un brînci cu piciorul. Am rămas o clipă martor mut la ceea ce se petrecea înaintea mea.

Vance, cu nasul însîngerat, încerca să se ridice de jos, clătinîndu-se, în timp ce Ruskin dispărea, avînd cutia în braţe, pe uşa care dădea în camera unde, cu cîteva minute înainte, se aflase în compania lui Ken Snag.

M-am repezit la Vance cu intenţia de a-l ajuta, dar acesta îmi strigă să mă iau după fugar. Am ascultat de îndemnul prietenului meu, dar m-am izbit de uşa pe care tocmai dispăruse Ruskin. Era încuiată, secretarul avînd timp să răsucească cheia. Am pierdut destul timp pînă am reuşit să împing cheia rămasă în broască şi apoi să descui uşa cu şperaclul meu, pe care, mă miram că, de la un timp, nu-l mai uitam acasă ori la birou.

Camera, un fel de bibliotecă spaţioasă, avea o uşă care dădea în încăperea alăturată, aceasta fiind deschisă, încuiată era numai uşa pe care ieşise mai înainte Snag şi prin care, după toate probabilităţile, părăsise zona şi Ruskin. Ştiam că această uşă dă într-un fel de casă a scării, de unde exista posibilitatea de a coborî în curte pe o scară metalică abruptă.

Abătut, am intrat în cealaltă încăpere,ₐ care – fără îndoială – era biroul lui Edwin Preston. în el tocmai pătrundea prietenul meu, ţinînd încă batista la nas.

Am deschis o uşă cu două canaturi şi am pătruns amîndoi în dormitorul care, fără îndoială, aparţinea proprietarului clubului. După ce am observat timp de cîteva secunde spaţiul în care ne găseam, atenţia ne-a fost atrasă de forma ce zăcea nemişcată pe pat.

Lungit, îmbrăcat într-un frac albastru, Edwin Preston, fost violonist, apoi traficant de droguri notoriu, fost pînă de foarte curînd – chestiune de ore – proprie- 106 tarul unuia dintre cele mai exclusiviste cluburi de noapte,
părea cît se poate de indiferent la tot ceea ce se petrecea în jurul său.

Că era mort, nu exista îndoială. Amîndoi aveam destulă experienţă în materie ca să nu ne înşelăm. Culoarea cadaverică, ochii larg deschişi, cu privire îngheţată, fixă, rigiditatea ce începuse să se instaleze în membre, lipsa pulsului şi a bătăilor inimii, toată această simptomatologie nu mai lăsa nici un dubiu. Aparent, nu era nici urmă de rană. Am procedat la investigarea corpului, încercînd ca deranjamentul să fie minim. L-am căutat în buzunare, dar nu am găsit nimic remarcabil. Pe noptieră am zărit o seringă. Nu ne-am atins de ea.

Prietenul meu s-a îndreptat spre telefon, a format un număr şi a alertat persoana de la capătul firului.

- Nu, nu am sunat la FBI, după cum te-ai fi aşteptat, mă lămuri el, observînd privirea mea întrebătoare. Am format numărul centralei telefonice a Poliţiei districtuale. Este mai bine aşa. Nu aş dori să-l aud mîine pe Reed că ne-am amestecat în parohia lui,

fără să-l încu- noştinţăm. Noi ne vom continua cercetările independent de ceea ce va întreprinde el. Cu ceea ce ştim şi cu raportul pe care îl va întocmi la cererea oficială a FBI, te asigur că laurii victoriei vor fi ai tăi.

Am apreciat mărinimia de care dădea dovadă, lăsîn- du-mă să înţeleg că el se va afla depai’te chiar atunci cînd va avea loc „împărţirea premiilor". Am luat loc pe un scaun şi mi-am rotit privirea prin dormitor. În mod special, nu mi-a atras nimic atenţia, în afară de un mic carnet, pe care majoritatea bărbaţilor ocupaţi îl poartă cu ei, ca să-şi noteze poate ceea ce vor să uite.

Nu ştiu de ce, nu-mi amintesc să mai fi făcut aşa ceva, cred că nu mai avusesem prilejul, dar m-am ridicat, am luat carneţelul şi, după ce l-am pus în buzunar, m-am aşezat la ioc pe scaun. Pe un alt scaun luase loc prietenul meu, privindu-mă mustrător, dar totuşi cu înţelegere. Nu îşi mai tampona nasul, ceea ce însemna că se simţea într-o anume măsură mai bine.

— Am vorbit cu sergentul Fawner; el era de serviciu. Parcă ziceai că se afla în concediu. [107]

- Aşa mi-a spus şi mie podoaba lui de şef.

— I-am cerut să-şi anunţe şeful că îl aşteptăm aici. Dar să trecem dincolo, nu mă simt bine lîngă un corp inert. V J

- Va turba atunci cînd va da cu ochii de mine, zisei eu după ce am intrat în birou şi ne-am aşezat pe scaune. Doar cunoşti că mi-a interzis să mă ocup de afacerea viorii.
- Nu te teme, te iau sub protecţia mea. Te voi delega în faţa lui, în numele FBI, să continui cercetările pînă la descoperirea celor vinovaţi. Mai mult, acţiunile pe care le vei întreprinde vor trebui sprijinite atît de el, cît şi de subordonaţii săi.

Liniştit în această privinţă, m-am ridicat de pe scaun şi am început să cercetez camera, fără să ating nimic. Ştiam că o fac în zadar, pentru că venisem prea tîrziu.

- Cauţi vioara? întrebă domol prietenul meu. Nu are nici un rost să o cauţi aici. După toate probabilităţile, a fost dusă fie de Ruskin, fie de Snag. Poate autorul este o terţă persoană care, aflînd întîmplător de vioara cu pricina, l-a omorît mai întîi pe Ed Mingy pentru a o lua de la acesta. Negăsind-o la el, a trecut la Preston.
- De acord, dar mai întîi trebuie ca „ al treilea" să fi fost iniţial informat despre tratativele care au avut loc între Mingy şi Preston, replicai eu. Aceasta nu a putut-o face decît Ken Snag ori secretarul, care – în calitatea sa – fie a asistat la tratative, deşi mă îndoiesc, fie a aflat de la prietenul nostru Snag.
- Nu cumva îi acorzi lui Snag o importanţă prea mare? îl crezi în stare pe micul gangster să ducă, din însărcinarea lui Mingy, tratative cu Preston?
- Ce nu este posibil în lumea asta! spusei, nu pentru a grăi ceva, ci pentru a-mi acorda un timp de gîndire.
- Ar însemna că Snag i-a asasinat pe Mingy şi Preston. Poate îl va asasina şi pe Rob Ruskin, secretarul celui ce zace pe patul din dormitor, în cazul în care şi el este amestecat în această afacere.
- S-ar putea ca Ruskin să-l asasineze pe Ken pentru 108 a fi el stăpînul viorii.
- Nu este exclus, dar toate acestea sînt simple speculaţii. Mai întîi, trebuie dovedit că Edwin Preston a fost asasinat.

Am vrut să spun ceva, nu mai ştiu ce, dar nu am mai apucat. în birou a năvălit o oaste înarmată pînă în dinţi cu cea mai modernă tehnică în materie de omucideri care a început să acţioneze în forţă şi, trebuie să recunosc, cu multă pricepere.

Căpitanul Reed, după ce se înclină în faţa noastră, începu să-şi supravegheze subordonaţii cu un profesio- nalism ce părea – la o primă vedere – oarecum preţios.

- Căpitane Reed, după cum se vede, îl cunoşti pe domnul Tempest. M-aţi scutit amîndoi de formalitatea de a vă prezenta.

- Am avut deosebita plăcere de a colabora un timp destul de scurt, dar, din nefericire, relaţiile noastre au încetat. Trecînd peste precizarea mea, poate îmi explicaţi cum aţi ajuns aici, unde, după toate probabilităţile, s-a comis o crimă.

Desigur, prietenul meu i-a oferit explicaţiile de rigoare, inclusiv cele referitoare la prezenţa mea în acel loc unde, se pare, nu prea aveam ce căuta.

- Nu am nimic de obiectat, spuse căpitanul Reed. Aş dori numai ca în viitoarea noastră colaborare partea reprezentată de mister Tempest să dea dovadă de mai multă sinceritate, dar şi de încredere în capacitatea noastră de a duce la bun sfîrşit ceea ce ne propunem să rezolvăm.

- Sînt sigur că după astfel de clarificări (unde erau ele, eu nu puteam vedea), lucrurile vor merge pe făgaşul normal. Domnule căpitan, nu dorim să vă mai reţinem. Cu permisiunea dumneavoastră, mîine, prietenul nostru comun, mister Tempest, va trece pe la sediul poliţiei, urmînd să-l puneţi la curent cu absolut toate concluziile la care veţi ajunge după investigarea împrejurărilor trecerii în lumea de dincolo a celui care a fost Edwin Preston. Acum, cu voia dumneavoastră, plecăm şi sper ca animozităţile existente între doi factori care au totuşi 109

un ţel comun, indiferent de metodele aplicate, sâ înceteze pentru totdeauna. Vă salut!

Apoi, prietenul meu şi cu mine am părăsit *Night Club,* lăsîndu-l la dispoziţia celor care, cu forţe proaspete, îşi făceau meseria.

M-am despărţit de Vance şi m-am dus acasă sâ mă culc. Eram tare obosit şi, semn că începusem să îmbătrânesc, mă simţeam epuizat din punct de vedere nervos. Numai un somn recuperator m-ar fi putut pune pe picioare.

Ajuns la propriul meu domiciliu, mi-am spus că nu era a bună. Bang dormea dus şi nu m-a simţit cînd am intrat în apartament. Dormea în patul meu şi trăsese şi cuvertura peste el. Aş fi putut fi un răufăcător sau, şi mai grav, un atentator la viaţa celor care s-ar fi putut afla în apartamentul meu, dar el, fără nici un fel de intenţie de a se trezi, făcea pe mortul în păpuşoi.

După ce m-am odihnit preţ de cîteva ore, cu forţe proaspete – nici eu nu credeam – şi cu dorinţa de a soluţiona cît mai rapid cazul la care lucram, soseam la sediul Poliţiei districtuale. Nu se schimbase aproape nimic de la ultima mea vizită în acel loc pe care orice om cinstit l-ar fi blestemat fără nici un fel de reticenţă. M-a întîmpinat o curcă cu părul cînepiu, tuns băieţeşte, uniformă îngrijită, alură de sportiv accidentat, mers de lebădă pe gheaţă, faţa neridată ca a unei mumii egiptene, doar cu cîteva zile mai tînără, care m-a condus la biroul căpitanului Reed. Am fost curios să aud glasul vestalei, dai- probabil că şi-l păstra pentru vreo sărbătoare naţională, ca să strige îndemnuri sau sfaturi la vederea şefului poliţiei, defilînd călare pe vreun cal ramolit, refuzat de abator. De cînd m-a luat în primire şi pînă cînd am ajuns la uşa şefului ei, nu a scos nici un cuvînt. Mi-am dat seama că este mută şi mi-a fost milă de ea. I-am mulţumit prin cîteva semne – cunoşteam şi eu acest mijloc de comunicare –, însă răspunsul a fost o privire atît de rece, încît am regretat pe dată că nu îmi **110** luasem

paltonul pe mine, cînd am plecat de acasă.

Spre norocul meu, în cabinetul căpitanului Reed atmosfera – la propriu – era caldă, altfel as fi degerat M-am convins imediat că atmosfera era caldă şi la figu rat, deoarece biroul era gol, cu excepţia unui sergent care se prefăcea că scrie ceva important într-un carnet' După figură şi după faptul că încerca să scrie cu un creion bont, pe care la intervale regulate îl băga în gură, am dedus că era un analfabet de prin provincie. Cei de la oraş au toţi stiloui'i sau măcar pixuri.

M-am amuzat un timp, citind cîteva instructive anunţuri de felul „urmăriţi, prindeţi..." ori „se oferă 5 000 dolari recompensă pentru...". Mi-au încîntat ochii, pe care i-am zgîit cît am putut, cele cîteva zeci de fotografii sau vederi, nu ştiu cum este mai potrivit să le zic, din închisori, ilustrînd confortul, curăţenia, mediul civilizat şi înaltul nivel de trai din aceste hoteluri de lux. Dacă nu aş fi avut asigurat un confort cît de cît, m-aş fi făcut luntre şi punte ca să ajung să mi se ofere o asemenea cazare şi un trai mai ceva ca la Acapulco. Nu e de mirare că oamenii se grăbesc să încalce legile pentru a putea da buzna, care mai de care, cu sau fără protecţie, pe poarta acestor locuri de binefacere.

M-a trezit din vis o tuse seacă, uşor stăpînită. M-am răsucit brusc, dar nu mi-am arătat mirai'ea. Căpitanul Reed intrase în încăpere şi se instalase la birou, iar analfabetul ieşise. Primise, probabil, indicaţii precise de unde să-şi procure un abecedar şi cum să citească după ce-şi va da seama că nu-l ţine cu susul în jos.

Văzînd că m-am deşteptat din visare, căpitanul Reed se ridică protocolar şi-mi întinse mîna.

- Mă bucur că nu ne-aţi uitat, mister Tempest, îmi spuse el cu glas egal, prietenesc, deşi faţa lui nu trăda bucuria pe care tocmai mi-o mărturisise. Să fiu drept, nu demonstra nici ură, nici alt sentiment ori resentiment. Era chipul unui versat jucător de pocher, care nu arată dacă are ful de aşi sau trage o cacealma.

- Conform celor stabilite azi-noapte între dumneavoastră şi mister Vance, am venit să aflu rezultatul autopsiei lui Edwin Preston şi să vă solicit cîteva infor- în

mâţii referitoare la asasinatul pe care-l investiga^ dacă, desigur, sînteţi în posesia lor.

- Şeful dumneavoastră, mister Vance...

- îertaţi-mă, dar trebuie să fac de la început o pre- cizare: Vance nu este şeful meu, îmi este doar prieten. Eu nu fac parte din FBI şi nu sînt subordonatul nimănui. Sînt un simplu detectiv particular, cu care colaborează pe o durată limitată onorata instituţie.

- Aşadar, asta e! făcu şeful poliţiei, cu un ton ca şi cînd de precizarea pe care o făcusem depindeau liniştea lui sufletească, dai- şi siguranţa familiei sale; dacă o avea. Dar luaţi loc, mister Tempest, nu am vrea să ne meargă vestea că sîntem gazde neprimitoare.

Fără să vreau, privirea mi se fixă pe cîteva dintre fotografiile de pe pereţi. După ce mă văzu instalat într-un scaun care nu scîrţia ca angrenajul instituţiei în care lucra, Reed începu să frunzâi-ească tacticos un maldăr de hîrtii, determinîndu-mă să mă gîndesc la momentul fericit în cai-e va găsi ceea ce căuta. în fine, după o întîi-ziere studiată – cel puţin aşa credeam –, mi-a pus în faţă un buletin. L-am privit cu cea mai mare atenţie. Erau rezultatele autopsiei făcute fostului proprietar al clubului de noapte în care mă aflasem şi eu cu puţine ore înainte, încercînd să dezleg enigma viorii

buclucaşe.

Am citit nu fără uimire că Edwin Preston fusese asasinat prin injectarea în venă a unei bule de aer. Mecanismul acestui asasinat era cît se poate de simplu, deşi, la o prima vedere, părea destul de complicat. Preston fusese mai întîi adormit prin administrai-ea unui soporific într-un pahar cu lapte. S-a constatat că în fiecare seară, în loc de cină, el servea un astfel de aliment, care mie nu-mi produce nici o plăcere. Odată adormit, i s-a făcut o injecţie cu morfină, ca să se creadă că a murit din această cauză. Analiza de laborator a precizat că doza nu putea fi mortală nici pentru o pisică. Pentru a-l omorî, asasinul a recurs la o modalitate sigură: i-a injectat într-o venă apă distilată, avînd grijă ca odată cu ea să pătrundă şi o bulă de aer din seringă.

112 Metoda nu dă greş, dar cauza decesului poate fi depis- ;
tată fâi'ă Prea mu[te dificultăţi de orice medic cu o experienţă nu prea bogată.

După ce am citit constatările privind autopsia ca davrului, l-am privit pe căpitanul Reed. Acesta se uitase]a mine atîta vreme cît lecturasem buletinul sau cum i se mai spune, raportul medicului legist. Nu am ştiut niciodată care era denumirea exactă. Nu ştiu nici acum

_ Cu alte cuvinte, dacă am înţeles bine, am spus după ce ne-am benoclat unul la altui pînă ne-am săturat fiecare de mutra celuilalt, metoda aleasă de asasin pentru a-l lichida pe Preston demonstrează cît de ciudat este raţionamentul oricărui criminal cînd îşi alege procedeul de a ucide.

- Aveţi dreptate, mister Tempest. Cel care l-a ucis putea să-i pună otravă în paharul cu lapte. Ar mai fi avut posibilitatea – odată Preston adormit, datorită somniferului din lapte – să-i fi injectat o doză mortală de narcotic. De ce totuşi nu a ales această modalitate de a ucide şi a ales-o pe cea de a treia?

- Probabil, fiindcă a crezut că nu va fi descoperită adevărata cauză a morţii, concluziile urmînd să constea – după părerea lui – în faptul că decesul a survenit datorită intoxicării cu o doză prea mare de narcotic pe care şi-a injectat-o.

- în consecinţă, nu ar mai fi urmat nici o anchetă a criminaliştilor noştri, de îndată ce Preston s-a sinucis ori a murit din cauza unei doze mărite de narcotic.

- Ucigaşul a lucrat fie ca un ageamiu, fie ca un spe- cialist. A dorit să ne pierdem în această adevărată reţea de metode de omucidere.

- Cred că a fost un nepriceput... Cine ar fi putut să-şi închipuie că cineva va crede că un om se sinucide cu o doză de narcotic, indiferent care, dar pe seringă nu se găsesc amprente digitale. Mai mult, este de notorietate faptul că victima nu se droga nici măcar cu ani în urmă, cînd era un cunoscut traficant de droguri. De altfel, în casă nu am găsit urme de drog. .....

— Fără îndoială, motivul crimei a fost însuşirea viorii.

însă, care dintre cei doi a luat-o? Dacă secretarul i-a dat 113

vioara lui Snag, atunci ce şi-a însuşit el de la casieria clubului? Pe de altă parte, dacă Ruskin a luat vioara, ce i-a dat lui Snag? întrebarea de căpetenie este unde sînt cei doi?

- Pentru moment nu ştim, răspunse amical Reed. în ceea ce ne priveşte, am luat – cred – toate măsurile pentru a da de urma lor.

M-am uitat la ceasul de perete şi am tresărit îngrijorat. Nu aş fi vrut ca Bang să se impacienteze datorită faptului că lipseam de atîta timp. îmi închipuiam de ce ar fi fost în stare, aşa că mi-am luat un călduros rămas bun de la căpitanul Reed, mulţumindu-i

pentru succin- tele-i informaţii pe care mi le-a pus la dispoziţie.

în fine, după o cursă îndrăcită pe străzile oraşului, am ajuns acasă. Singurul care a dat semne că se bucură de faptul că mă revede – de altfel, nici nu prea avea cine – a fost cîinele meu. Liniştindu-mă puţin, am început să raţionez precum pompierii după declanşarea unui incendiu. Din cîte ştim cu toţii, nimeni nu-i opreşte să vină înainte. Ba chiar ar fi de dorit.

Doi oameni cunoşteau precis soarta viorii: Rob Ruskin şi Ken Snag. Unul dintre ei îi cauzase moartea lui Edwin Presţon, dar amîndoi încropiseră planul uciderii acestuia. în mintea celor doi se punea problema celui care trebuia să devină stăpînul viorii. Valoarea ei era prea mare. Cine să aibă partea leului? Cel cai'e ucisese, fireşte, socotea că lui i se cuvenea partea cea mai grasă, deoarece, în eventualitatea capturării sale de către poliţie, i-ar fi revenit cea mai grea pedeapsă. Celălalt, desigur, nu putea fi de acord cu împărţirea în mod egal a prăzii. Socotea că lui i se cuvenea să ia mai mult, datorită faptului că el vînduse pontul, participînd la elaborarea planului de însuşire a viorii. Se implicase inclusiv în elaborarea celuilalt plan – acela al uciderii lui Preston –, avînd un rol important poate în finalizarea acestuia.

După părerea mea, argumentaţia era valabilă numai **114** în ceea ce-l priveşte pe Ken Snag. Atunci? Atunci cel mai
iute de mina dintre cei doi rămînea singurul stăpîn al valorosului instrument.

De aici gîndul şi imediata mea hotărîre de a vizita ce-le două mari spitale din oraş. Am părăsit în viteză locuinţa, lăsîndu-l pe Bang pe jumătate adormit. Eram cuprins de nelinişte numai în ceea ce mă priveşte, cît despre Bang ştiam că se putea descurca şi singur.' Nu avea decît să doarmă şi să mă aştepte cu o nerăbdare pe cai’e nu o afişa niciodată.

Am traversat *Civic Center,* am ocolit partea sudică a *lui Central Park,* am mai străbătut un număr nedefinit de străzi şi am oprit la Spitalul St. Patrick. în curtea stabilimentului se afla una dintre morgi, cealaltă func- ţionînd pe lîngă Spitalul districtual, la capătul opus al oraşului.

M-am legitimat mai întîi portarului, apoi chirurgului de serviciu, după care mi s-a permis să vizitez, dacă pot spune aşa, morţii aduşi aici pentru autopsiere şi iden- tificare.

Nu m-am simţit niciodată în apele mele venind la morgă, dar meseria îmi impunea deseori să iau parte la formalităţile de recunoaştere a unor cadavre, care – cel mai adesea – purtau eticheta de „necunoscut". După o jumătate de oră, eram lămurit. Nici unul dintre cei doi fugari nu era „adăpostit" aici, în nedorita ipostază de cadavru.

Am părăsit bucuros morga şi am inspirat cu nesaţ aerul lipsit de mirosul specific unor astfel de locuri. Am pornit spre Spitalul districtual, dar nici aici nu am avut noroc, dacă noroc înseamnă să găseşti un cadavru la morgă.

Apoi m-am dus – fără un gînd anume – la *Black Book.* Am uitat să vă spun că în prealabil am trecut pe acasă ca să abordez – aveam şi aşa ceva – o ţinută corespunzătoare unor vizite simandicoase. Bang a insiş- tatsă meargă cu mine, aşa incit a trebuit să-i îndeplinesc dorinţa. Desigur, Fred Device s-a simţit fericit că mă vede, dar – constatînd că sînt însoţit de cîine – pe chipul său s-a citit o vădită îngrijorare.

- Ce-ai spune, Fred, de un tur, am spus ca să însşni- nez atmosfera; îl dau eu, de data aceasta.

- Vai, nu se poate! Sînteţi în casa mea, protestă el, grăbindu-se să umple două doze de *Rickey,* un gin cu suc de fructe. Din acest amestec cîştigau şi ginul, şi fructele, dar mai ales consumatorul.

- Ştii, Fred, te-am rugat de fiecare dată cînd am trecut pe la tine să-l cauţi printre duşmanii tăi pe acela pe care ai dori să-l vezi cît mai curînd la balamuc. Dacă l-ai fi găsit, eu mă ofeream să te ajut, dîndu-ţi-l pe Bang, ca să i-l cadoriseşti. Eşti un om demn de invidiat, deoarece la repetatele mele insistenţe ai declinat oferta, motivînd că nu ai duşmani pe care să-i urăşti atît de mult încît să-i vezi la casa de nebuni. M-am gîndit că poate din timiditate nu ai îndrăznit să mi-l iei pe Bang. Văzînd cu ce priviri drăgăstoase îi urmăreşti fiecare mişcai'e, devin tot mai convins că trebuia să ţi-l ofer de la bun început, ca să-l păstrezi pentru tine.

Văzînd schimbările ce se petreceau pe faţa lui – stupoare, neîncredere, surpriză –, m-am grăbit să-mi continui pledoaria, sperînd că voi fi cît mai convingător.

- Vezi tu, Fred, cu toată părerea de rău, ai pierdut cursa. Bang s-a dat pe brazdă, este în prezent ceea ce se poate numi un cîine model. Mi-a făcut numeroase servicii pe linie profesională, iar în ultimul timp are un comportament atît de delicat, de civilizat, încît nu m-aş putea lipsi de el pentru nimic în lume.

M-am uitat cu drag la Bang şi apoi, cercetător, la Device. Primul, intuind parcă ceea ce spuneam, veni lîngă mine şi îşi frecă de picioarele mele capul lui enorm, ai cărui ochi luceau umezi. Am întins mîna şi l-am mîn- gîiat pe creştet. A gemut uşor, de plăcere, şi s-a tolănit lîngă scaunul meu.

Cît despre Device, parcă nevenindu-i să creadă ce aude şi ce vede, umplu două pahare cu otravă, după care ciocnirăm.

- Să vă spun drept, aş fi dat mult să mi-l cedaţi pe Bang, dar, precum aţi spus, nu am îndrăznit. Nu din ne timiditate... Nu am îndrăznit să vă despart, ştiind că
numai să-l fi cerut şi mi l-aţi fi oferit, din cîte vă cunosc Nu sînteţi omul .acela care să nu facă o bucurie unui prieten devotat. În momentul de faţă, cînd recunoaşteţi cît de bun şi de necesar este Bang, ne-ar fi părut rău amîndurora dacă el s-ar fi aflat la mine.

Ne-am strîns mîinile prieteneşte, am mai băut cîte un trăscău şi, cînd să pun paharul jos, Pred îmi făcu discret cu ochiul.

- Fainã bucăţică! Vine la mine de multă vreme, însoţită numai de Ken Snag. Edna Page, prietena lui de ani de zile. Acum o văd pentru prima dată cu altcineva, însoţitorul ei a mai fost aseară pe aici. Singur. Mi-a spus Rita, o ştiţi, iubita lui Tom Lerry, cel care a murit în închisoare acum doi ani. Falsificase nişte cecuri ori state de plată de la *Central Bank,* unde fusese funcţionar. Lucru curios pentru femeile cu meseria ei: nu are nici un prieten de inimă, nici protector, ştiţi ce vreau să zic.

- De ce a fost Rita la închisoare?

- Nu ea, Tom.

- Şi ce a spus Tom? întrebai mai mult ca să mă aflu în treabă, deoarece eram atent la noul cuplu intrat în bar, care se instalase la o masă nu departe de noi şi vorbea însufleţit.

- Eu zic să mai luăm unul şi apoi vă lămuresc.

Mai luarăm un păhărel şi Fred mă desluşi.

- Unde am rămas? Ah, da! Rita mi-a spus că respectivul este un fost marinar... Acum se ocupă cu drogurile şi a intrat în afaceri cu Ken. El i-a povestit Ritei, că a agăţat-o după ce a plecat de la mine. Ştiţi, Rita face piaţa nu departe de aici... Şi-a petrecut cu ea mai toată noaptea. Mi-a spus ea, ziceam acum cîteva clipe. Dar să ştiţi, a întrebat

de dumneavoastră.

- De ce să întrebe Rita de mine? Nu o cunosc prea bine, am văzut-o de cîteva oii dînd tîrcoale pe aici şi am vorbit de vreo două ori cu ea. Nu a fost nimic între noi, te asigur. De altfel, îmi cunoşti părerea faţă de astfel de femei. De ce să întrebe Rita de mine, am repetat eu întrebarea.

- Nu Rita, marinarul.

117

Hotărît lucru, în momentele acelea eram prea obosit ca să mă pot concentra îndeajuns. îmi era teamă să nu-l supăr pe Fred. Nu de alta, dar mai aveam nevoie de el.

- Aşadar, marinarul a întrebat-o pe Rita de mine. Şi anume ce? Dar cînd ai vorbit cu Rita?

- V-am spus, parcă. Dacă nu, vă spun acum. Rita a trecut pe aici cam pe la ora prînzului. A gustat ceva şi a plecat, că era grăbită; zicea că are un angajament. Ei, dar între două îmbucături a apucat să-mi spună să vă transmit că marinarul, pe nume Orson Stowe, a întrebat de dumneavoastră. A întrebat-o dacă vă cunoaşte, cînd veniţi pe aici şi alte de-alde astea, de parcă făcea o anchetă. Apoi a plecat.

- Unde a plecat Stowe?

- Nu Stowe, ci Rita a plecat, că era grăbită. Dar de Stowe nu mi-a spus unde a plecat. Principalul este că îl aveţi aici. Dacă vreţi să vorbiţi cu el, aveţi camera mea de sus, pe care v-am mai dat-o cînd a trebuit să purtaţi anumite discuţii particulare.

- Mulţumesc, Fred, pentru tot ce mi-ai spus. Nu am nevoie de cameră pentru că nu am chef să stau de vorbă' cu Orson Stowe. Momentan nu am nici un motiv. (Ar fi fost mai bine să-l fi avut.) Acum, să ne mai întărim cît de cît cu încă un păhărel şi apoi mă duc la masa unde stă perechea de porumbei.

Fred parcă abia ar fi aşteptat îndemnul meu şi iată-ne închinînd ultimul pahar al plăcutei seri. Mă ridicai, mai bine zis coborîi de pe scaunul de la bar, i-am întins mîna lui Fred, acesta se grăbi să mi-o strîngă şi, făcînd un semn lui Bang, am pornit spre ţintă, adică spre masa cu pricina.

- Stimată doamnă Page – am rostit eu protocolar, înclinîndu-mă – vă rog să mă iertaţi, nu vreau să vă inoportunez, dar nu am putut rezista dorinţei de a vă exprima omagiile mele. Ca mulţumirea să fie deplină, vă rog totodată să-mi faceţi cunoscut numele distinsului gentleman care vă ţine companie în seara aceasta.

Stimata şi distinsa doamnă Page – Edna noastră na rămăsese cu gura căscată şi făcuse ochii mari, mari de

tot, de surprinsă ce era – nu ştia ce să creadă. Vorbeam serios, ori – după cum se spune în lumea ei – o luam în balon.

Cit despre distinsul domn care-i ţinea companie, se uita tîmp de la mine la ea şi, apoi, iar la mine. Era ceva în neregulă cu el şi ştiam de ce. Nu degeaba activasem un timp în brigada antidrog, pe cînd pierdeam vremea la FBI. Tipul se droga, nu de prea mult timp ca să facă urit dacă nu avea pe moment ce priza. Era în faza cînd lipsa drogului te deprimă, te face bun de nimic. Altfel, părea destul de zdravăn şi chiar chipeş.

- Domnule Tempest, am plăcerea să ţi-l prezint pe domnul Orson Stowe, un vechi şi bun prieten al lui Ken. Şi al meu, adăugă ea, venindu-şi repede în fire.

Cînd se va fi împrietenit Ken cu fostul marinar, că eu nu ştiam defel, şi nici nu-i

văzusem împreună. în ceea ce o priveşte pe distinsa doamnă, nu mă îndoiam. Ea lega prietenii în fiecare noapte, aceasta îi era meseria. Cine îl scosese la lumină şi cu ce scop?

Trebuia să analizez motivul apariţiei pe scenă a lui mister Orson Stowe, să-l identific mai întîi în albumul cu fotografiile delincvenţilor existent la poliţie, să solicit prietenului meu de la FBI informaţii despre acest nou personaj...

- Nu vă simţiţi bine, mister Stowe? îl întrebai mi- mînd curiozitatea şi, în acelaşi timp, o oarecare compasiune.

- Vă rog să mă iertaţi cîteva minute, mă duc să iau puţin aer, nu mă simt bine, îmi răspunse el; se ridică de pe scaun, îl susţinui, apoi se îndepărtă, clătinîndu-se puţin.

M-am uitat după el. Nu se ducea afară, ci la toaletă, şi ştiam pentru ce. Eram sigur că va apărea cu totul schimbat, plin de viaţă.

- Acum că sîntem singuri, Edna, spune-mi de unde l-ai pescuit şi ce este cu povestea că vă este prieten ţie şi lui Ken.

- îţi spun, domnule Tempest. Ştiu că nu se glumeşte cu dumneata. Mi-a spus Ken, adăugă ea repede. Ieri, 119

vine Ken şi-mi spune o poveste precum că un tip p_e care l-a cunoscut în armată şi pe care nu l-a văzut de mult; timp a venit să-şi petreacă un scurt concediu în oraşul nostru.

- De unde ţi-a spus că soseşte prietenul?

- Nu mi-a spus; nici despre familie, nici despre ocupaţia lui. Ken mi-a recomandat să fiu drăguţă cu el, chiar dacă ar avea dorinţe de ordin intim. Asta m-a cam şocat. Oi fi eu femeie uşoară – a rostit un cuvînt mai tare, care nu îşi poate avea locul aici –, dar să mi se comande să fac aşa ceva, mie? Am şi eu amorul meu propriu, nu-i aşa?

- Ai dreptate, Edna, i-am răspuns consolator. Lucrurile stau rău cu Ken, dacă a ajuns să te considere ca pe un obiect de care uzează după bunul lui plac. Asta înseamnă că s-a schimbat mult faţă de cum l-am cunoscut. Ce s-a întîmplat cu el?

- Nu ştiu, domnule Tempest. Şi eu m-am întrebat. A devenit aşa de secretos, de nu ştiu cum, de la un timp. Şi astă-noapte a venit tîrziu şi părea puţin cam speriat. Nu a vrut nici în ruptul capului să-mi spună – el, care pînă nu de mult îmi spunea tot ce avea pe suflet, sfătuindu-se cu mine. La insistenţele mele, mi-a spus că, pentru un timp, trebuie să se dea la fund şi a stăruit să vă evit, ori dacă vreţi să mă vedeţi să fiu drăguţă cu dumneavoastră. Dacă aţi încerca să mă trageţi de limbă despre el, să vă spun că nu l-am văzut de atunci, din seara petrecută la local, cînd aţi venit la masa noastră.

- Te-am ascultat, Edna şi, să zicem că, într-o oarecare măsură, te cred. Te-aş înţelege integral dacă mi-ai spune fără omisiuni basmul cu vioara. Vioara aceea jucăuşă, care fuge de colo-colo, de la un stăpîn la altul.

- Ce vioară? Mi-aţi mai pomenit o dată de acest instrument, nu-i aşa?

- Uite că vine prietenul nostru, pare parcă mai înviorat.

- Să-mi daţi un telefon mîine. Nu, mai bine veniţi la 120 mine, să ştiţi că vă aştept cu nerăbdare.

Tonul uşor gutural şi o foame ciudată ce i se citea în privire nu lăsau nici o îndoială asupra intenţiilor ei de un ordin ceva mai special.

Nu am apucat să-i răspund. Orson Stowe se apropiase de masa noastră şi s-a aşezat pe scaun. Părea reconfortat, iar culorile îi reveniseră în obraji. Eram curios dacă^ pe

lîngă indispoziţie, lăsase la toaletă şi revolverul. II simţisem atunci cînd l-am susţinut după ce se ridicase de pe scaun, ca să meargă acolo.

Perechea nu a mai stat mult. Edna a fost aceea care a insistat să plece, spunînd că este foarte obosită. Stowe nu a obiectat şi, după ce ne-am luat rămas bun ca nişte vechi cunoştinţe, eu am întîrziat puţin pe gînduri la masă. Abia atunci mi-am adus aminte că nu băusem nimic cu ei şi că respectivii nu achitaseră consumaţia.

M-am îndreptat spre bar, intenţionînd să-mi repar greşeala. Bang, lucru de mirare, stătuse liniştit lîngă mine tot timpul cît am ţinut companie cuplului care tocmai ieşise, cu excepţia faptului că mîrîise în felul lui discret cînd Stowe dăduse mîna cu mine. Acum, veni după mine şi se tolănise lenevos, cu botul pe labe, la picioarele mele.

- Fred, sper că nu ai nimic împotrivă dacă te invit la un scotch dublu, dar să ştii, acum este rîndul meu, am spus rezemîndu-mă de tejgheaua confecţionată din tablă de inox.

Fireşte, amicul meu, barmanul, nu a avut nimic de obiectat, şi, peste cîteva momente, am dat cu răspundere peste cap băutura pusă în pahare.

Cînd turna turul următor, l-am întrebat dacă a observat că perechea plecase fără să plătească.

— Fred vede tot, mister Tempest. Să ştiţi că Edna poate consuma la noi orice. Ai'e cont deschis de Ken Snag, de cînd s-a ajuns, că pînă mai ieri nu i se prea rupeau buzunarele de greutatea banilor; Acum se vede că a dat de o comoară. S-au înţolit şi el, şi Edna, fac o consumaţie pe care nu şi-o permiteau înainte; mai mult, vin şi cu invitaţi. El plăteşte tot.

Din una, din alta, nu ştiu cum s-a făcut că amîndoi am pierdut socoteala băuturilor oferite şi băute. Cînd am sesizat că mă cuprinde euforia, am hotărît să mă duc acasă.

L-am îmbrăţişat pe Fred. Nu ne venea să ne des- părţim, de teamă ca unul din noi să nu se simtă atît de slăbit sufleteşte, încît să se prăbuşească datorită emoţiei. în consecinţă, am depăşit cu brio momentul, ceea ce dovedea faptul că o urmă de raţiune încă mai exista.

Aşadar, am plecat, ajutat de către Bang. Dacă nu-l luam, venea singur. Nu mă putea lăsa în starea aceea de slăbiciune şi oboseală, care în mod vizibil îmi afecta echilibrul sufletesc, şi nu numai.

Trebuie să recunosc, mă moleşisem. În schimb, amicul meu Bang părea în plenitudinea forţelor, ceea ce nu putea să fie decît în avantajul meu. Deoarece eram într-o stare nu tocmai propice marilor realizări, m-am cam lungit pe trotuar, în căutarea unei clipe de odihnă la care probabil aveam dreptul. Tocmai atunci răsună o împuşcătură, dar paşii autorului se pierduseră în noapte. Nu mă simţeam în stare să-l urmăresc.

M-am ridicat cu greu, cu ajutorul lui Bang, care hotărîse cu înţelepciunea lui de cîine că este mai de folos stăpînului aflat în primejdie, decît să fugă bezmetic în noapte, numai ca să se afle în treabă. M-am ridicat cu greu, v-am mai spus, m-am trezit de-a binelea şi tot cu dificultate mi-am recîştigat echilibrul, nu din cauza împuşcăturii, ştiţi dumneavoastră de ce. Mi-am scuturat hainele cu multă migală, deşi nu sînt eu atît de pedant după miezul nopţii, dar ştiţi dumneavoastră de ce. 0 ştia mai ales Bang, care îmi aducea pălăria ce se rostogolise la trei metri de mine.

Abia mi-o pusesem pe cap, cînd sesizai paşi uşori apropiindu-se, dublaţi de ţăcănitul tocurilor pe asfalt. Acest ţăcănit, pentru mine grăitor, mă determină să nu apelez la

pistol. Am rămas pe loc şi am aşteptat. Cînd paşii se apropiară suficient, am întins brusc braţele şi în ele îmi căzu cu uşurinţă, de parcă abia aştepta, Rita. Nu 122 păream aşa de surprins, deşi poate ar fi trebuit să fiu.
Probabil că farmecul pe care îl degajam – şi de care nu aveam de ce să nu fiu conştient — se dovedea chiar în această situaţie irezistibil.

Fără o vorbă, Rita mă strînse în braţe şi dădu să mă sărute. Nu eram ferm convins că mă recunoscuse. Poate că profesiunea ei o obliga la astfel de gesturi.

- Lasă prostiile, Rita! Nu-mi arde de asta! Pe cine ai întîlnit venind încoace?

- Oh, domnul Tempest! gînguri ea surprinsă. Scuzaţi, nu ştiam că eraţi dumneavoastră. Sînteţi teafăr? Am auzit o împuşcătură şi am văzut un om fugind. Dacă nu mă dădeam la o parte, m-ar fi dărîmat. M-am grăbit să vin încoace, să văd ce s-a întîmplat. Mi-am spus că poate are nevoie cineva de ajutor. Bine că nu vi s-a întîmplat nimic.

- Spune, Rita, nu ţi-a fost frică să vii încoace, după ce ai auzit împuşcătura?

- Defel, de îndată ce bărbatul care a tras a fugit. Era fără îndoială năluca aceea care era să mă doboare. Nu, nu mi-a fost frică. De obicei am la mine un revolver. Ştiu să trag... Cînd ai de-a face cu fel de fel de lume, trebuie să înveţi ce-i aceea teama.

- Să văd pistolul, Rita, arată-mi-1!

- Doamne, domnule Tempest, doar nu credeţi că eu...

- Nu cred nimic. Totuşi, aş vrea să văd arma. Vreau să ştiu cînd s-a tras ultima dată cu ea. Sînt sigur că acum zece minute nu ai tras tu. De cînd ai revolverul şi de unde?

- îl am mai de mult, de peste două luni. Mi l-a dat un anume Mingy, Ed Mingy, nu cred să-l cunoaşteţi, într-o seară cînd mă plîngeam că nu mai poate o femeie cumsecade să se plimbe seara pe stradă şi să se simtă în siguranţă.

După ce mi-a făcut această mărturisire, Rita a deschis geanta, a scos din ea un revolver şi mi l-a înmînat, ţinîndu-l de ţeavă.

L-am luat şi l-am reconoscut imediat. Era un Keen de 8 mm, cu amortizor. Cu o asemenea armă fusese ucis bătrînul Mayer. I-am scos încărcătorul – am constatat că 123

lipsea un cartuş – şi am mirosit ţeava. Dacă simţul meu olfactiv nu mă înşela — date fiind în plus aima şi calibru] ei –, puteam afirma cu toată fermitatea că ea adusese moartea bătrînului evreu Nathan Mayer.

- Rita, caută să-ţi aminteşti bine de unde ai revolverul.
- V-am mai spus, mi l-a dat Ed Mingy, acum aproape două luni.
- De atunci şi, să zicem, pînă în seara aceasta l-ai avut mereu la tine?
- Nu, domnule Tempest, de ce să vă ascund? Nu l-am avut asupra mea timp de trei zile, pînă pe 3 aprilie, pe la şase dimineaţa. Atunci a venit Ed Mingy pe la mine şi mi l-a înapoiat.
- Cum a motivat cererea de a-i împrumuta arma?
- Mi-a spus că are un duşman de care se teme şi că dacă l-ar vedea, ar ieşi ceva vărsare de sînge.
- Ce a spus cînd ţi-a înapoiat revolverul?
- A zis că nu-i mai trebuie, că individul de care se temea a părăsit statul pentru totdeauna. Nu mi-a spus dacă s-au întîlnit ori ba.

I-am mulţumit pentru informaţiile pe care mi le-a dat, aş zice cu spontaneitate, am reţinut arma şi i-am dat Ritei revolverul meu. Nu o puteam lăsa dezarmată în faţa

ofensivei masculilor, cum li se întîmplă de multe ori femeilor, mai ales celor cu meseria ei. I-am spus că va fi nevoie de o declaraţie scrisă, pe care să o dea în faţa mieluşeilor de la poliţie sau FBI, peste vreo două zile. A fost de acord.

Se înţelege că ne-am luat rămas bun ca doi prieteni şi ne-am dus fiecare pe drumul lui. Ea, ca să măsoare trotuarul în lung şi în lat, iar eu, să mă bag în aşternut, în propriu-mi aşternut.

Nu vă mai spun cîtă caznă am avut cu Bang să-l ţin pe drum drept. Nu ştiu din care motiv trăgea de lesă cînd în dreapta, cînd în stînga, cînd mă stopa, cînd relua mersul în zig-zag din proprie iniţiativă, de parcă ar fi băut el, nu eu. Trebuie să recunosc că amîndoi am ajuns 124 teferi pînă la maşină, datorită eforturilor mele, se înţe-
lege, de a-l menţine pe linie dreaptă. Lucru de mirare însă, la ora aceea – nu ştiu care, că nu vedeam nici o clepsidră pe aproape – nu-mi venea să cred că-mi parcasem maşina atît de departe.

în fine, iată-ne ajunşi acasă, după un adevărat slalom printre semafoare, semnalizări luminoase, claxoane şi alte chestii de acestea menite să zăpăcească un om normal, care – surmenat – se întoarce la liniştea propriului său domiciliu.

Să dăm cezarului ce este al cezarului, mi-am spus după ce am lăsat uşa de la baie deschisă. Apoi m-am dezbrăcat, mi-am luat pijamaua şi m-am predat lui Morfeu, care mi-a pus cătuşele pînă dimineaţa.

Cum-necum, am fost amîndoi la birou la orele 11:45, record pe care m-am gi-ăbit să-l consemnez pe sugativa care se află pe masa mea de lucru. Relaxat fiind, cu Bang culcat la picioarele mele, mi-am scuturat uşor sertarele, astfel încît să nu stîi'nesc prea mult praful de pe ele. Rezultatul a fost acela că am sărit ca ars şi am început să mă scotocesc.

Se înţelege că nu am dat de ceea ce căutam, altfel nu aş fi continuat scotocitul. Am luat bucată cu bucată fiecare din piesele de vestimentaţie care, în final, re- constituiau un tot în lipsa căruia Adam a trebuit să se mulţumească, în cele din urmă, cu o umilă şi banală frunză de viţă.

Nu e un secret pentru nimeni, nici pentru mine, mai ales, că ceea ce căutam era un anumit carneţel de însemnări, singurul lucru pe care-l luasem din apartamentul lui Edwin Preston. A mai trecut o jumătate bună de oră pînă mi-am amintit că în noaptea cînd a fost ucis proprietarul clubului de noapte eram îmbrăcat în costum de seară.

Eram gata să dau un telefon la mine acasă, să văd dacă nu sînt la domiciliu, cînd mi-am adus aminte că plecasem spre birou. Avînd această binevenită revelaţie, am încuiat biroul, lăsîndu-l pe Bang paznic în interior, am sărit în maşină – aşa cum eram în acele momente, 125

numai în cămaşă (pălăria şi sacoul le lăsasem atirnîmj neglijent în cuier) – şi am demarat spre locuinţa mea.

Nu ştiu cît timp fac în mod obişnuit (v-am mărturisit această lacună a mea de a nu consemna orar eveni. mentele), dar după ceva minute am ajuns teafăr l_a punctul terminus al rătăcirii mele prin oraş. Am sărit din maşină, am intrat în apartament, constatînd că nu era încuiat. A fost norocul meu, deoarece cheile le lă. sasem la birou. în cinci minute, am priceput că prin camere a suflat un vînt cît se poate de nervos. Toate erau cu susul în jos, restul cu josul în sus. Abia m-am aşezat pe un scaun, singurul rămas ca prin minune în picioare, şi mi-am dat seama de cauza acestei

dezordini planificate. Şi cel care mă devansase căutase ceea ce nu găsisem eu, cel puţin deocamdată.

Disperat, am sărit de parcă aş fi stat pe jăratec şi... fuga la birou. Desigur, cu automobilul care, în linişte, mă aştepta afară, cu motorul torcînd calm. Uitasem să tai contactul şi bine făcusem, deoarece eram aşa de nervos, încît nu ştiu dacă aş fi nimerit locaşul cheii în contact.

De ce mă grăbeam să mă întorc de unde plecasem? Simplu de tot! îmi amintisem că atunci cînd am plecat la birou, scosesem carneţelul din unul dintre buzunarele costumului de seară şi îl pusesem în portmoneul pe care-l aveam în buzunarul de la piept al sacoului pe care îl purtam de obicei.

Sosit la birou, pe deplin liniştit acum că secretara tot nu venise, am scos portofelul din buzunarul amintit, am extras din el carneţelul şi m-am aşezat la masa de lucru. Am deschis compartimentul în care se găsea o anumită provizie atît de plăcută mie, m-am autoservit cu cîteva înghiţituri din lichidul dătător de energie, recomandat în special hipertensivilor, mi-am aprins o ţigaretă şi m-am apucat de lucru.

Mai pe înţelesul tuturor, am deschis carnetul şi, începînd cu prima pagină, m-am uitat ca mîţa în calendar la diferitele note scurte ori numere de telefon, care **126** nu-mi spuneau aproape nimic. După aproape o jumătate
de oră de răsfoire zadarnică, am avut bucuria să dau peste un număr de telefon urmat de un nume. în continuare – după nume, se înţelege – era trecut cu o scriere apăsată, cu litere de tipar, cuvîntul PERICULOS. Dedesubt, tot cu litere de tipar, se afla scris PERICOL DE MOARTE.

Cunoşteam atît numărul de telefon, cît şi numele. Regret că încă nu vi-l poţ divulga, cu toată legitima dumneavoastră nerăbdare. îmi cer scuze, dar este în interesul cercetărilor să nu vi-l fac cunoscut. Vă promit însă că nu peste mult timp îl veţi cunoaşte şi dumneavoastră, deşi poate pentru cei mai mulţi nu va fi nici o surpriză. Mai surprins am fost eu, deoarece această însemnare mă avertiza în mod direct că eram gata-gata să o iau razna.

Aflînd numărul de telefon, numele abonatului, cît şi semnificaţia adnotărilor lui Edwin Preston, am simţit nevoia să mă remontez cumva, apelînd la una din sticlele pe care le aveam în barul meu aflat întotdeauna la îndemînă. Apoi, cu mintea limpezită, am început să gîndesc. Şi tot gîndind eu aşa adînc, cu ochii închişi, deconectat, am fost trezit din productiva-mi meditaţie de o tuse atît de discretă, încît brusc m-am dezmeticit.

Bang, care se aşezase cu botul lipit de scaunul meu, mîrîia dezarmant.

Am ridicat capul şi am zărit intrusul. Nu am tresărit, căci am o putere de stăpînire cum rar se întîlneşte chiar şi la eroii pozitivi din serialele TV. Am privit atent, cu ochii mari, pe cine credeţi? Nu, nu aţi ghicit şi cred că este mai bine să vă spun, pentru a evita un eventual salt al tensiunii arteriale ce ar putea deveni periculos pentru sănătatea dumneavoastră.

în faţa mea stătea ţeapăn, cu picioarele larg desfăcute, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unui vas clătinat de valuri, cunoştinţa mea de aseară, Orson Stowe, cavalerul Ednei. Avea ochii strălucitori, o roşeaţă anormală în pomeţi şi broboane fine de sudoare la tîmple. Se cunoştea că îşi luase de foarte curînd tainul de droguri.

Mă ridicai în picioare, iar Bang mă imită imediat. Curios, dar nici nu-l latră, nici măcar nu-l mîrîi. Nici eu. 127

Cîinele sta în aşteptare, indecis. Stowe era şi el tot în aşteptare, dar decis, cu mîna dreaptă sub haină, desigur nu ca să caute un pachet de gumă de mestecat.

- Bună ziua, Stowe, deschisei eu ostilităţile cu această urare de întîmpinare, pe un ton ce vroia să pară normal.

- Pentru cineva nu va fi bună defel, răspunse el tăios, dînd dovadă că nu este animat de gînduri paşnice. Cred că avem ceva de discutat, continuă interlocutorul meu nedorit.

Eram cu ochii numai la mîna lui. Fusesem luat prin surprindere. Nu puteam face nici o mişcare, el avea toate avantajele de partea lui. Pînă să duc mîna la ham, pînă să scot revolverul, pînă să trag, avea tot timpul să mă ciuruiască, iar apoi să citească rubrica deceselor din ziarul local.

- Afacerile nu se tratează stînd în picioare, aşa încît
te rog să iei loc.

Dar Stowe părea că are alte intenţii, pe care eu, cel puţin deocamdată, nu puteam să le contracarez.

-Ascultă, Tempest, ai primit un avertisment aseară, îmi pare rău că nu te-am omorît. Ai avut un noroc orb. Eşti primul care-mi scapă după primul foc. Ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala. Te-ai amestecat în treburi care nu te privesc. Ne încurci socotelile. Ţi s-a hotărît moartea, iar eu va trebui să duc la îndeplinire sentinţa. Fă-ţi rugăciunea din urmă! Număr pînă la zece!

Tocmai cînd timpul pe care – după părerea lui – îl mai aveam de trăit începuse să se scurgă cu rapiditate, mi s-a ivit şansa cea mare. Stowe scoase revolverul cu iuţeala fulgerului; abia am avut timp să mă feresc, cînd detună prima împuşcătură. Din prag trăsese mîndreţea mea de secretară. Cînd sosise oare la birou, aşa, pe nesimţite? Glonţul îmi arse tîmpla stingă, în vreme ce

fata se năruia leşinată.

Mai rapid decît v-aţi putea imagina, răsună şi cea de-a doua împuşcătură. Era rîndul lui Stowe să-şi manifeste prezenţa, dar şi de această dată norocul a fost de partea mea. Bang se repezise la adversarul meu, îl 1Z8 prinsese de picior şi nu-i mai dădea drumul. Cînd tocmai

săream peste birou, vrînd să plachez agresorul ca la rUgby, am auzit o noua împuşcătură, dublată aproape imediat de un schelalait. Stowe, înnebunit de durere mă lăsase de sub observaţie şi trăsese în cîine.

Atentatorul şi cîinele se zvîrcoleau însîngerati pe podea. Nu puteam să trag pentru a nu lovi cîinele, care fără îndoială, fusese atins de glonţul tras de Stowe. Pe de altă parte, nu vioiam să-l împuşc nici pe agresor; el îmi trebuia viu.

M-am apropiat pe nesimţite de Stowe şi, cînd mi-a venit bine, l-am pocnit cu patul revolverului drept în creştet.

Individul nu mai mişca, aflîndu-se undeva în lumea viselor. Secretara mea nu mă îngrijora prea tare, deoarece în curînd avea să-şi revină. Cel mai şifonat părea credinciosul meu cîine, care – nemişcat, cu ochii închişi – răsufla sacadat, la fiecare expiraţie năvălindu-i din gură valuri de sînge. Eram ferm convins că fusese rănit cît se poate de grav.

I-am pus nemerniculuí cătuşe la mîini şi la picioare, după care i-am lăsat două rînduri secretarei, comuni- cîndu-i să mă aştepte şi, ca să nu se plictisească, să-l

păzească pe Stowe ca să nu facă vreo năzdi'ăvănie. îl credeam pe individ în stare de orice, chiar şi să-i facă o declaraţie de dragoste.

Am înfăşurat într-un ştergar pieptul lui Bang, am luat cîinele în braţe şi am pornit cu toată viteza în direcţia clinicii unde lucra medicul veterinar Power, pe cai'e-î cunoşteam de mai multă vreme. După ce l-a consultat, amicul meu a dat dispoziţie să fie pregătită imediat sala de operaţie.

- Ce părere ai, doctore? l-am întrebat cu lacrimi în ochi. Fă tot ce este omeneşte posibil şi vindecă-1. Acest cîine mi-a salvat viaţa.

Nu am putut să mai continui, ceva îmi strîngea dureros gîtlejul şi lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Nu le ştergeam. Era una din puţinele ocazii cînd nu regretam că sînt atît de sensibil la durerea altuia, că smt atît de sentimental.

Doctorul Power m-a consolat şi m-a calmat. Extraordinar cum ştiu doctorii sâ amestece în asemenea situaţii vorbele dulci de compasiune, cu cele dure, dar care, pînă la urmă, te liniştesc şi îţi insuflă curaj.

- Domnule Tempest, dumneata nu mai ai ce face aici. De acum încolo este treaba noastră. Vom face tot ce ne stă în putere pentru a salva viaţa prietenului dumneavoastră. Desigur, vă voi ţine la curent cu starea sănătăţii sale.

I-am mulţumit – ştiam că Bang va fi bine îngrijit – şi am plecat oarecum liniştit la locul dramei. Odată ajuns, am intrat ca o vijelie în birou şi am rămas trăznit în prag.

Onorabilul domn Orson Stowe, tot cu cătuşele puse, împodobit la gît cu un fel de colan confecţionat din şnurul împletit în două sau în trei al draperiei, sta în vîrful picioarelor ca o balerină, spînzurat de galeria ce susţinea draperia. Capătul şnurului era înfăşurat pe mîna stingă a secretarei, care se afla la masa mea de lucru şi scria ceva. Era atît de concentrată, încît nici nu mi-a sesizat prezenţa. Din cînd în cînd, mecanic, trăgea de şnur atît cît Stowe să scoată limba de un cot, apoi îl slăbea, după care relua operaţia ce părea că o atrage destul de mult. ' a •

O priveam admirativ. Intr-adevăr, drăguţă fată... în ceea ce priveşte capitolul inventivitate, astăzi se depăşise pe sine însăşi, găsind cel mai eficace mijloc de a-l linişti pe nepoftitul oaspete. Tot ea găsise cea mai potrivită metodă de a se descotorosi de un patron care o neglija din toate punctele de vedere: să-l salveze dintr-o situaţie limită, trăgînd în el, în loc să-l ţintească pe năbădăiosul intrus.

Oricum, chiar dacă întîrziase la serviciu şi trăsese aiurea, îmi salvase viaţa, din care motiv îi eram profund recunoscător.

Aceste gînduri îmi treceau prin minte cînd fata înălţă privii'ea. Se ridică brusc în picioare şi dădu drumul şnurului, ceea ce avu drept rezultat năruirea pe 130 parchet a prizonierului nostru. Trebui să caute mult
capătul inferior al fustei strimte, care – atîta timp rit stătuse pe scaun – se ridicase fără să-şi dea seama pînă la un nivel alarmant. În sfîrşit, îl găsi cam pe lîngâ centură şi reuşi să-l coboare suficient de mult. Dar indiferent de situaţie, tot aveai ce admira.

- Ce te uiţi aşa? Doar nu ai vrea să umblu goală[1]

Glasul ei era puţin răguşit, dar ferm. Era glasul unei femei puse pe ceartă. Nu mă miram că mă tutuia.

- Mă uit că am la ce. Un astfel de spectacol de zile mari nu ai dat încă. Nu te jena dacă vrei să umbli goală. Nu am nimic împotrivă. Sînt sigur că numărul clienţilor noştri va creşte, aspect ce nu trebuie neglijat.

- M-am săturat de biroul acesta infect şi de clientela lui. M-am săturat şi de patron, dacă vrei să ştii. Pe masă ai demisia mea. De-mi-şi-a!

Se opri ca pentru a urmări reacţia mea la această veste pe care o considera neaşteptată pentru mine.

Tăceam, deşi simţeam cum mă năpădea bucuria. Nu lăsam să se citească nimic pe chipul meu. Era răzbunarea mea pentru tot ceea ce îmi făcuse luni şi luni de zile.

- Vrei să cunoşti motivele?

Nu am răspuns, bucuria îmi luase graiul.

- Cînd am acceptat acest post – continuă ea –, m-am aşteptat să dau peste un patron adevărat, care să-mi facă morală, observaţii, să-mi dea ocazia de a vedea în el un bărbat ce merită ca o femeie ca mine să îi dea atenţie. Dinadins am întîrziat, dinadins am făcut greşeli elementare în lucrări, dinadins nu am şters praful. În fine, dinadins ţi-am căzut odată în braţe. îţi aminteşti momentul cînd te-a vizitat şeful poliţiei, iar eu m-am prefăcut leşinată. Mă tem că te-am şi sărutat, în starea în care mă aflam. Ca să spun drept, eram gata să-mi pierd capul. Un patron adevărat mai aduce, sub un pretext oarecare, o floare, dacă nu un buchet, un cadou, de obicei mai scump... Şi cînd te gîndeşti că ţi-am pus pozele din ziare în album! în acelaşi timp, te rog să mă crezi, am sperat că voi lucra la o firmă serioasă, liniştită. Cînd 131

colo, aici se obişnuieşte să se tragă cu pistoalele, boală de care m-am molipsit şi eu.

Se opri, cu intenţia de a-şi recîştiga respiraţia. Profi. tind de acest lucru, m-am apropiat de ea, după care am sărutat-o.

Mi-am desprins gura de pe buzele frumoasei mele interlocutoare, i-am desfăcut cu blîndeţe mîinile, mi-am oglindit privirea în ochii ei şi am îndepărtat-o de mine, după care l-am privit pe oaspetele nostru drag. Nici acum nu-şi venise în fire.

- Te-am sărutat în ideea de a-ţi mulţumi. Mai întîi, că nu m-ai împuşcat, apoi pentru că poate mi-ai salvat viaţa. Trăgînd un foc de revolver, atentatorul şi-a pierdut atenţia, ceea ce i-a prilejuit lui Bang posibilitatea de a interveni. Totodată – să nu regreţi – îţi mulţumesc pentru faptul că mă părăseşti, sper că pentru totdeauna. Salariul pentru timpul cît ai lucrat îl ridici de la avocatul meu. Şi încă ceva: îţi cer scuze că te-am dezamăgit ca patron şi, poate, ca bărbat; dar dacă procedam altfel, ar fi fost împotriva principiilor mele, dacă ai auzit de aşa ceva. Aşadar, adio!

Nu ştiu cum a reuşit să se stăpînească. Mi-a fost teamă să nu facă un infarct. M-a privit cu un dispreţ suveran, a trecut pe alături ca pe lîngă un lepros şi, ieşind pe uşă, a rostit delicat din vîrful buzelor, cu un glas suav cum nu i-l cunoşteam:

- Ai ratat şi ultima ocazie, pederastule!

Copleşit de atîta drăgălăşenie, m-am îndreptat către masa de lucru ca să mă asigur că demisia era acolo. Am citit-o cu foai'te mare atenţie, depunînd ceva eforturi să-i înţeleg conţinutul.

În rezumat, eram un monstru, nu un patron, nu aveam maniere, eram anormal, etc., etc., şi, culmea, din punct de vedere profesional, eram total necorespunzător.

Am apelat, cuprins de deznădejde din pricina loviturii pe care o primisem prin plecarea secretarei, la sticluţa cu „otravă" şi am supt cu nesaţ atît cît mi-au îngăduit posibilităţile mele fizice. Abia după aceea m-am 132 aşezat pe scaun, am tras telefonul mai aproape, am

ridicat receptorul şi, după ce a venit tonul, am format numărul de la FBI al prietenului

meu, mister Vance

Ca întotdeauna, nu s-a lăsat aşteptat, eu relatîndu-i cu sufletul la gură întreaga poveste. A fost foarte interesat şi m-a înştiinţat că în scurt timp va veni o maşină care urma să-l ridice pe nepoftitul oaspete.

M-am îndreptat către uşă, acolo unde zăcea revolverul cu care trăsese propria mea secretară. L-am recunoscut imediat: era o vechitură de care se servise la timpul său un aboliţionist. îl cumpărasem demult, îmi plăcuse cum arăta, astfel încît îl păstrasem ca pe o antichitate. Şi, iată, ca prin minune, la momentul potrivit a apărut în mîinile celei la care nu mă gîndisem niciodată. Am avut, ce-i drept, puţin noroc, fapt de care eram cît se poate de conştient.

între timp, domnul Orson Stowe se deşteptase – la propriu, căci la figurat nu-mi puneam mari speranţe –, privindu-mă întrebător. Părea nervos. în situaţia lui, şi eu aş fi fost. I-am cules abia acum pistolul de pe jos, prinzîndu-l în batistă. Nu vroiam să şterg amprentele pe care le lăsase. Ar fi putut să nege că l-a avut vreodată şi că ar fi încercat să mă pună în situaţia de a ghici cu o fracţiune de secundă mai devreme de a trage destinaţia pe care mi-a hotărît-o – iadul sau raiul –, cu toate că nu de el depindea staţia terminus.

Soneria de la intrare mă avertiză că anumiţi inşi interesaţi – desigur, de la FBI – doreau să mă viziteze şi să ridice coletul. Constatînd că secretara mă părăsise, am apăsat pe buton şi uşa s-a deschis, permiţînd astfel accesul aşteptaţilor oameni ai legii.

Abia acum mi-a căzut fisa. Cum de a intrat în birou domnul Orson Stowe, dacă propria-mi secretai'ă nu se afla prin partea locului ca să-i deschidă, eu găsindu-mă, după cum vă aduceţi aminte, într-o stare de inexplicabilă melancolie. Mi-am răspuns tot eu (altă persoană nu se afla prin preajmă): poate lăsasem uşa deschisă, că doar nu era prima dată cînd îi invitam astfel pe infractorii ocazionali să invadeze modestul meu birou. 133

Mai exista, tot atît de sigur, şi varianta ca respec. tabilul domn Stowe să fi forţat uşa de la intrare. Era posibil, întrucît numai eu aş fi putut să-i facilitez accesul, decuplînd fără să-mi dau seama alarma, atunci cînd revenisem atît de grăbit de acasă.

Un ciocănit insistent la uşa biroului m-a anunţat că cei aşteptaţi ard de nerăbdare să mă vadă. La invitaţia mea, intrară în încăpere doi indivizi pe care, dacă i-aifi văzut pe înserat, te-ai fi grăbit să treci în fugă pe trotuarul celălalt.

- Acesta este, îl puteţi lua, le spusei după îndeplinirea formalităţilor de rigoare.

Nici ei şi nici prizonierul lor nu scoaseră vreun cuvînt şi, pînă să-mi dau seama, plecaseră. Am simţit cum mă cuprinde o stare ciudată, un amestec de tristeţe, părere de rău, nostalgie, dor de ceva nedefinit, de ceva ce-mi lipsea ca să umple golul din suflet.

Mă aflam singur într-o încăpere prea mare pentru nevoile mele, sărăcăcios mobilată, lipsit fiind de prezenţa unei persoane apropiate, a cărei vedere să-mi facă plăcere. M-a fulgerat gîndul să dau un anunţ la vreun ziar, pentru a angaja o secretară, dar mi-a fost teamă că s-ar putea să am şansa să se prezinte tocmai aceea care abia plecase, aşa că, pentru moment, am renunţat.

Zbîrnîitul telefonului m-a făcut să tresar’. Am ridicat receptorul şi medicul veterinar Power m-a anunţat cu menajamente şi plin de compasiune că, spre sincerul său regret, nu a mai putut face nimic pentru sărmanul Bang.

Fără nici o vorbă, am lăsat receptorul în furcă.

M-am gîndit nostalgic, cu durere şi cu multă milă, la bietul meu prieten de suflet. Sărmanul Bang, îmi salvase viaţa, riscîndu-şi-o pe a lui fără să stea în cumpănă. Am dorit să scap de atîtea ori de el, dar soarta a vrut să nu ne despărţim pînă la ora care i-a fost fatală.

Am strîns pleoapele pînă la durere, ca să nu las lacrimile usturătoare să-mi curgă pe obraji. Am întins orbeşte mîinile, am deschis uşa ce adăpostea ispita mea cea de toate zilele şi am băut direct din sticlă, pînă cînd am înţeles că nu mai pot respira. Operaţia s-a dovedit

salutară, deoarece – pe moment – alt tratament nu cunoşteam.

în cele din urmă m-am consolat, astfel încît am părăsit gîndurile negre care mă copleşiseră; am adoptat o ţinută corespunzătoare şi m-am îndreptat către FBI unde doream să-l caut pe amicul meu, Vance. Ca întotdeauna, cel pe care intenţionam să-l întîlnesc m-a primit cu o studiată prietenie.

Mi-a explicat că individul ce se prezenta sub numele de Orson Stowe era în realitate AII Butcher, cunoscut de multă vreme ca unul care, pentru cîţiva amărîţi de dolari, ar fi fost în stare să-şi omoare propria-i mamă. Nu îl interesa identitatea victimelor. Principalul era să i se plătească. Se pare că, de la un timp, nu mai găsea angajamente, deoarece căzuse în patima drogurilor. Acum, cînd nu le mai avea, era în stare să omoare pe oricine, numai să-şi poată procura praful de prizat ori injecţia dătătoare de iluzii.

Cînd prietenul meu mi-a spus cine l-a racolat pe Orson Stowe, nu m-am mirat. Mă cam aşteptam la aşa ceva. Citisem doar cele menţionate în carneţelul lui Edwin Preston, patronul locantei cunoscute sub denumirea de *Night Club.*

- Mi-a mărturisit, continuă amicul meu, că pe Snag şi Ruskin el i-a ucis, din îndemnul aceleiaşi persoane care l-a trimis la tine să te lichideze. Acum, persoana în cauză este patronul lui, întrucît îi poate procura drogurile de cai’e are nevoie în permanenţă. Stowe, alias Butcher, a mai spus că trebuie să ne grăbim pentru a pune mîna pe acest personaj din umbră, altfel mîine dimineaţă va fi prea tîrziu, deoarece va părăsi ţara, sub un nume fals, cu un avion al unei companii străine. El, adică Stowe, urma să-l însoţească.

Ştiam ce am de făcut. I-am spus-o şi prietenului meu, care mi-a aprobat planul cu unele rezerve. Socotea că îmi asumam un mare risc.

înainte de a pleca, am dat cîteva telefoane: la aeroport, la *Safety Bank,* la biroul de voiaj *Round the World.* De la acesta din urmă, ca şi de la bancă, mi-au comu- 135

nicat că ar fi mai bine să-i vizitez personal, deoarece informaţiile solicitate de mine sînt confidenţiale. La insistenţele mele motivate prioritar de factorul timp, mi s-a răspuns politicos că nu este cazul să insist.

Am sărit în maşină, îndreptîndu-mă cu puţin peste viteza legală spre *Safety Bank,* unde directorul mă aştepta cu situaţia la zi. în viteză – pentru că nu aveam timp de pierdut –, m-a informat că persoana la care mă referem a ridicat cu o zi înainte suma de o sută de mii de dolari, rămînînd cu un cont activ de zece dolari mari şi lăţi.

Cînd să plec, sub impulsul unei inspiraţii de moment, l-am întrebat pe casier în ce mod a efectuat plata. Acesta mi-a răspuns, fără să pară mirat de întrebare, că sub forma a 20 de cecuri la purtător, a cîte 5 000 de dolari fiecare, plătibile la orice bancă din ţară sau din străinătate.

De la bancă m-am dus la biroul de voiaj *Round Ihe World.* Nu mai era mult pînă la închidere, clienţi nu mai erau, astfel încît nu a trebuit să pierd mult timp pînă să ajung la funcţionarul care mă interesa.

Deoarece prin partea locului nu se mai afla, după cum v-am informat, nici un doritor să-şi piardă vremea prin avioane şi autocare, amabilul funcţionar m-a anunţat că îmi stă la dispoziţie. în consecinţă, am pătruns fără sfială în sanctuarul unde oficia de unul singur, mi-a oferit o ţigaretă, servindu-se şi el, după care, numai zîmbet şi amabilitate, m-a întrebat despre motivul prezenţei mele în acel loc.

După ce m-a ascultat cu o nerăbdare pe care nici măcar nu ştia să o ascundă, mi-a cerut fotografia persoanei care mă interesa. Întrucît nu aveam la mine aşa-ceva, am descris cît m-am priceput de bine fizionomia persoanei căutate. M-am gîndit că în filme şi în romane, în asemenea cazuri, este arătată o colecţie întreagă de fotografii, dintre care cel întrebat nu avea decît să aleagă. Eu, după cîte ştiţi, nu eram tributarul 136 rutinei şi nici al birocraţiei.

Din descrierea mea, domnul cutare (i-am mele, de altfel fara importanţă în economia aspectelor^ care vi le relatez) a recunoscut-o pe una dintre clientei care l-au vizitat în ziua aceea. În ceea ce o priveşte nu am fost de acord cu numele pe care îl adoptase, dar nu am avut încotro: trebuia să mă înclin în fata evidentei Am mai întrebat dacă i s-a reţinut biletul de avion răspunzîndu-mi-se că i s-a reţinut prin comandă telefonică, persoana interesată urmînd să-l ridice de la una din casele de bilete de la aeroport.

în trei sferturi de oră, după ce am părăsit agenţia de voiaj, am sosit la aeroport. Ajuns la destinaţie, m-am grăbit mai întîi să dau două telefoane.

La ghişeul şase, unde mi se spusese că a fost solicitată reţinerea biletului de avion, m-a luat în primire o persoană de sex opus, atît de primăvăratică şi de apetisantă, încît dacă m-aş fi apropiat mai mult de ea, mi-ar fi fost teamă că am fi devenit un cuplu de gemeni siamezi. Vă mărturisesc sincer că nu mi-ar fi părut rău.

Mi-am dat seama jenat că, deşi mă uitam la ea ca viţelul la poarta nouă, respectiva mă privea la rîndul său cu un vădit interes.

- Spuneaţi, aşadar, mister..., sună glasul ei cristalin.

Nu spusesem de fapt nimic. Mi-am venit în fire cu iuţeala care nu-i caracterizează pe toţi detectivii particulari şi am înţeles că mi se adresa nu din interes personal. Pentru ea nu existau indivizi ca mine, ci totul era dictat de profesie.

- Mă numensc Nick Tempest, admiratorul dumneavoastră devotat, mult stimată domnişoară. Am venit...

- Sper că nu pentru a-mi face declaraţii de dragoste, aşa deodată, aţi bătut drumul pînă aici. Cred că vă pierdeţi timpul în mod gratuit; al meu este plătit, fireşte.

A dovedit calm, graţie şi mult farmec, fără a lăsa să treacă neobservat uşorul sarcasm din glasul ei.

- Stimată miss... miss... M-am oprit, constatînd puţin surprins că încă nu-şi spunea numele.

- Continuaţi, continuaţi, gînguri ea cu o voce uşor cîntată, de soprană de coloratură. Numele meu nu are importanţă.

— Stimată miss X, reluai după această încurajatoare întrerupere, aş dori să vă cer

informaţii despre o anu- mită persoană.

La întrebarea-i mută ce i se citea în priviri, am încercat să creionez cît m-am priceput mai bine chipul celei pe care intenţionam să o găsesc cu orice preţ, pronunţîndu-i în plus numele.

După ce am terminat, a fost rîndul meu să o privesc întrebător.

- Da! spuse fără să stea pe gînduri interlocutoarea mea. A trecut azi pe la noi, dar nu i-am eliberat biletul de călătorie pe numele pe care susţineţi că îl poartă. Am fost surprinsă de ţinuta sa îndrăzneaţă, de privirea provocatoare şi de croiala costumului.
- Dar atunci, pe ce nume a cerut să fie înscrisă?
- S-a înscris pe numele... Staţi să verific.
- Nu este nevoie... Rita, Rita Odball vă spune ceva? Asta, dacă aveţi memoria numelor.
- Desigur, numele este cam ciudat şi aş zice foarte rar. Pare mai mult o poreclă.
- Şi pentru ce direcţie i-aţi eliberat biletul de avion, i dacă nu vă cer prea mult.
- Sînteţi modest, domnule Tempest. Există unii care mi-au cerut mult mai mult. Au avut pretenţii care au □ depăşit sfera activităţii mele de birou. Dumneavoastră □ însă...
- Şi bineînţeles că i-aţi pus la punct! spusei eu, j gîndindu-mă la interese ceva mai apropiate de preocupările mele. |
- Vă mai îndoiţi? replică ea, fixîndu-mă cu nişte ochi □ mari, cum nu mai văzusem la nimeni pînă atunci (de- □ sigur, marfă de import). I

Pe buze îi juca un zîmbet enigmatic, ca al Giocondei [1] înainte de, a fi pictată de... de... Aşa lapsus n-am mai ■ i pomenit. Il ştiţi dumneavoastră, e unul mare, care a 138 făcut de toate: pictură, fresce, medicină, aviaţie, artileri
eşi cîte altele. Aşa era cîndva, pe vremea aceea. Lumea era plina de genn. Fiecare cătun, sat, oraş sau ţară avea din belşug, nu ca azi cînd femeile nasc numai politicieni sau escroci şi cîte un milionar pe ici-colo, dar nici un geniu despre care să vorbească lumea întreagă.

M-am gîndit că era timpul să plec pînă nu luam foc, mai ales că nu ştiam numărul de telefon al pompierilor involuntari şi nici unde se aflau stingătoarele ori dacă funcţionau.

M-am îndoit, într-adevăr, dar nu de spusele tinerei, ci dacă era cazul să-mi iau adio pentru totdeauna, cuni se plîngea cineva într-un cunoscut cîntec, care a fost în vogă pe vremea copilăriei bunicii. Ei, pe vremuri, se compuneau cu adevărat cîntece, se dansa şi se iubea. Urmau logodna şi căsătoria. De cancer nu se pomenea, iar SIDA nu fusese inventată încă. 0 gravă lipsă a celor care purtau răspunderea pentru sănătatea lumii. Asta era situaţia atunci.

Astăzi – ar fi păcat să cîrtim – ne bucurăm din plin de tot ce nu au avut parte străbunicii noştri. Avem cancer şi SIDA. Avem şomaj, falimente, dezastre naturale, lovituri de stat, războaie şi crize petroliere. Atunci ce altceva ne mai trebuie? De ce ne mai plîngem? Dar poate cineva să pună astăzi zăbală gurii lumii? îndată se constituie comitete, comisii ce propagă drepturile omului, la care se raliază imediat partidele ecolo- giste şi partidele celor fără de partid. Odată crizele depăşite – vot de neîncredere, alegeri libere cu urne trucate, şantaje, procese –, la putere vine partidul speranţelor pierdute şi roata se învîrteşte cît se învîrteşte, pînă se rostogoleşte într-o prăpastie, şi de aici revoluţia care nu va aduce libertate, egalitate, fraternitate (frumoase cuvinte, dar fără prea multe semnificaţii pentru omul de rînd). Parcă a adus vreodată revoluţia altceva decît morţi, dispăruţi, infirmi, subjugare, inegalitate socială,

iar în loc de fraternitate, cultul fratelui mai mare sau dictatul unui pumn de oameni? Ar mai fi multe de spus, dar mai bine să le spună alţii

- .Sâ fim serioşi, am încheiat cu glas tare gîndurll$_e$ mele, lăsînd-o, deşi nu am intenţionat, pe miss X cu frumoasa-i gură în formă de zero, ca să nu spun căscată de surprindere.

Am plecat pe fundalul acestei scene antologice,]$_a$ care am fost martor de înaltă clasă, autor al scenariului şi un actor dintre cei mai valoroşi, cel puţin aşa îmi imaginam.

Afară mi-au dispărut fumurile unei celebrităţi efe. mere, gîndindu-mă că nu era tocmai timpul potrivit să umblu cu capul în nori.

Instalat comod în propria-mi maşină, mi-am făcut planul de bătaie. Trebuia, în primul rînd, sâ fac două vizite. Nu a durat mult pînă cînd m-am hotărît. De altfel, timpul nu constituia atunci principalul meu aliat. Motivele erau suficiente pentru a mă determina să dau dovadă de un dinamism pe care, în condiţii normale, l-aş fi amînat pe altădată. Dar, din nefericire, condiţiile nu erau normale.

Ajuns la destinaţia propusă, m-am asigurat că imobilul era supravegheat cît se poate de discret. Un cîrd de copii tocmai făcea slalom printre picioarele unui malac, mîndru de hainele civile abordate probabil din înalţ ordin.

Intrucît întîmplător acel imobil mă interesa şi pe mine, am înşelat aşa cum ştiam numai eu vigilenţa paznicului de ocazie, sfîrşind prin a suna la uşa apartamentului cu numărul 65.

După o întîrziere puţin studiată, uşa s-a deschis şi, în prag, m-a întîmpinat numai zîmbet frumoasa Rita.

În prezent, era de ocupaţie fără; fostă secretară, ca să nu se plictisească în orele libere, măsura trotuarul în lung şi în lat, fără a pierde ocazia, contra unui tarif destul de piperat, să-şi închirieze farmecele cu care o dotase cu multă risipă natura.

- Domnul Tempest, ce surpriză plăcută! exclamă ea plină de bucurie. Poftiţi, vă rog, în casă şi scuzaţi deranjul. Abia m-am sculat, am avut o noapte foarte 140 agitată...

Cu poftitul în casă şi cu faptul că avusese o noapte agitată eram de acord, nu însă şi cu surpriza, deoarece îi telefonasem doar că voi veni şi îi cerusem să rămînă acasă. Acelaşi lucru îi spusesem şi celeilalte persoane, cu prilejul celui de-al doilea telefon pe care-l dădusem, Vă amintiţi doar că am dat două telefoane, nu?

Ocupa o încăpere cochetă, curată, care nu era încărcată cu mobilă sau cu o groază de nimicuri – aş spune, aranjată cu gust. Atît locuinţa, cît şi gazda nu lăsau cu nimic să se vadă că veniturile necesare întreţinerii amîndurora proveneau din practicarea unei meserii vechi de cînd e lumea.

în vreme ce Rita prepara cafeaua, m-am uitat la volumele care umpleau un corp de bibliotecă mic, cu geamuri. Am remarcat o biblie – o găseai pretutindeni, dar mai ales în camerele de hotel, în speranţa iertării păcatelor – şi o colecţie pe ultimul an a revistei *Medicina în familie.* Această publicaţie este foarte interesantă şi, în acelaşi timp, necesară. Te învaţă cîte ceva despre toate bolile din lume – nu cum să le eviţi, şi nici cu ce leacuri poţi scăpa de ele. De asemenea, noţiunile, textul şi stilul sînt la cel mai înalt nivel, dat fiind scopul propus, de popularizare a termenilor ştiinţifici cu specific medical. Fiecare articol cuprindea 90% citate în latină şi greacă, pentru a putea fi mai pe înţelesul tuturora. Mai erau cîteva reviste porno, pline de fotografii artistice ale unor activităţi despre care bărbaţii vorbesc în gura mare, iar femeile numai la ureche,

dai- tot vorbesc. Aveau un conţinut plin de moralitate, proslăvind unele dintre virtuţile cuprinse în cele zece porunci. Alături de reviste, se aflau cîteva zeci de romane pasionale, pe care, citindu-le, verşi torente de lacrimi de mila „ei” şi mai puţin, ori deloc de mila „lui". De asemenea, am constatat prezenţa cîtorva volume ale unor autori clasici, acestea nerăsfoite, spre satisfacţia autorilor, decedaţi din prea mult plictis în fotoliile academiilor de pretutindeni. . .

Apăru şi gazda, aducînd cafelele pe o tavă uriaşă, încăi'catăşi cu două sticle pline cu nişte lichide al căror 141

aspect era tentant pînă şi pentru un anahoret retras în pustiu imediat după naştere, pentru că nu putea suporta laptele.

Rita puse tava pe masă, îmi întinse o ceaşcă şi turnă în două păhărele din lichidul conţinut de una dintre sticle.

Am aruncat o privire la etichetă, dar nu m-am lămurit. Era o marcă de băutură pe care nu o cunoşteam. Se numea VOTKA, fabricată în Egipt, nu în Rusia. P$_e$ aceasta din urmă o băusem de cîteva ori şi o apreciasem ca pe cel mai eficace mijloc menit să te expedieze la cele veşnice. în cealaltă sticlă, judecind după etichetă – dar cine se mai ia azi după etichete –, zăcea de cîţiva ani cunoscutul *Horse Giiards.*

Mi-am spus că ar fi fost mai bine să începem a bea din aceasta din urmă, pînă nu ieşeau cavalerii la pensie. Dar în casa altuia, nu oaspetele hotărăşte în locul gazdei, ci – dacă nu mă înşel – invers.

Am privit-o pe Rita Odball cuprins de curiozitate, întrebîndu-mă aproape fără să vreau ce împrejurări potrivnice o determinară să aleagă meseria pe care o practica, eram sigur, cu mult succes. Cauza era poate această viaţă cîinoasă, dătătoare de speranţe deşarte, sau poate unele plăceri pe care nu oricine le poate oferi atunci cînd trebuie.

Nu intenţionam să ghicesc – nu acesta era rolul pe care-l jucam într-o piesă pe care nu eu am inventat-o. Nu făceam decît să încerc rezolvarea unui caz soldat, din nefericire, cu mai mulţi morţi. Eram un simplu pion angrenat într-un joc nedorit. Nu găsisem încă vinovatul sau, poate, vinovăţii, dar situaţiile în care mă aflasem pînă în momentul în care ajunsesem la uşa acestei femei m-au determinat să învăţ multe. în primul rînd, multiplele ipostaze în care se poate afla un om, chiar dacă doreşte sau nu, iar în al doilea, comportamentul diferit pe care-l adoptă în funcţie de situaţiile respective. Era poate vina mea că gîndeam prea mult sau, mai bine 142 spus, încercam să disec firul în prea multe părţi, dar – ce
să fac? acesta era rolul meu, că doar eram detectiv nu-i aşa? ’

Rita era îmbrăcată într-o rochie decentă de casă care o prindea de minune. De altfel, nimic din modul ei de a fi, cînd era în afara „orelor de program", nu amintea de ocupaţia ei „caritabilă[1]. Mai mult, ea nu aducea clienţi acasă. Pentru ce era obligată să facă existau hoteluri destule, atîta vreme cît domiciliul solicitanţilor nu putea fi violat.

Am gustat din vodcă aşa cum scrie la carte, adică dînd peste cap conţinutul paharului, am băut cafeaua pe îndelete, trăgînd cîte un fum de ţigaretă, cum cere protocolul în astfel de ocazii.

Nu am discutat decît fleacuri, ca de exemplu despre vreme, aceasta aflîndu-se în răcire uşoară, dacă te luai după buletinele institutului de specialitate, deşi pînă şi cîinii scoteau limba de un cot din cauza căldurii. Apoi, discuţia a vizat, în lipsă de alte

subiecte, prietenii comuni. Unii îmi mai trecuseră prin mînă, alţii urmau – prin forţa împrejurărilor şi a unei soarte implacabile – să-mi fie atît de aproape, pe cît permiteau cătuşele cu care îi prindeam de mîna stingă.

După cafea, am degustat coniacul a cărui marcă amintea de herghelia cavaleriei de gardă. Cînd şi cel de-al treilea păhărel de *Horse Guards* a parcurs calea normală, ochii ei au devenit mai strălucitori, cu sclipiri jucăuşe, ce mă îmbiau să trec ferm la ofensivă. Nu-mi dau seama cine ar fi putut rezista tentaţiei.

Ca să ne simţim mai bine, ne-am găsit adăpostul pe o sofa. Se uită de cîteva ori la mine, cîntărindu-mă, curioasă ca un medic din comisia de recrutare, şi se îmbujoră cînd îşi mută privirea la patul ospitalier. În- tîmplător, rochia de casă se desfăcuse din cordon, nu de alta, dar ca să am ce vedea în lipsa nudurilor de pe pereţi. Şi aveam ce admira, vă asigur.

Dîndu-mi seama că timpul trece şi pentru a evita o eventuală decepţie din partea frumoasei mele interlocutoare, am crezut că este normal să trec la lucruri mai prozaice. 143

- Rita, te asigur că preţuiesc ceea ce intenţionezi să-mi oferi. Apreciez atmosfera caldă, intimă chiar, pe care am găsit-o aici la tine, imediat ce ţi-am păşit pra. gul. Crede-mă, nu vreau să te jignesc refuzînd ceea ce aş vrea să sper că este o pură pornire afectivă din partea ta, dar a venit timpul să cunoşti motivul vizitei mele.

Am privit-o plin de înţelegere şi, în acelaşi timp, cu ! duioşie. Această femeie drăguţă, înaltă şi subţire, cu Q i privire încărcată totuşi de tristeţe avea atît de rar prj. . lejul să audă o vorbă bună, simţea atîta nevoie de a i se arăta şi alte simţăminte decît cele de o natură ceva mai [1] specială, de a trăi momente cînd să fie tratată ca orice ■ fiinţă omenească – şi Rita nu făcea excepţie –, încît i-am ' zărit ochii înotînd în lacrimi.

- Vă rog să mă scuzaţi, mister Tempest, dacă v-am înşelat cumva aşteptările, spuse ea cu glasul tremu- > rător. Vă rog să nu fiţi supărat şi să nu ţineţi seama de i clipa de rătăcire pe care am trăit-o, crezînd că veţi accep- ; ta singurul lucru pe care vi-l puteam oferi din toată [1] inima.

Se cunoştea din felul cum vorbea că biata Rita apucase şi zile mai bune, că frecventase o şcoală şi primise o ' anumită educaţie. Acum toate acestea erau pentru ea de I domeniul trecutului, iar viaţa o silea la cu totul altceva. ¡ - Nu, Rita, nu sînt supărat, te rog să mă crezi. Moţi- ; vul prezenţei mele alături de tine lasă în umbră în- □ tenţiile tale, pe care le apreciez la justa lor valoare. , Vreau să te întreb cîte ceva şi aştept ca răspunsurile tale să aducă unele clarificări.în cazul pe care îl cercetez. Te anunţ, totodată, că ai libertatea să-mi.răspunzi sau să mă refuzi, după cum vei crede de cuviinţă. Ei, ce zici?

- Intrebaţi-mă şi vă voi răspunde, spuse ea cu fer- j mitate. I
- Fii drăguţă şi-mi arată cartea de identitate.

Fără o vorbă, Rita ieşi pentru o clipă din cameră şi se întoarse cu poşeta ei mare, încăpătoare. Se aşează la loc, desfăcu poşeta şi-mi întinse documentul solicitat. I

Am studiat cu atenţie rubricile completate, iar apoi **144** am privit-o pe Rita, vrînd să-i confrunt fizionomia cu ■

imaginea din fotografie. La fiecare rubrică referitoare la identitate, o întrebam, după ce luam cunoştinţă de datele din document. Am trecut cu repeziciune peste acele rubrici pe care nu le consideram importante.

Totul a decurs normal, aşa că i-am înapoiat actul de identitate, pe care l-a pus

liniştită în geantă.

Odată terminată această corvoadă, Rita a umplut din nou paharele, am ciocnit unul în sănătatea celuilalt, avînd ocazia să mă conving ce surprize îţi oferă uneori scurgerea timpului. Cînd am dat paharul peste cap, am simţit cum ceva mă izbeşte în creştet, dar m-am liniştit pe dată, dîndu-mi seama că între timp cavalerii şi potcoviseră caii.

Cum am pus paharul pe tavă, mă fulgeră un gînd, desigur, urmarea firească a loviturii de copită.

- Rita, vrei să-mi mai dai o clipă actul tău de identitate?

Se uită la mine cu mirare, îl scoase din geantă şi mi-l • înmînă. II deschisei cu rapiditate şi am căutat data emiterii. Era eliberat la 4 aprilie.

Era să sar de pe scaun. Fără îndoială, documentul respectiv era al Ritei, dar cel vechi nu se mai afla în posesia ei. Aşadar, Rita îl pierduse şi îşi scosese altul.

- Cînd ţi-ai pierdut cartea de identitate?

- Acum trei, patru zile, mai precis pe 2 aprilie. Am declarat celor de drept şi, dată fiind situaţia mea, am primiţ-o pe aceasta.

- îţi aminteşti în ce împrejurări ţi-a dispărut?

- Dacă stau şi mă gîndesc bine, a fost în seara cînd Orson Stowe, nu cred că-l cunoaşteţi, a înnoptat pentru prima dată la mine. Cu respectivul am făcut o excepţie. Mi-a fost recomandat şi am fost sfătuită, în acelaşi timp, să mă port frumos cu el..., să-l adăpostesc pentru un timp. Am fost recompensată pentru deranj, spunîn- du-mi-se totodată să nu suflu o vorbă nimănui. Acum cînd, datorită prezenţei dumneavoastră la mine, înţeleg că dacă aş ascunde adevărul v-aş crea dificultăţi în derularea cercetărilor pe care le întreprindeţi, nu am de ce să mai păstrez tăcerea. [145]

- Cine ţi-a propus să-l adăposteşti?
- Ken Snag, răspunse ea fără să stea pe gînduri.
- Să recapitulăm, dacă vrei. Orson Stowe a rămas l peste noapte la tine. Nu întîmplător, deoarece ţi-a f_{Ost} recomandat de Ken Snag. Dispariţia subită, să spunem, pierderea legitimaţiei, a coincis cu prezenţa lui Stowe la tine în casă. Ce impresie ţi-a făcut?
- Ca bărbat era o raritate, ştiţi ce vreau să spun. Nu mi s-a mai întîmplat să întîlnesc mulţi ca el. Ca om însă, trebuie să vă mărturisesc, îmi era frică’de el. Părea că nu se teme nici de Dumnezeu şi nici de diavol, că nu are nimic sfînt pe lume. Se şi droga. Începînd cu data de 4 aprilie, s-a mutat de la mine. A venit Ken şi l-a luat; nu ştiu unde s-au dus. Vă rog să mă credeţi, nu vă ascund nimic.
- Bine, bine, Rita, te cred. Te înştiinţez însă că ceea ce mi-ai relatat va trebui să consemnezi oficial atunci cînd vei fi audiată.
- Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule Tempest, sînt de acord din toată inima.
- Dar în privinţa revolverului pe care mi l-ai arătat cînd a fost ratată încercarea de a mă ucide ai de adăugat ceva faţă de ceea ce mi-ai spus atunci?
- Despre revolver nu am nimic de adăugat, dar am să vă spun ceva nou. L-am întîlnit pe Orson ieri, mai bine zis, aseară. îmi făceam liniştită serviciul pe College Street, cînd am fost oprită din plimbare de o voce care venea din umbra platanilor. Ştiţi că strada este măi'gi- nită pe ambele laturi de platani mari şi deşi. Nu m-am temut. Am mai auzit asemenea voci de oameni grăbiţi să facă dragoste în mijlocul naturii, ca să zic aşa. Am crezut că şi atunci era vorba tot despre asta, aşa încît m-am apropiat.
- *Nu te speria Rita, sînt eu, Orson.*

- *De ce nu ieşi la lumină? De ce te fereşti?*

- *Nu vreau să fiu văzut, atîta tot. Este mai bine pentru tine să nu ştii nimic. Unde putem sta de vorbă şi după aceea ştii ce urmează. Plătesc bine, acum dispun de* **i46** *ceva gologani.*

Am mers la mine acasă, am mai stat de vorbă şi am făcut dragoste.

- Rita – am intervenit eu –, nu mă interesează calităţile atletice sau de altă natură ale lui Stowe. Pentru mine prezintă interes ceea ce aţi discutat.

- La concret, domnule Tempest, din una, din alta, Orson m-a întrebat iarăşi de dumneavoastră. Dacă vă cunosc bine, adică, înţelegeţi, din toate punctele de vedere, de cînd şi care sînt relaţiile actuale dintre noi, dacă veniţi pe la mine şi la ce interval de timp. Dacă ştiu în ce problemă sînteţi angrenat, dacă aţi lăsat să se înţeleagă pe cine anume urmăriţi şi alte asemenea lucruri, întrebări la care am răspuns negativ, vă rog să mă credeţi.

O credeam, deoarece spusele sale erau confirmate integral de ceea ce aflasem de la prietenul meu, Fred Device, barmanul de la *Black Book.*

- M-a mai întrebat, reluă Rita, dacă pot să păstrez o taină şi, la răspunsul meu afirmativ, mi-a spus că s-ar putea să-mi lase în păstrare o vioară, dar că nu este sigur de aşa ceva. Mi-a cerut, să-i spun dacă da, sau nu, ca să ştie cum să procedeze.

I-am răspuns că dacă este ceva necurat la mijloc, să nu mi-o aducă, fiindcă nu o voi primi, căci nu doresc să am încurcături de nici un fel cu poliţia. El m-a liniştit, spunîndu-mi că nu era nimic necurat la mijloc şi a schimbat vorba.

în zori, a plecat. Oricum, cînd m-am trezit, pe la orele nouă, era plecat. Unde, nu am habar. Nu m-a trezit, nu mi-a lăsat nici o sumă de bani şi nici numărul de telefon la care să-l găsesc.

- Rita, nu ai avut noroc cu el. Bine că nu te-ai încurcat sentimental cu un asemenea individ. Nu ai pierdut nimic. Cînd l-ai întîlnit, era urmărit pentru cîteva omoruri. în momentul de faţă, este arestat. Acum stă şi aşteaptă finalizarea anchetei şi, ca un aspect inevita , rostirea sentinţei, care s-ar putea să constea în pedeapsa
cu moartea.

147

Acesta este omul nostru şi fii bucuroasă că, pentru tine, lucrurile s-au terminat cu bine. În momentul în care ar fi considerat că ştii prea multe, te-ar fi lichid fără să stea pe gînduri. Este ucigaş de meserie, un individ care trăieşte din banii pe care îi primeşte de l_a cei care îl angajează să ucidă.

Rita devenise palidă, iar eu vedeam cum îi tremura mîna pe sticla din care turna în păhărele lichidul îmbie- tor. îmi era milă de ea, cînd îi vedeam ochii înlăcrimaţi, îi trecui dosul palmei peste obraji cînd, pe neaşteptate, îmi prinse mîna şi o duse la buze. Nimeni nu mai făcuse un asemenea gest faţă de mine. O asemenea manifestare a fost atît de neaşteptată, de neobişnuită şi de patetică, iar eu atît de surprins, încît nu am ştiut pe moment ce să fac.

Mi-am stăpînit nodul care mi se pusese în gît, m-am ridicat şi am sărutat-o pe frunte.

- îţi mulţumesc, Rita, pentru toate, dar mai ales pentru sinceritate, pentru sufletul tău bun, am spus şi am ieşit, lăsînd-o cu fruntea rezemată de masă, plîngînd în hohote.

Afară, am spus muntelui pe post de poliţist, care ţinea casa sub observaţie, să

continue supravegherea şi la cel mai neînsemnat indiciu că ceva nu este în regulă, să-şi alerteze şefii.

M-am urcat în maşină şi am pornit spre cea de a doua locuinţă unde îmi anunţasem vizita şi unde ar fi trebuit să fiu aşteptat. Pe drum, am oprit în dreptul unei cabine telefonice, am coborît şi am dat un telefon prietenului meu de la FBI, întrebîndu-l dacă obţinuse date inedite în problema care ne interesa.

M-a chestionat asupra stadiului în care mă găseam; i-am răspuns că am ajuns aproape de staţia terminus şi că – fireşte – am emoţii. Mi-a urat mult succes şi mi-a spus că dacă finalizez cu bine acţiunea, să îi dau un telefon, că el nu va pleca de la birou pînă nu va avea veşti de la mine.

După ce am părăsit cabina telefonică, am mers cît **148** am mers şi am oprit după aproape 20 de minute.

Iată-mâ ajuns aproape de capătul rătăcirilor mele, mi-am spus, cînd am oprit maşina. Nu, nu atunci, sînt sigur, ci cînd am coborît şi am văzut la 50 de metri mai departe, pe trotuarul pe peste drum, stînd la vedere, un agent FBI, ca orice om cinstit, în faţa unei vitrine cochete, plin cu nimicuri femeieşti, atît de mici şi delicate, încît patronul magazinului pusese la îndemîna clientelei un număr suficient de lupe şi de microscoape.

Fala FBI era un copoi, ca mai toţi copoii, fie ei de la amintita instituţie, fie din altă parte. Puteai să treci pe lîngă el fără să-l observi – acesta era şi scopul pentru care fusese plantat acolo. Era înalt cît muntele Everest, îşi cerceta pistolul la fiecare două minute, ocupa vitrina cu spatele şi se uita fix spre intrarea unei case cu două etaje. Tot la trei minute, un alt tip cu aceeaşi talie se apropia de el sub pretextul că-i solicită un foc pentru a-şi aprinde ţigara, deşi era vădit că primul nu fuma. îşi mai depănau cîteva amintiri din copilărie, neuitînd să facă semn cu capul spre casa cu două etaje, apoi tipul cu numărul doi pleca, după ce saluta milităreşte, deşi ambii erau îmbrăcaţi în haine civile. Disciplina înainte de toate. Fără doar şi poate, Everestul cu numărul unu îi era superior în grad celui cu numărul doi – că în privinţa funcţiei, fără îndoială, erau egali, deoarece amîndoi tăiau frunze la cîini.

Liniştit în privinţa eficienţei celor care ocupau temporar postul de observaţie, am depăşit trotuarul şi, odată cu el, primul agent, care – recunoscîndu-mă – mi-a raportat în şoaptă că totul este în regulă şi că pasărea cloceşte în cuibul ei.

Pricepînd despre ce este vorba – doar nu eram atît de fraier –, m-am îndreptat spre locuinţa unde eram aşteptat.

Nu era nevoie să pierd timpul cu orientarea. Primisem toate amănuntele chiar de la gazdă, atunci cînd îi solicitasem să ne întîlnim.

Am sunat la uşă; persoana care m-a întîmpinat nu era alta decît prietena noastră comună, Edna Page, vechea dragoste, acum expirată, a lui Ken Snag, noua 149

amică a lui Orson Stowe. Un nor ii întunecă ochii, hj zîmbetul îi îngheţă o clipă. Se vedea de pe planeta Marte că altcineva era cel aşteptat, iar eu ştiam cine. Imediat însă zîmbetul îi înflori pe buze şi ochii îi rîseră de plăcere.

- Domnule Tempest, fiţi binevenit! Poftiţi, intraţi! Vă aştept de un veac. Am crezut că nu mai veniţi. Etani chiar îngrijorată. Vă rog să mă scuzaţi, mai spuse ea şi dispăru, după ce mă văzu intrat în camera de zi. ■

Apăru după cinci minute, pusă la punct. Purta acum o rochie de casă, care abia depăşea în lungime lărgimea, stabilită cu multă zgîrcenie de producătorii de articole de

îmbrăcăminte, în strînsă legătură cu mafia ce se ocupa cu designul.

Cum-necum, Edna etala în interior ceea ce în exterior risipea cu nestăvilită largheţe. Era incomparabilă şi inconfundabilă. Era unică, astfel îneît te prindea mirarea că nu ajunsese încă subiectul şi obiectul revistei *Girlie,* în care să-şi etaleze – fireşte, fotografic – detaliile cele mai ascunse ale anatomiei. Chestie de noroc, oportunitate, pretenţii, pregătire sau condiţii favorabile; mai cui'înd soarta, aţi fi înclinaţi să spuneţi, stimaţi domni. De regulă, în această problemă, doamnele se abţin.

Nu era nimic din toate astfel de considerente. Edna nu era o femeie proastă şi ştia de ce nu iese la suprafaţă. O ştiam şi eu, şi Vance, este drept că nu de prea mult timp.

Mă uitam la ea şi vedeam cum aprecia, şi îi făcea plăcere, privirea mea imparţială, care căuta să-i compare liniile corpului cu standardele internaţionale cele mai pretenţioase şi exclusiviste în domeniu.

Judecînd-o la adevărata sa valoare, mi-am dat seama că Ken Snag fusese un dotat, iar Orson Stowe un superdotat, tocmai cel menit să îi astîmpere foamea de senzaţii şi de împliniri erotice.

Dacă mai lua şi droguri – din cîte ştiam, o astfel de practică nu îi era străină –, talentele sale deveneau mult mai apreciate, mai ales pentru cei cu gusturi considerate 150 de unii drept delicatese.

Aşadar, doamna Edna Page mă primi în atmosfera de intimitate care răzbatea de peste tot din încăpere, un amestec de dormitor şi cameră de zi — cuvertură roşie, perne roşii, tapiţerie roşie, lumină roşie filtrată de lămpi mascate cu dibăcie, amestec incitant de umbre şi lumini, tablouri ce reprezentau numai nuduri în poziţii cît se poate de aţîţătoare.

La invitaţia ei, am luat loc pe un scaun în faţa unei mese, pe care – la iniţiativa gazdei – şi-au făcut apariţia o sticlă pîntecoasă şi două pahare pline cu un lichid cît se poate de îmbietor. După ce am degustat conţinutul paharului plasat inteligent în faţa mea, am zărit – deşi nu asta îmi era intenţia – un pat mare dispus nu prea departe de mine, în care, după părerea mea, o brigadă de lăncieri – să fiu iertat, nu prea cunosc termenii militari – şi-ar fi găsit odihna cu cea mai mare uşurinţă.

Aşa cum îmi este obiceiul, am încercat să deschid eu ostilităţile, deşi nu prea eram sigur de reuşită.

- Dragă Edna, nu mă aşteptam să fii singură, ci – aşa cum te ştiu de cînd te cunosc – în compania lui Ken. Unde poate fi el la ora aceasta?

Mi s-a părut, sau nu, dar femeia parcă a împietrit pentru o clipă, trăsăturile i s-au crispat şi a tresărit.

- Domnule Tempest, mi-e teamă că în ceea ce-l priveşte pe Ken nu vom mai auzi mult timp de el.

- Nu mă aşteptam să te părăsească, am spus eu compătimitor.

- Domnule Tempest, nu s-a născut bărbatul care să mă părăsească, dacă ştiţi la ce mă refer – ştiam foarte bine; pesemne s-a încurcat în vreo afacere urîtă, din care motiv este posibil să se ascundă pînă cînd lucrurile se vor limpezi. în ceea ce mă priveşte, eu nu am nici un fel de merit.

- Cu ce se ocupa Ken în ultimul timp?

— Nu aş putea să vă spun; uneori era tare secretos.

— Nu cumva era vorba de o vioară?

— Ce vioară? M-aţi mai întrebat şi altă dată. Ce poate face o vioară ca să-l

determine pe Ken să se dea la fund? 151

- Să zicem că din cauza acestei viori au murit cîţiva oameni.

Am privit-o scrutător, dar nimic de pe faţa ei nu arăta că vorbele mele i-ar fi produs vreo impresie.

- Este atît de important acest instrument muzical?

- Pentru cazul pe care îl cercetez, este de cea mai mare importanţă. Este o vioară cu o valoare nespus de mare şi tocmai de aceea a cauzat moartea cîtorva oameni. O asemenea vioară a fost, la un moment dat, în posesia lui Ken şi a complicelui său, Rob Ruskin.

- Cine este acest Ruskin? De unde l-aţi mai scos?

- Nu l-am născocit eu. Dacă nu-l ştii, el a fost secretarul unui anume Edwin Preston, fost proprietar de bar, asasinat de cei doi.

- Nu se poate! strigă Edna Page, ridicîndu-se şi recăzînd pe scaun. Ken nu a putut face aşa ceva. Ken nu este un asasin!

- Edna, nu are rost să mai lungim vorba. Sînt convins că tu ştii ceva despre asta. Tocmai de aceea am venit astăzi la tine. Dă-mi vioara!

Curios, mă aşteptam să nege, să se lamenteze, să încerce să mă mintă. în loc de toate acestea, se uită la mine ca şi cum s-ar fi întrebat dacă ştiu mai multe decît spun, ce şi cît anume. Se ridică de pe scaun, se.duse în altă cameră şi se întoarse, nu după mult timp, cu o hîrtie în mînă. Cu aceeaşi privire întrebătoare, fără o vorbă, îmi întinse hîrtia, stătu puţin în picioare, iar apoi se aşeză pe scaun, după ce îl trase mai aproape de mine, aş spune periculos de aproape.

Aşa cum era aşezată, o vedeam dintr-o parte. M-am răsucit puţin şi privirea mi s-a oprit pe chipul ei îmbujorat, cu ochii lucind ca într-o stare febrilă.
Rochia sa reprezenta numai un pretext, întrucît nu acoperea nimic din ce ar fi trebuit acoperit şi ascundea practic ceea ce era inutil de ascuns. Dacă nu ar fi fost susţinută de umeri, ar fi căzut fără ca stăpîna să îi simtă lipsa, marea majoritate a bărbaţilor avînd regretul că nu se întîmpla un asemenea accident

.Cu excepţia mea, fireşte. Un detectiv particular aşa cum smt eu, mai ales and se află în exerciţiul funcţiunii este croit din alt aluat. Armura oferită de simţul datoriei, conştiinţa impusă de rolul de asanator al băltii pestilenţiale în care se bălăceşte societatea noastră m-au făcut imun faţă de orice tentaţie, indiferent care ar fi fost ea şi de unde ar fi venit.

Mi-am pipăit legitimaţia, am atins cu mîna stingă pistolul din ham şi am privit lucrurile şi peisajul de lîngă mine oarecum mai detaşat. Am privit atent la hîrtia pe care o primisem. Era un formulai' tip, prin care se atesta că, la depozitul de bagaje de mină al gării *Midlle East,* domna Edna Page a depus la data de 5 aprilie un colet în greutate de atîtea kilograme (numărul lor era specificat).

Iată că am ajuns şi în posesia actului care dovedea existenţa viorii pe care o căutam de atîta vreme şi cu atît de multe sacrificii.

Am oftat uşurat, deoarece nu mă aşteptam la o capitulare fără nici o opoziţie. Am dat la o parte piciorul stîng al Ednei, care începuse să o ia razna, tot fără opoziţie şi, încurajat de aceste două succese, am hotărît să merg mai departe.

- Acuma Edna, iubito, dă-mi şi banii luaţi de Rob Ruskin de la Preston!

Tot fără să scoată o vorbă, stimata doamnă a dispărut din nou în camera alăturată, de unde s-a întors cu o cutie de vioară, pe care o ducea în braţe ca pe un copil. Mi-a

pus-o în faţă, pe măsuţă, eu trebuind să dau paharele şi sticla cu băutură mai la o parte.

Am deschis capacul cutiei şi am văzut în interiorul acesteia cea mai mare sumă de bani pe care am avut-o vreodată în faţa ochilor. Am vîrît amîndouă mîinile în cutie şi am răscolit biletele de bancă. Erau dolari, franci francezi, mărci germane, lire italiene şi chiar lire turceşti şi egiptene.

Am închis cutia, am întins mîna spre sticlă, am turnat în fiecare pahar cam o treime, am pus un cub de gheaţă şi am ciocnit cu Edna, în sănătatea ei

.Edna mă privise tot timpul cu multă atenţie şi pe chipul ei începuse să renască o speranţă firavă, atunci cînd mă văzuse cum mă jucasem cu banii.

- Ştii, sînt şi micile mele economii acolo, şopti ea ca şi cum mi-ar fi destăinuit un secret de stat, după care dădu de duşcă lichidul din pahar. Mai am încă o sută de mii de dolari în cecuri. Ieri i-am scos de la bancă. Toţi hanii sînt ai noştri, ne ajung pentru multă vreme, chiar dacă cheltuielile ar depăşi posibilităţile noastre fireşti.

Nu am spus nimic, am dat evaziv din cap şi am băut pînă la fund raţia mea, absorbit fiind mai degrabă de scenariul pe care-l bănuiam că va urma.

Edna se dusese spre pat, se descotorisise pe drum de rochia de casă şi se întinsese într-o poziţie atît de grăitoare, încît comentariile nu mai aveau nici un sens. Răsufla cu greutate, iar corpul îi fremăta din cap pînă în picioare, ca prins de friguri. Cunoşteam simptomele, din teorie, vă asigur cu mîna pe inimă, stimate doamne şi domnilor de toate vîrstele, dumneavoastră aştep- tîndu-vă probabil să asistaţi la leşinul unei femei care suferea de hipertensiune, dacă nu de altceva.

Nu, domnilor, nu s-a întîmplat nimic din ceea ce s-au temut doamnele, adversarele noastre de zi şi noapte, prietenele noastre de o viaţă, de o zi ori de mai multe. Aşa că puteţi pune paharele de apă sau sărurile la o parte, încercînd să daţi dovadă de mult calm.

Calm eram şi eu. După cum v-am spus, bănuiam scenariul. Bănuiam e un mod mai indirect şi mai modest de a spune că îl ştiam pe dinafară. Voi asista la un simulacru al simptomelor reale ale bolii pe care numai cineva versat ca Edna putea să le mimeze fără greş.

Deci, pentru a recapitula faptele, Edna Page se instalase în păcu-i primitor şi, tot atît de primitoare, mă invita să-i fiu partener.

M-am apropiat de pat, parcă cuprins de milă, dar şi de admiraţie pentru modul perfect în care îşi juca rolul şi, printre gemete şi scrîşnete, am desluşit cîteva cuvinte bolborosite.

154 – Te-am plătit! Acum, este rîndul tău să-mi plăteşti!

Am vemt mai aproape şi cînd m-am aplecat pentru a o acoperi cu o cuvertură, m-a prins cu un braţ ca în cleşte şi m-a lipit de ea. I-am prins braţul celălalt, ce se vîrîse sub pernă şi l-am tras afară. În mînă ţinea strîns un bisturiu, o armă extrem de periculoasă, care – dacă ar fi fost pusă în funcţiune — mi-ar fi provocat nenumărate neajunsuri.

Cînd m-am uitat la ea cu reproş, leşinase.

I-am prins mai întîi cătuşele, am pus cuvertura peste ea, m-am dus la măsuţă, am turnat o jumătate de pahar, l-am băut pe nerăsuflate, după care mi-am şters sudoarea de pe frunte.

Am aşteptat cu calm ca Edna să se trezească.

Mi-am aprins o ţigaretă, am tras un fum adînc, apoi încă unul.

M-am uitat la ceas – asta mi se întîmplă o dată la o sută de ani – şi, văzînd cît era

ora, mi-am spus că prietenul meu s-a dus să-mi comande coroana, neavînd nici un semn de viaţă din partea mea.

M-am ridicat, îndreptîndu-mă către noptiera pe care trona un aparat telefonic elegant. Am format numărul ştiut de la FBI şi vocea reconfortantă a celui căutat se auzi distinct după puţin timp.

- Spune, bătrîne! Ai recuperat tot? Vin imediat...

Vorbesc din maşină, unde mi s-a dat legătura.

După potopul de vorbe la care nu a aşteptat replica mea, se vedea în ce tensiune trăise el evenimentele care se derulaseră cu atîta repeziciune.

în mai puţin de zece minute, uşa s-a deschis şi amicul meu, mister Vance, păşi pragul, închise calm uşa în urma lui, apropiindu-se apoi de patul în care zăcea, inconştientă încă, Edna Page.

O privi cu oarecare interes, după care se aşeză pe scaunul pe care stătuse ea. Văzînd cît de apropiate erau cele două scaune, se uită din nou la pat şi, observînd dezordinea, mă privi întrebător, dar nu spuse nimic.

întinse mîna după o porţie respectabilă, pe care o dădu apoi de duşcă. Mai liniştit, zîmbind, se întoarce spre mine cu o privire din care nu lipsea admiraţia. iss

- Nu mă mir că ai rezistat pe cît se pare ispitelor, cu asemenea apă sfinţită. Nu, nu îţi turna încă. Ai grijă de paharul doamnei, mai întîi, deoarece o văd că nu mai poate răbda să se prefacă leşinată, văzînd că nimeni nu se preocupă de ea. .

I-am turnat Ednei din lichidul dătător de viaţă, după care am încercat să nu mă neglijez. Apoi l-am privit cu duioşie – era doar vorba de prietenul meu –, cedîndu-i întîietatea în derularea ostilităţilor.

- Acum, că aţi revenit pe linia de plutire, stimată doamnă Edna Page, daţi-mi voie să mă prezint: mă numesc Vance, lucrez la FBI şi mă aflu aici în interes de serviciu, pentru a lămuri o serie de lucruri. Poftiţi, dacă vreţi să vedeţi, autorizaţia de intrare în locuinţa dumneavoastră şi de percheziţie.

Ultima frază fiind rostită, Vance îi întinse neglijent o hîrtie, la care distinsa doamnă nici nu se uită. Luase poza unei martire, ne privea fără să ne vadă şi dacă goliciunea nu părea să o deranjeze, îi dădeau de gîndit cătuşele de la mîini. _ ,

- Ce înseamnă neruşinarea asta? Veţi da seama în faţa mai marilor voştri! Consider comportarea voastră o i samavolnicie! Mai întîi, domnul Tempest năvăleşte în casă şi mă obligă sub ameninţări, fără o motivaţie legală, să-i predau diferite bunuri. Domnul Tempest merge mai departe: mă obligă să înghit o anumită cantitate de alcool şi, profîtînd de influenţa acestuia asupra rezistenţei mele psihice şi fizice, îmi pune cătuşe, încer- cînd să abuzeze de mine. Fireşte, ca urmare a brutali- i tăţii cu care s-a comportat, am leşinat. Mai mult încă, a forţat intrarea în apartament, fără a avea o autorizaţie asemănătoare cu aceea pe care mi-aţi prezentat-o dumneavoastră. Vă rog să aveţi bunăvoinţa să vă întoarceţi cu spatele, pentru a-mi pune ordine, cît de cît, în vestimentaţie; desigur, cătuşele cu care m-a cadorişit domnul Tempest nu mai sînt necesare, cel puţin aşa cred.

Era măreaţă, splendidă, monumentală, ce să vă spun. Goală, mai ceva ca Eva – nu avea nici măcar frunza de 156 viţă, pe care aceasta o purta cu graţie firească şi nevi- □ novăţie –, Edna perora aiureli orbii duşi de cîinii în lesă.

menite să lege la ochi

- Socot că aţi terminat placa, rosti Vance, care – spre deosebire de mine – nu se

întorsese cu spatele. Departe de a-i admira anatomia, o supraveghease cît timp femeia se îmbrăcase, după ce îi desfăcuse cătuşele cu cheia împrumutată de la mine.

- Ce să termin, nici nu am început!

— Uite ce este, Edna; de acum încolo să ştii că eşti în puterea legii. Vino şi stai liniştită pe scaun, în faţa noastră. Dacă vrei să bei ceva, spune-ne şi te servim. De fumat, ai voie să fumezi cît vrei. în schimb, este interzis să vorbeşti neîntrebată. Dacă vei considera util, atunci putem solicita asistenţa unui avocat. De acord?

în loc de răspuns, Edna dădu din cap şi făcu semn că ar vrea să bea ceva. I-am oferit paharul, iar apoi, plin de politeţe, i-am aprins o ţigară.

- De ce sînt acuzată?

Mă uitai la Vance şi el dădu din cap.

- Audrey Flemish, cunoscută în ultimii ani, de cînd ai venit în oraşul nostru, ca Edna Page, eşti acuzată de... Ţine-o, Nick! strigă prietenul meu, la timp pentru ca eu să o pot prinde în braţe; altfel, s-ar fi prăvălit la podea, de data aceasta leşinată cu adevărat.

- Ce-i cu această lovitură de teatru? l-am întrebat pe Vance, în timp ce o pălmuia pe Edna cu o plăcere sadică, cu intenţia ca femeia să-şi vină în fire.

- Este atuul meu, Nick. Nici eu nu l-am avut pînă astăzi la prînz. însă cercetările întreprinse pe mai multe filiere mi-au adus informaţii de ultimă oră de la Free-Town, care atestă că numita Audrey Flemish este una şi aceeaşi persoană cu Edna Page. Desigur, nu se ştie niciodată, pot să primesc şi alte informaţii... Dar iată că s-a trezit. Să-i facem plăcerea să ne asculte... Aşadar, Audrey Flemish, ai părăsit acum opt ani, în mare grabă, oraşul Free-Town. Era şi firesc să-ţi ardă pămîntul sub picioare, deoarece tocmai evadaseşi din colonia de deţinuţi din împrejurimile amintitei localităţi. Acolo, ispăşeai o condamnare de trei ani pentru ade- 157

menire de minore şi minori. încă de pe atunci începuseşi să fii obsedată sexual. în colonia de deţinuţi ai fost ajutoarea unei infirmiere, pe care – din gelozie – ai rănit-o grav, cu un scalpel înfipt în regiunea bulbului rahidian. Motivul actului criminal consta în faptul că respectiva avea relaţii intime nu numai cu tine, ci şi cu unul dintre medici, cu care şi tu întreţineai legături de aceeaşi natură. Cea în cauză se numea Edna Page şi, cînd ai fugit, ţi-ai însuşit actul ei de identitate. în lumea celor certaţi cu legea, astfel de documente pot fi falsificate cu uşui-inţă. Adevărata Edna Page s-a vindecat, rămînînd însă prizoniera scaunului pe rotile. Socotindu-l pierdut, nu a reclamat niciodată furtul actului de identitate, şi – la cerere – a obţinut altul de la cei îndreptăţiţi să-l elibereze. Ai venit aici, unde ai început o viaţă nouă, cu o altă identitate. Nu ai ţintit prea sus. Ai început prin a fi modesta prietenă a unui proxenet, ai trecut apoi prin mîinile mai multor bărbaţi care au făcut din tine ceea ce au dorit. Ai ajuns apoi întreţinuta lui Ken Snag, graţie căruia ţi-ai făcut o situaţie stabilă în lumea voastră. Sub aripa lui ocrotitoare, ţi-ai continuat meseria de femeie de stradă numai pentru a-ţi astîmpăra foamea tot mai aprigă de bărbaţi, pe care ţi-o impunea senzualitatea ta anormală. Ai fi murit la un spital de psihopaţi ori într-un azil de bătrîni, dacă în viaţa ta nu interveneau cîţiva factori imprevizibili, graţie cărora ai sperat şi ai plănuit să-ţi schimbi existenţa. Visai să nu mai fii la cheremul nimănui şi toţi din jurul tău să depindă de tine şi de bunul tău plac. într-un moment de slăbiciune, să-i spunem aşa, Ken ţi-a pomenit de vioara Stradivarius, de valoarea ei, de faptul că Ed Mingy a luat-o de la bătrînul Nathan Mayer, după ce l-a asasinat pe acesta. Pentru a creşte în ochii tăi,

s-a lăudat că duce tratative cu Edwin Preston, fost traficant de droguri, proprietarul lui *Night Club.* Acum ai crezut că prinzi ocazia pe care ai aşteptat-o tot timpul şi care se iveşte o singură dată în viaţă. Ai ţesut un plan diabolic, **158** pe baza căruia, trăgînd din umbră sforile, tu să ai tot

beneficiul, ceilalţi – unelte oarbe – urmînd să fie anihilaţi.

Am făcut un semn prietenului meu să ia o pauză şi să mă lase pe mine să continui. în tot acest timp Edna Page, de fapt Audrey Flemish, urmărise tăcută expunerea lui Vance. Acum privirea ei se opri la mine, cu oarecare speranţă că nu voi fi la înălţimea situaţiei, că nu voi şti să exploatez momentul, creîndu-i portiţe pe care să le speculeze în favoarea situaţiei ei precarei

- Aşadar, Audrey Flemish, ţi-ai încropit un plan. L-ai capacitat pe Ken să se alieze cu Rob Ruskin, secretarul lui Preston, ca să pună mîna pe vioară şi să o valorifice. O asemenea operaţie nu putea avea loc decît prin sacrificarea patronului de la *Night Club.* Ideea cu injectarea morfinei şi, respectiv, unei bule de aer a fost a ta. Cu capetele lor pătrate de mărunţi potlogari şi de simpli executanţi cei doi nu puteau concepe un astfel de plan, care impunea inclusiv o doză de cunoaştere, o oarecare pregătire medicală, pe care ei nu aveau de unde să o posede. Aşadar, iată-i pe Snag şi Rob Ruskin, după asasinarea lui Preston, posesorii unui instrument nepreţuit şi ai unei sume apreciabile de bani. Snag deţinea vioara, iar Ruskin banii.
- Ar trebui să dovediţi această succesiune de fapte, se auzi glasul ferm al Ednei.
- în ceea ce mă priveşte, pot depune oricînd mărturie despre aceste fapte. Eu i-am văzut pe amîndoi, apoi pe fiecare, cum au părăsit *Night Club,* aflîndu-se în posesia averii rîvnite. Ken ducea în braţe vioara, ambalată ca un colet oarecare, iar Ruskin, banii însuşiţi de la banca sălilor de joc ale lui Preston, într-o cutie de vioară.
- Asta nu dovedeşte nimic, sună din nou glasul ferm

al Ednei. . .

Pentru mine, intervenţia Ednei nu putea constitui o noutate. în consecinţă, după o scurtă pauză, mi-am ■ aprins o ţigaretă, iar apoi am reluat şirul argumentelor.

Nici eu nu ştiam de ce i le ofer, dar doream să fiu cu inima împăcată, chiar dacă efortul nu prea merita. În meseria mea de copoi particular- cunoscusem nenuma- 159

rate cazuri, multe dintre ele avînd un grad sporit de dificultate. Acum, însă, în joc se afla o femeie – este adevărat, cu nenumărate păcate –, aşa încît totul trebuia explicat cît se poate de limpede. Ca urmare, am continuat expunera faptelor, aşa cum rezultau ele din cercetările întreprinse.

- în scenă apare un nou personaj, un anume Orson Stowe. Ţi l-a adus în casă Ken, la sugestia ta de a găsi pe cineva care să-l ucidă de Rob Ruskin; tot el trebuia să mă lichideze şi pe mine, deoarece te tot întrebam de soarta viorii, bănuindu-l totodată pe Snag că era amestecat în această afacere. Bănuiala mea a devenit certitudine în seara cînd ne-am întîlnit toţi trei. Tu plecaseşi la toaletă, cînd l-am întrebat pe Ken ce hram a purtat Ed Mingy în ultimul timp şi ce rol a jucat el pe lîngă acesta. Snag mi-a spus, citez „Ed a fost o figură în felul lui". Or, la ora aceea nu se ştia nimic despre moartea lui Mingy. Deci, Ken cunoştea soarta acestuia. Mai mult, Snag m-a minţit cînd mi-a spus că Preston dorea să trateze cumpărarea viorii numai cu Mingy. Cel cu care a tratat a fost de fapt Snag şi numai atunci cînd vioara a ajuns în mîinile lui Preston a fost ucis Mingy. De cine? Nu aveam de unde să cunosc. Nici Snag şi nici Ruskin nu pot fi audiaţi. Au intrat parcă în pămînt. Tu ştii însă cine l-a ucis pe Mingy.

- Dovediţi-o! ripostă Edna, puţin cam palidă.

- Prin apariţia lui Orson Stowe, planul tău a suferit o schimbare. în persoana lui ai găsit o unealtă docilă care să-ţi execute ordinele, deoarece, pe de o parte – el fiind toxicoman –, îi procurai drogurile atît de necesare, iar pe de altă parte, era singurul partener ce putea face faţă cu succes asalturilor tale amoroase.

- În ce a constat schimbarea, dacă nu consideaţi că este secret? întrebă maliţioasă Edna.

-Ţi-ai schimbat structural planul, luă din nou cuvîn- tul amicul meu. L-ai băgat în faţă pe Orson Stowe, marginalizîndu-i pe Ken şi Ruskin. L-ai pus pe Ken să o mo determine pe Rita Odball să-l adăpostească pe Stowe,

astfel încît acesta să poată fura legitimaţia de care aveai nevoie.

- Ce puteam face cu o legitimaţie care nu-mi aparţinea? întrebă sfidătoare fosta Audrey Flemish.

Ajungem şi acolo, ai răbdare. Pe Stowe l-ai determinat să-i omoare pe Snag şi Ruskin, dubla crimă fiind săvîrşită fără prea multe regrete. Era doar obişnuit cu asemenea treburi, întrucît – ca ucigaş plătit – nu se sfia să îndeplinească misiuni dintre cele mai sîngeroase.

- A încercat să mă omoare şi pe mine, am intervenit eu, cuprins de fiori, dar pentru prima dată în meseria lui a ratat. Această ratare îl va costa probabil viaţa.

- Repet ceea ce v-am spus acum cîteva minute. Abuzaţi de generalităţi, de presupuneri, de – hai să le zicem – deducţii, dar vă lipseşte esenţialul: DO-VA-DA. Aduceţi-mi această dovadă şi vă asigur că voi fi prima care va înţelege că am pierdut partida.

- Orson Stowe este în mîinile noastre, spuse Vance. Orson Stowe a vorbit. Avem declaraţia lui scrisă, din care rezultă clar rolul pe care l-ai interpretat. Mai mult, Stowe ne-a indicat şi locul din încăperea aflată la subsolul louinţei tale, unde i-aţi dus şi îngropat pe Ken Snag şi Rob Ruskin. La rîndul tău, ne-ai pus la dispoziţie, fără nici o opoziţie, atît vioara, cît şi banii jefuiţi de Rob Ruskin de la patronul său, Edwin Preston. Dacă nu ar fi fost celelalte capete de acuzare, ai fi motivat, fără îndoială, că ţi-au fost lăsaţi în păstrai'e de cei doi dispăruţi fără urmă.

- în sarcina ta nu cade – am intervenit eu cu bunăvoinţă – tentativa de a mă asasina cu bisturiul pe care îl ascundeai sub pernă. Spun că nu cade, deoarece nu voi face nici o menţiune în acest sens în raportul meu.

Vorbisem fără a încerca să mă uit în ochii ei. Apoi, am privit-o aşa cum stătea, prăbuşită în scaun; se făcuse pămîntie şi parcă se împuţinase. Broboane mărunte de sudoare îi apăruseră la tîmple. îşi muşca buzele pînă la sînge, în timp ce mîinile – sprijinite pe marginea mesei – îi tremurau continuu.

- Dacă totul mergea bine – intră din nou în discuţie Vance –, mîine, cu avionul companiei *Blue Wings,* urma să pleci spre Franţa, cu destinaţia Marsilia. Intenţionai să faci această călătorie sub numele de Rita Odball, identitate pe care te hotărîseşi să o păstrezi pentru toată viaţa. Nu este greu de ghicit cum îţi vedeai viitorul.

- Să vi-l spun eu, interveni Edna. Eram în tratative cu un francez din Marsilia, cu care urma să deschidem o casă de plăceri de categoria lux. Apoi, într-un viitor nu prea îndepărtat, aveam de gînd să construiesc un cămin pentru fostele demimondene. Aţi cîştigat, mai spuse cu glas întretăiat, după care îşi turnă o porţie zdravănă de băutură.

Se ridică sigură pe picioare, privindu-ne sfidător.

- Am jucat tare, trebuie să recunoaşteţi, mai adăugă ea, după care îşi lăsă capul pe piept.

I-am aruncat un pardesiu pe umeri, aşa cum a cerut, apoi – cu cătuşele la mîini – am condus-o afară. Din prag, a privit parcă cu regret apartamentul pe care-l părăsea pentru multă, multă vreme, dacă nu chiar pentru totdeauna.

în cele din urmă, cuprinsă de un fior care o zgudui din cap pînă în picioare, se nărui cu un geamăt.

Ne-am aplecat să o ridicăm. Era pe moarte. Nimeni şi nimic nu o mai puteau salva. Mirosul de migdale amare pe care începuse să-l răspîndească odată cu voma nu mai lăsa îndoială asupra cauzei inevitabilului deces. Am depistat imediat fiola. O avusese ascunsă la colţul din dreapta al gulerului de la pardesiu şi o zdrobise în dinţi cînd noi, oarecum visători, dăduserăm dovadă de mai puţină vigilenţă. De fapt, nici nu ne-am aşteptat la un asemenea gest. Edna avusese ultimul cuvînt, mai bine zis ne-a sfidat şi, totodată, a sfidat propria sa viaţă. Nu mi-a plăcut, dar ce mai conta ceea ce ar fi trebuit sâ-mi placă mie. Oricum, într-o astfel de poveste, finalul nu poate fi decît trist.

A doua zi după evenimentele care au culminat cu sinuciderea Ednei Page, am încercat să-mi vin în fire. 162 Am regîndit fiecare pas parcurs pînă la soluţionarea

cazului, fund convins că procedeele folosite nu au făcut altceva decît sa-mi dea dreptate. Au urmat, în mod firesc, acele proceduri plictisitoare pe care unii le denumesc – nu fără a avea dreptate – de rutină: anchete suplimentare, audieri, interogatorii, declaraţii, studiul expei tizelor de laborator, deshumarea celor două cadavre, reconstituirea crimelor şi cîte şi mai cîte asemenea lucruri.

Seara, obosit, mi-am spus că pentru a mă deconecta ar fi nimerit să mă duc să văd ce mai face prietenul meu, Fred Device, îl ştiţi doar, barmanul de la *Black Book.*

Am degustat patru doze de nectar, denumit *biberon,* o inovaţie a unui pictor celebru, a cărui minte a luat-o razna la un moment dat, respectivul dîndu-şi duhul de moarte bună după gratii, într-o clinică de neuropsihi- atrie. Reţeta acestei băuturi o lăsase spre amintire unui chimist, care – la intervale regulate – se interna în aceeaşi clinică pentru o anumită maladie care multor degustători nu le oferă decît sănătate, vigoare şi speranţă. Nu de puţine ori, este adevărat, mai mult speranţă.

Ei bine, acestui chimist anonim îi datorăm folosirea la scară industrială a unei asemenea băuturi, care – pentru mulţi amatori de sinucidere – nu înseamnă decît materializarea unor dorinţe în aparenţă irealizabile.

După cel de-al patrulea pahar, am căzut de acord asupra ingredientelor ce contribuiau în egală măsură atît la buchetul inimitabil, amintind de un cadavru în descompunere, cît şi la savoarea şi tăria acestei unice băuturi care, după părerea mea şi a prietenului meu, , cunoscător incontestabil a tot felul de mixturi, nu făcea decît să te ducă mai rapid în infernul lui Dante.

După ce am ajuns la consens în privinţa formulei chimice a lichidului miraculos, am mai umplut paharele, simţind apoi nevoia să ne odihnim. Odihnă activă, se înţelege.

Ne-am aşezat pe cîte un scaun, am închinat unul m sănătatea celuilalt, iar eu am dat cu paharul de podea, simtindu-mi ochii plini de lacrimi.

Plin de compasiune, Fred m-a cuprins după umeri. 163

- Lasă, Nick, femeile – fie blonde sau brune, majore sau suferind de singurătate la o vîrsţă fragedă, de peste cincizeci de ani — nu merită să plingi pentiu ele.

Cînd i-am spus că mi-am amintit de Bang, căzut la datorie, ca un soldat cu faţa la

inamic, l-am văzut pe Fred izbucnind în suspine.

După un timp, cînd am epuizat cuvintele de compasiune – rostite, dar mai curînd, nerostite unul faţă de altul –, ne-am despărţit după un călduros rămas bun, iar eu, treaz fiind, m-am dus la maşină, m-am aşezat la volan, am pus cheia în contact (sau, cel puţin, aşa cred că am procedat) şi, după cîte îmi amintesc, m-am deşteptat pe la miezul nopţii, înghesuit în scaunul meu de şofer, simţind o durere acută în mîna dreaptă. Aceasta îmi amorţise, deoarece rămăsese fixată într-o poziţie incomodă în buzunarul pe care cheia încă nu-l părăsise.

După ce mi-am mai revenit, rezolvînd astfel o problemă care multora le produce veritabile dureri de cap – nu sînt eu primul şi, probabil, nu voi fi nici ultimul care se află într-o asemenea situaţie –, am reuşit să urnesc din loc maşina, ajungînd după cîtva timp acasă. Cînd mă îndi-eptam către apartamentul pe care credeam că încă îl mai ocup, un anume simţ – pe care, bănuiesc, numai eu îl am – m-a determinat să ezit.

M-am strecurat pe lîngă perete, m-am oprit şi mi-am scos profilul meu de medalie antică, exact cît mi-a trebuit să văd ceea ce nu mai văzusem.

în penumbra formată datorită becului ce agoniza cu succes, am zărit la intrarea în locuinţa mea o formă cu pălărie, blugi, bluză în carouri şi pantofi cu talpă de microporos, care-mi meşterea cu migală uşa.

De teamă ca persoana să nu facă vreun infarct, m-am apropiat păşind uşor, lucru care nu prea mă caracterizează.

Chiar dacă am scos pistolul, nu prea am avut succes. De fapt, succesul aparţine celor norocoşi; ori, despre mine, numai aşa ceva nu se putea spune. Pe scurt, arma mi-a zburat din mînă tocmai cînd eram mai sigur de **164** mine, eu trezindu-mă cu un genunchi – după ce mă

aflam lungit acolo unde nu mă gîndeam – proptit cît se poate de zdravăn în pieptul meu.

Mă găseam într-o poziţie pe care nu o cunoscusem de multe ori. Intr-o asemenea ipostază, lipsit de speranţe începusem să mă simt ridicol, astfel îneît am încercat să execut o mişcare ce mă putea aduce într-o poziţie mai favorabilă. Nu este vina mea că nu am reuşit, dar-poate ca o satisfacţie – persoana aflată în preajma mea mi-a adresat cîteva cuvinte.

- Scoală-te şi deschide uşa, copoi afurisit. Mult m-ai făcut să aştept!

Fără prea multe ezitări, am executat ordinul intempestiv, iar mîinile mele întinse oarecum haotic, nu au făcut altceva decît să o prindă în braţe pe Sibyl Ai'den. Nu se poate să nu o ştiţi; era doar sora vitregă a doamnei Etta Gardner. Ultima – doamna Gardner – era mama Selinei, cea care a fost trasă pe sfoară de către Arnold Woodrow, logodnicul de meserie. Ştiţi, Sibyl – fata cu obrajii ca piersica – obişnuia să spună, dacă îmi aduc bine aminte, că lucrurile bune şi frumoase se fac numai o dată. Erau cuvintele pe care le rostea după ce te săruta. Venise oare să-mi mulţumească pentru că sora ei vitregă reintrase în posesia viorii Stradivarius?

Distanţa dintre uşa de la intrarea în apartamentul meu şi dormitor am parcurs-o cu viteza melcului; motivul era destul de simplu – buzele nu ni se dezlipeau şi trebuia să ne rezemăm unul de altul pentru a ne menţine echilibrul. în plus, mai aveam şi ochii închişi, dar simţurile treze.

în pragul fatalei încăperi, Sibyl făcu ochii mari, îmi puse palma peste gură, pentru a avea răgazul să respire, şi-mi şopti nu o declaraţie, ci acele cuvinte care impuneau

limpezirea unei situaţii.

- Cînd ai venit la noi şi m-ai ciupit de obraji, aveai aşa, un aer de cuceritor din Far West, o privire de pirat; mi-am dat dat seama că mă doreai, acolo, pe dată.

— Să nu exagerăm, dragă. Sînt un specimen rar, adică binecrescut şi cavaler pînă în măduva oaselor. Nu ies

aş fi făcut ceea ce te aşteptai, decît dacă m-ai fi rugat în genunchi, aşa cum ai de gînd să faci acum.

- Copoi afurisit, te detest, te urăsc! Te urăsc! repetă ea, împingîndu-mă în interior şi bătîndu-mă în piept cu pumnii ei mici, dar plini de energie. Nu mi-am dat seama cînd m-a imobilizat. M-am predat fără împotrivire.

Şi am fost cu mii de ani în urmă, ca Adam şi Eva, şi nu ne-am ruşinat că nu aveam frunza de viţă. Şi am fost ca Eva şi Âdam, cînd am gustat din fructul oprit, mirîndu-ne de ce atîta timp ne-a fost interzis. Şi am fost ca un bărbat cu femeia lui iubită, dincolo de timp, dincolo de spaţiu. Am străbătut în ambele sensuri tunelul timpului. Ne-am dat unul altuia viaţă din viaţa noastră. Am murit şi am înviat împreună. Am fost pentru un timp binecuvîntaţi numai noi doi, ea şi cu mine, eu şi ea, împlinindu-ne şi împlinind o poruncă a naturii, o lege divină.

Dimineaţa cînd m-am trezit, eram singur. Era destul de tîrziu, judecind după zăluda de pendulă, care îşi pierduse calmul cu care mă obişnuise. Acum se pornise de capul ei să marcheze timpul care pentru mine nu mai avea nici un preţ.

Eram, cum se spune uneori, cel mai fericit om din lume. De fapt, acum, eram singur pe lume, după ce, pentru cîteva clipe, toată lumea fusese a mea.

Nu-mi venea să cred că plecase. Am verificat pe rînd baia, chicineta, chiar şi debaraua. Rezultatul îl ştiţi. Dacă îmi părea rău? Dacă îmi părea bine? Nu exista un simţămînt care să exprime cu adevărat starea în care mă aflam atunci. Şi nici cuvinte. Deznădejde, gol, nefericire, regret? Nimic din toate acestea, şi toate împreună.

M-am prăbuşit lîngă noptieră, pe patul care mai păstra parfumul ei, de fapt al tuturor femeilor trecute, prezente şi viitoare. Ochii mei, înceţoşaţi de lacrimile datorate unui sentimentalism care mă copleşeşte nu de puţine ori, zăriră pe o foaie de hîrtie un scris mare, cu 166 ruj de buze:

Lucrurile bune şi frumoase se fac numai o dată! Mai sînt şi excepţii. Te-am încuiat ca să fiu sigură că am să te găsesc, fără a mai fi nevoită să dorm la uşă. Ai aici cheia de la lacăt şi încă o cheie de rezervă, în caz că o pierzi pe prima. Eu o păstrez pe a treia. Pa, copoi afurisit! Sibyl.

Aşadar, asta meşterise ea la uşă în aşteptarea mea.

Liniştindu-mă, după ce am citit rîndurile ei, m-am întrebat la ce bun să-mi lase cheile unui lacăt încuiat pe dinafară, eu aflîndu-mă înăuntru. Aşadar, de ce este nevoie de două chei ale lacătului care te sechestrează, cînd el – lacătul – este încuiat de partea cealaltă a uşii?

Mi-am răspuns că-mi fac prea multe probleme şi că timpul în care aştepţi fericirea trece repede. Mai ales că ai atîtea imagini, atîtea cuvinte şi atîtea amintiri proaspete.

Mi-am mai spus că, pînă cînd fericirea se va întoarce, mai sînt şi alte lucruri de făcut, unele care nu suportă amînare, dacă intenţionam să dovedesc că trăiesc cu picioarele pe pămînt. De pildă, să-mi angajez o nouă secretară.

Iată de ce am dat un telefon cuiva, care probabil nu se aştepta la o astfel de

propunere şi de la care nu cred că voi primi un răspuns afirmativ. Ştiţi, rareori femeile spun *da* de prima dată. De aceea, îndrăznesc să fac apel inclusiv la bunăvoinţa dumneavoastră. Da, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, la dumneavoastră.

Aşadar, vă întreb cu toată seriozitatea: cunoaşteţi o fiinţă de sex feminin, care să fie decorativă, fără ostentaţie? Să nu fie şi nici să nu pară atît de tînără, încît să-mi treacă drept fiică şi nici destul de matură, ca să fie luată drept mama sau bunica mea. Aş angaja-o pe dată, având nevoie imperioasă de o astfel de prezenţă agreabilă. Nu este neapărat nevoie ca respectiva să fi bătut recordul mondial de stenodactilografie. Să nu ştie să tragă cu ochiul, fiind suficient să mînuiască pistolul. Cît despre această ultimă îndeletnicire, mentor aş putea să-i fiu chiar eu. [16]

[7]Vă rog să mă scuzaţi, dar sună telefonul. Este poate răspunsul la convorbirea pe care am avut-o cu puti$_n$ timp în urmă.

Am ridicat receptorul şi – după cîteva clipe – am avut o imensă bucurie.

Iată-mă în rol de pastor. începea recuperarea unui semen de-al nostru.

Rita Odball acceptase să lucreze la mine, în calitate de secretară.

Nu era important faptul că nu se pricepea defel la munca de birou.

Important era că dorea. Restul va veni de la sine

Foarte important: ştia să tragă cu revolverul.

Pentru acest motiv – doamnelor, domnişoarelor şi domnilor – vă rog să consideraţi că apelul meu la bunăvoinţa dumneavoastră nu mai are obiect.

Somn uşor, sau spor la lucru. Eu nu mă culc şi nici nu voi lucra. Aştept. Aştept plin de dor şi de nerăbdare sosirea noii mele secretare. Sper să o conving să nu mai plece. Sper, dar cine ştie? Nici dumneavoastră şi nici eu. Poate, nici ea.

ALEX MIHALCEA

SUNETELE MORŢII

Nimeni nu ar putea bănui că în umbra unui autor de lucrări ştiinţifice s-ar ascunde un scriitor de romane poliţiste Alexandru Mihalcea. colonel (r) dr mg (n. 29.01.1951) este directorul Bibliotecii Militare Naţionale, doctor în ştiinţe militare Are contribuţii la studiul managementului sistemelor mari ierarhizate şi este autor sau coautor la şase volume ştiinţifice. Nu putem şti niciodată unde se întâlneşte destinul personajelor cu lumea secretă a celui care le-a dat viaţă.

Pornind de la dispariţia unei viori Stradivarius, descoperită în timpul anchetării unei răpiri autorul ne lasă în compania detectivului Nick Tempest ce se ocupă de acest caz în lipsa viorii, muzicalitatea romanului este dată de ironia atribuită personajelor, slalomului printre indicii, detectivi, crime, informatori, violente şi sex. toate ingredientele unui *hard-boiled*

Crimescene Publishing

TRITONIC